303.482
ก 522

การศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ

รายงานการวิจัย

ของ

กรรณิกา รวยพร
ธนิดา อาจหาญ
ธิดารัตน์ อธิมุตติกุล
พรพรรณ เพียรธุระกิจ
ภัทริน พนมชน
อุษานาฏ สัตยาภินันท์

21 พ.ค. 2558

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน
รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ
สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
มีนาคม 2550

h306540

การศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีผลต่อทัศนคติต่ออัตลักษณ์ไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ

รายงานการวิจัย

ของ

กรรณิกา รวยพร

ธนิดา อาจหาญ

ธิดารัตน์ อธิมุตติกุล

พรพรรณ เพียรธุระกิจ

ภัทริน พนมชน

อุษานาฏ สัตยาภินันท์

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ

สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มีนาคม 2550

(ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ)

การศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ

บทคัดย่อ

ของ

กรรณิกา รวยพร

ธนิดา อาจหาญ

ธิดารัตน์ อธิมุตติกุล

พรพรรณ เพียรธุระกิจ

ภัทริน พนมชน

อุษานาฏ สัตยาภินันท์

รายงานการวิจัยฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการเรียนการสอน

รายวิชา จต 325 วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ

สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

มีนาคม 2550

กรรณิกา รวยพร และคณะ.(2550). *การศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ.* รายงานการวิจัย วท.บ. (จิตวิทยา). กรุงเทพฯ : ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษาการวิจัย : อาจารย์ ดร. เรวดี ทรงเที่ยง.

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงเปรียบเทียบ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับเพศ ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป และเพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับระดับชั้นที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2549 จำนวน 369 คน ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่ แบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี แบบสอบถามทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล คือ วิเคราะห์ความแปรปรวนชนิดสองทาง (Two-Way ANOVA)

ผลการวิจัยพบว่า

1. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศที่แตกต่างกัน ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

2. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับประเภทของสาขาวิชาที่แตกต่างกันไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

4. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน คือ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

6. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน คือ ระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ประกาศคุณูปการ

รายงานการวิจัยฉบับนี้ สำเร็จได้ด้วยความกรุณาอย่างยิ่งของ ดร.เรวดี ทรงเที่ยง อาจารย์ที่ปรึกษางานวิจัย ที่ได้สละเวลาให้คำแนะนำ คำปรึกษา ให้ความรู้ ตลอดจนช่วยชี้แนะข้อบกพร่องต่างๆ อันเป็นประโยชน์ จึงทำให้งานวิจัยฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ด้วยดี ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณในความกรุณาที่ได้รับจากท่านอาจารย์เป็นอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ในภาคจิตวิทยาทุกท่านที่ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้แก่ผู้วิจัย และนำมาใช้ในการทำรายงานการวิจัยฉบับนี้

ขอขอบพระคุณคณาจารย์ วิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ และวิทยาลัยนาฏศิลป สุพรรณบุรี ที่ให้ความช่วยเหลือและอำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นอย่างดี

ขอขอบคุณนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพ และวิทยาลัยนาฏศิลป สุพรรณบุรี ที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนๆ กลุ่ม 2 และ 7 ที่ช่วยตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือในการวิจัย

คุณค่าและประโยชน์ของรายงานการวิจัยฉบับนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณ คุณพ่อคุณแม่ ที่เลี้ยงดูอบรมสั่งสอนด้วยความรัก สนับสนุนให้ได้รับการศึกษาที่ดี และเป็นกำลังใจที่ดีตลอดเวลา อีกทั้งพระคุณของครูอาจารย์ทุกท่านในอดีตและปัจจุบันที่ได้ประสิทธิ์ประสาทความรู้ให้แก่คณะผู้วิจัย

คณะผู้วิจัย

น.ส. กรรณิกา รวยพร

น.ส. ธนิดา อาจหาญ

น.ส. ธิดารัตน์ อธิมุตติกุล

น.ส. พรพรรณ เพียรธุระกิจ

น.ส. ภัทริน พนมชน

น.ส. อุษานาฏ สัตยาภินันท์

สารบัญ

บทที่		หน้า
1.	**บทนำ**	1
	ภูมิหลัง	1
	ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
	ความสำคัญของการวิจัย	3
	ขอบเขตของการวิจัย	3
	ประชากร	3
	กลุ่มตัวอย่าง	3
	ตัวแปรที่ศึกษา	3
	นิยามศัพท์เฉพาะ	4
	นิยามปฏิบัติการ	4
	กรอบแนวคิดในการวิจัย	6
	สมมติฐานของการวิจัย	7
2.	**เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง**	8
	ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย	9
	การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	21
	งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับทัศนคติต่อวัฒนธรรม	35
3.	**วิธีดำเนินการวิจัย**	38
	การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง	38
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	39
	การเก็บรวบรวมข้อมูล	41
	การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	42
4.	**ผลการวิเคราะห์ข้อมูล**	43
	การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	43
	ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	45

บทที่ หน้า

5. สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ..... 58

ความมุ่งหมาย สมมติฐาน การดำเนินการและการวิเคราะห์ข้อมูล..... 58

สรุปผลการวิจัย..... 60

อภิปรายผล..... 60

ข้อเสนอแนะ..... 65

บรรณานุกรม..... 66

ภาคผนวก..... 70

ภาคผนวก ก รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ..... 71

ภาคผนวก ข หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย..... 73

ภาคผนวก ค เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ตารางความเชื่อมั่น และผลการ
เปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปร
การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี เพศ
สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับชั้นที่ศึกษา..... 77

ภาคผนวก ง เอกสารและงานวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง..... 89

ประวัติผู้วิจัย..... 98

บัญชีตาราง

ตาราง		หน้า
1.	จำนวนและร้อยละของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนก เพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา.....	43
2.	จำนวนและร้อยละของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตาม การเปิดรับสื่อละคร โทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี.....	44
3.	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย.....	45
4.	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละคร โทรทัศน์และภาพยนตร์ เกาหลีมากและน้อย กับเพศชายและเพศหญิง ที่มีผลต่อทัศนคติต่อ วัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป.....	48
5.	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละคร โทรทัศน์และภาพยนตร์ เกาหลีมากและน้อย กับ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ที่มีผลต่อ ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป.....	51
6.	ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละคร โทรทัศน์และภาพยนตร์ เกาหลีมากและน้อย กับ ระดับชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูงที่มีผล ต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป.....	54

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1. กรอบแนวคิดการวิจัย.....	6
2. ลำดับขั้นตอนการเกิดผลของสื่อ.....	34
3. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	49
4. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตัวแปรเพศ.....	50
5. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา.....	52
6. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา.....	53
7. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตัวแปรระดับชั้น.....	55
8. กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตัวแปรระดับชั้น.....	57

บทที่ 1
บทนำ

ภูมิหลัง

การสื่อสารมวลชนเป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดทางวัฒนธรรม มีส่วนสำคัญต่อการสืบทอด และผสมผสานในวัฒนธรรมของชาติซึ่งทุกวันนี้มีแนวโน้มนำไปสู่ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันและผสมผสานเข้าด้วยกันในทุกวัฒนธรรม การหลั่งไหลของเทคโนโลยีสารสนเทศและอิทธิพลของสื่อข้ามชาติ นับว่าเป็นเสมือนดาบสองคม คือ มีทั้งส่วนที่เป็นประโยชน์และส่วนที่ทำให้เกิดการครอบงำความคิดของคนในชาติ (สุรัตน์ เมธีกุล, 2545 : 12-13)

การสื่อสารกับวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกัน วัฒนธรรมเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมการสื่อสารของสมาชิกในสังคม ในขณะเดียวกันการสื่อสารก็เป็นเครื่องมือในการทำให้วัฒนธรรมดำรงอยู่ได้ สื่อมวลชนจึงเป็นสื่อที่ใช้ในการเผยแพร่ ทำนุบำรุง ส่งเสริม และถ่ายทอดวัฒนธรรมที่ดีงามในสังคม (สุโขทัยธรรมาธิราช, 2531 : 94)

เทคโนโลยีการสื่อสารในปัจจุบันทำให้ทุกๆ ประเทศสามารถรับรู้เรื่องราวข่าวสาร และถ่ายทอดเหตุการณ์ผ่านสื่อต่างๆ ได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ซึ่งโทรทัศน์เป็นสื่อที่มีอิทธิพลสูงในการเข้าถึงประชาชน เนื่องจากโทรทัศน์เป็นสื่อที่แพร่หลาย พบได้ทั่วไป สามารถบอกเล่าเรื่องราวรายละเอียดเกี่ยวกับชีวิตและเหตุการณ์ต่างๆ รวมทั้งความบันเทิง เช่น ละคร ภาพยนตร์ ให้แก่ประชาชนได้อย่างชัดเจนที่สุด สื่อโทรทัศน์มีความพิเศษในตัวเอง โทรทัศน์สร้างรูปแบบของความเป็นจริงแก่ทุกชนชั้น ทุกกลุ่ม ทุกเพศ ทุกวัย เมื่อเทียบกับสื่ออื่น การรับชมโทรทัศน์ไม่ต้องการความสามารถในการอ่าน และมีมาให้ชมถึงบ้าน มีการออกแบบรายการให้ตรงกับความสนใจและสร้างความประทับใจให้แก่ผู้ชม อีกทั้งยังเป็นตัวสะท้อนถึงความชีวิตเป็นอยู่ เชื้อชาติ นิสัยใจคอ ค่านิยม สังคม วัฒนธรรม และมีความสามารถในการชักนำสังคมอีกด้วย

ปัจจุบันรัฐบาลเกาหลีได้ให้การสนับสนุนอุตสาหกรรมละครโทรทัศน์และภาพยนตร์ของตนเป็นอย่างดีและใช้งานบันเทิงเป็นหัวหอกบุกตลาดโลก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องของการท่องเที่ยวและวัฒนธรรม ผู้สร้างของเกาหลีจะหยิบเอาวัฒนธรรมของตนมานำเสนอในรูปแบบความบันเทิงที่หลากหลาย ไม่จำกัดแนวของภาพยนตร์ไปในแนวใดแนวหนึ่ง นักแสดงเองก็มีความหลากหลายทำให้ผู้ชมไม่รู้สึกเบื่อ (ผู้สื่อข่าวพิเศษ,2549 : 78 – 79)

กระแสเกาหลีได้รับความนิยมจากคนดูไทยมากขึ้น ทั้งละครและภาพยนตร์โดยเฉพาะซีรี่ส์ละครโทรทัศน์ ซึ่งต้องยอมรับว่าทางช่องไอทีวีและช่อง 5 เป็นผู้บุกเบิกหนังแนวนี้มาก่อน แต่ยังไม่ได้รับความนิยมมากนัก ต่อมาช่อง 7 ได้นำละครซีรี่ส์เกาหลีเรื่อง “Full House” มา

ออกอากาศในช่วงเวลา 09.15 - 11.15 น. ทุกวันเสาร์ และอาทิตย์ ปรากฏว่าประสบความสำเร็จเป็นอย่างสูง ทำให้ละครซีรี่ส์เกาหลีเป็นที่รู้จักมากขึ้น และเมื่อช่อง 3 ได้นำละครซีรี่ส์เกาหลีเรื่อง "แดจังกึม" มาออกอากาศในช่วงเวลา 18.00 - 20.00 น. ทุกวันเสาร์ และอาทิตย์ ก็ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม จนกลายเป็นการปลุกกระแสละครซีรี่ส์เกาหลีให้เป็นที่รู้จัก นิยมกันในหมู่คนดูชาวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่คนดูวัยรุ่น ปรากฏการณ์ครั้งนี้ทำให้ธุรกิจฟรีทีวีขยับผังรับกระแส นำละครซีรี่ส์เกาหลีทยอยลงช่องยาวต่อเนื่องตลอดทั้งปี 2549 (จิราจารีย์ ชัยมุกสิก และสุกรี แมนชัยนิมิต, 2549 : 65)

ส่วนกระแสความนิยมภาพยนตร์เกาหลีในบ้านเรานั้น มาจากกระแสละครซีรี่ส์ที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูง สำหรับแนวภาพยนตร์ของเกาหลี เฉลี่ยเป็นหนังผี ประมาณ 10% ตลก 20% รักสะเทือนอารมณ์ 30% แอ็กชั่น 10% และหนังหลายรสชาติ (Mix) 30% โดยภาพยนตร์ทุกๆ แนวของเกาหลีล้วนมีเนื้อหาและการนำเสนอที่เข้าถึงชีวิตจิตใจของคนดูได้อย่างแท้จริง (ผู้สื่อข่าวพิเศษ,2549 : 78 – 79)

ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้นจะเห็นว่า กระแสความนิยมละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีทำให้เกิดกระแสเกาหลีฟีเวอร์โดยเฉพาะกับกลุ่มวัยรุ่น แต่สิ่งที่พ่วงต่อมากับละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีนั้น คือ วัฒนธรรม เช่น การกินอยู่ การแต่งกาย ภาษา การท่องเที่ยว เป็นต้น วัยรุ่นย่อมซึมซับเอาวัฒนธรรมของชาติเกาหลีเข้ามาด้วยและอาจส่งผลให้มีความรู้สึกนึกคิด หรือการแสดงออกที่มีต่อวัฒนธรรมไทยเปลี่ยนแปลงไป ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย โดยผู้วิจัยเลือกที่จะศึกษากับนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ซึ่งเป็นกลุ่มวัยรุ่นที่ได้รับการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยมากกว่าวัยรุ่นในกลุ่มอื่น เนื่องจากวิทยาลัยนาฏศิลปมีเป้าหมายเพื่อจัดการศึกษาที่มีคุณภาพแก่นักเรียน ให้มีความรู้ความสามารถ และมุ่งการอนุรักษ์ พัฒนา เผยแพร่และสืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมไทย รวมทั้งเพื่อเป็นศูนย์กลางในการอนุรักษ์สืบสาน และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาไทย ให้คงอยู่เป็นมรดกของชาติสืบไป(วิทยาลัยนาฏศิลป,2550) ดังนั้นทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นในกลุ่มนี้ จึงสามารถสะท้อนให้เห็นถึงประสิทธิภาพของการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยที่เป็นอยู่ในปัจจุบันได้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับเพศ ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับระดับชั้นที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

ความสำคัญของการวิจัย

ผลการศึกษาครั้งนี้ทำให้ทราบถึงอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลป เพื่อให้พ่อแม่ผู้ปกครอง ครู สื่อมวลชน ตลอดจนผู้ที่เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นได้ตระหนักถึงความสำคัญของสื่อที่มีต่อทัศนคติของวัยรุ่นโดยเฉพาะในด้านที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย และเป็นแนวทางในการส่งเสริมปลูกฝังทัศนคติที่ดี และความภาคภูมิใจในความเป็นไทยแก่วัยรุ่น

ขอบเขตของการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,725 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2549 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จำนวน 369 คน โดยแบ่งตามระดับชั้น สาขาวิชา และเพศ

ตัวแปรที่ศึกษา

1. *ตัวแปรอิสระ* ประกอบด้วย

   การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี แบ่งเป็น

   - มาก
   - น้อย

เพศ แบ่งเป็น

- ชาย
- หญิง

ประเภทสาขาวิชาที่ศึกษา แบ่งเป็น

- สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย
- สาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล

ระดับชั้นที่ศึกษา แบ่งเป็น

- ระดับชั้นต้น
- ระดับชั้นกลาง
- ระดับชั้นสูง

2. *ตัวแปรตาม* ได้แก่ ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิทยาลัยนาฏศิลป หมายถึง วิทยาลัยนาฏศิลปสังกัดกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ เปิดทำการสอน 3 ระดับ ได้แก่ ระดับนาฏศิลป์ชั้นต้น ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง และระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง

2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป หมายถึง นักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลป ทั้งในระดับนาฏศิลป์ชั้นต้น ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง และระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง

3. ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี หมายถึง การนำเสนอเรื่องราวของละครและภาพยนตร์เกาหลี โดยมีเนื้อหาที่แสดงถึงรูปแบบทางสังคมและวัฒนธรรมของชาติเกาหลี

นิยามปฏิบัติการ

1. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายถึง ทิศทางของความรู้สึก นึกคิด และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองของบุคคลต่อ ภาษาไทย การแต่งกายแบบไทย อาหารไทย ประเพณีไทย มารยาท บทบาทหน้าที่และศีลธรรมอย่างไทย

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยนี้สามารถวัดได้จากแบบสอบถามวัดทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบวัดทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของอัมพร ศรีประเสริฐสุข เป็นมาตรประเมินค่า 4 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่ามีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

2. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี หมายถึง การมีพฤติกรรมการดูละครโทรทัศน์และ/หรือภาพยนตร์เกาหลี การซื้อสินค้า และการหาข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับละครโทรทัศน์และ/หรือภาพยนตร์เกาหลี รวมทั้ง การมีพฤติกรรมเลียนแบบทางด้านการกระทำ ความคิด ความรู้สึก ที่เกิดจากการดูละครโทรทัศน์และ/หรือภาพยนตร์เกาหลี

การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีนี้สามารถวัดได้จากแบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเอง เป็นมาตรประเมินค่า 5 ระดับ จากจริงที่สุด ถึง ไม่จริงเลย ผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่า มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก และผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่า มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศนคติและภาพยนตร์เกาหลีน้อย

กรอบแนวคิดในการวิจัย

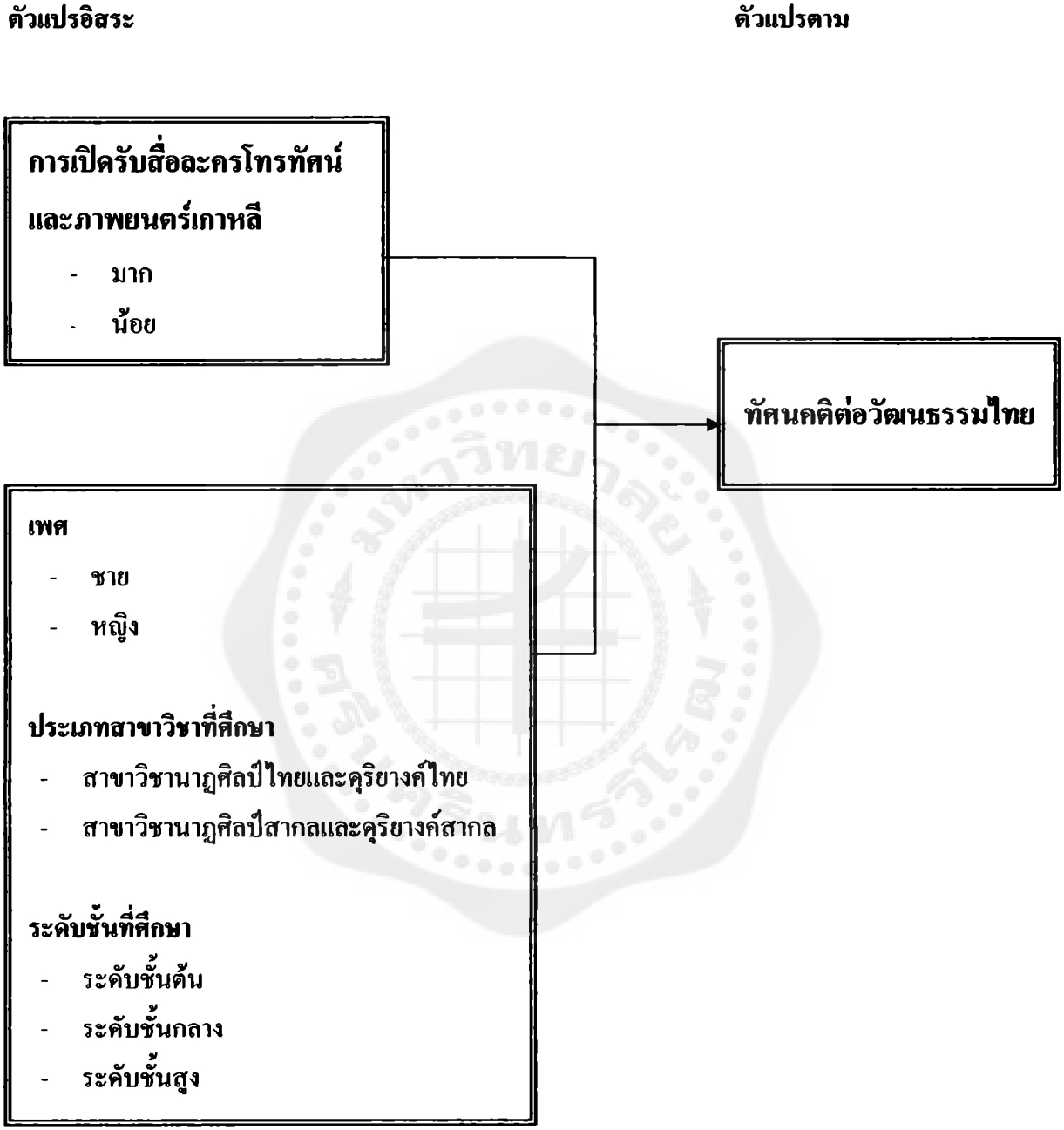

สมมติฐานในการวิจัย

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ดังต่อไปนี้ คือ

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิง
2. นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล
4. นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากลมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน
5. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง
6. นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน

บทที่ 2
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ประมวลข้อคิดเห็น หลักการ ทฤษฎี และงานวิจัยต่างๆ ดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย
    1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ
        - ความหมายของทัศนคติ
        - องค์ประกอบของทัศนคติ
        - การเกิดของทัศนคติ
        - ขบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ
        - การวัดทัศนคติ
    1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย
        - ความหมายของวัฒนธรรมไทย
        - ประเภทของวัฒนธรรมไทย
        - ลักษณะของวัฒนธรรมไทย
        - ความสำคัญของวัฒนธรรมเกี่ยวกับชาติ
        - ความสำคัญของวัฒนธรรมไทย
        - ปัญหาวัฒนธรรมไทย
    1.3 ความหมายของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย
2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี
    2.1 แนวความคิดและทฤษฎีการเปิดรับสื่อของผู้รับสาร
    2.2 บทบาทหน้าที่ของการสื่อสารมวลชน
    2.3 ทฤษฎีสื่อมวลชน
    2.4 ลักษณะเฉพาะของวิทยุโทรทัศน์
    2.5 ประเภทของสื่อโทรทัศน์
    2.6 ความสำคัญของสื่อโทรทัศน์
    2.7 อิทธิพลของโทรทัศน์
    2.8 แนวความคิดและภาพรวมของละครโทรทัศน์
    2.9 ผลของการเปิดรับข่าวสารที่มีต่อบุคคล
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับทัศนคติต่อวัฒนธรรม

1. เอกสารที่เกี่ยวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติ

ความหมายของทัศนคติ

สวนา พรพัฒน์กุล (2520:313) กล่าวว่า คำว่า "ทัศนคติ" หรือ "Attitude" มีความเกี่ยวพันกับความนึกคิดและความเชื่อ ซึ่งอยู่ในลักษณะของความรู้สึกของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เป็นลักษณะแฝงอยู่ในตัวของบุคคลจะอยู่ในสภาพแห่งการพร้อมที่จะโต้ตอบต่อสิ่งเร้า โดยอาจแสดงออกมาในรูปของความคิดเห็น หรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่ง

ฮิลการ์ด (Hilgard, 1962) สรุปว่า เจตคติ คือความพร้อมที่จะตอบสนอง หรือ แสดงความรู้สึกต่อวัตถุ สิ่งของ คน สังกัปอื่นๆ ตลอดจนสถานการณ์ต่างๆ ซึ่งความรู้สึกหรือการตอบสนองดังกล่าว อาจเป็นไปทางหันเข้าหา หรือ หลีกหนี

ประภาเพ็ญ สุวรรณ (2520) กล่าวว่า คำว่า "ทัศนคติ" ตรงกับภาษาอังกฤษว่า "Attitude" เป็นคำที่มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า "Aptus" แปลว่า โน้มเอียง เหมาะสม เมื่อนำมาใช้ในความหมายของคำว่า "ทัศนคติ" จะหมายถึง สภาวะความพร้อมทางจิตซึ่งเกิดขึ้นจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของบุคคลที่จะมีต่อบุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ที่เกี่ยวข้อง

กอร์ดอน ออลพอต (Allport, 1970) ให้ความหมายว่าเป็นภาวะความพร้อมทางด้านจิต ซึ่งเกิดจากประสบการณ์ สภาวะความพร้อมนี้จะเป็นแรงที่กำหนดทิศทางของปฏิกิริยาของแต่ละบุคคลที่มีต่อสถานการณ์และวัตถุที่เกี่ยวข้อง

เธอร์สโตน (Thurstone, 1928) อธิบายว่า เป็นผลรวมทั้งหมดของมนุษย์เกี่ยวกับความรู้สึกอคติ ความคิด ความกลัวต่อบางสิ่งบางอย่าง การแสดงออกทางด้านการพูดเป็นความคิด(Opinion) และความคิดนี้เป็นสัญลักษณ์ของทัศนคติ เป็นระดับของความมากน้อยของความรู้สึกในด้านบวกและลบที่มีต่อสิ่งหนึ่ง(Psychological Object) ซึ่งอาจจะเป็นอะไรได้หลายอย่าง เป็นต้นว่า สิ่งของ บุคคล บทความ องค์การ ความคิด ฯลฯ ความรู้สึกเหล่านี้ผู้รู้สึกสามารถบอกความแตกต่างว่า เห็นด้วย หรือ ไม่เห็นด้วย

จากความหมายของทัศนคติที่กล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า *ทัศนคติ หมายถึง ความรู้สึกนึกคิด และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองของบุคคลต่อสิ่งต่างๆ เช่น บุคคล สิ่งของ หรือสถานการณ์ต่างๆ เป็นต้น*

องค์ประกอบของทัศนคติ

สวนา พรพัฒน์กุล (2520) ได้แบ่งทัศนคติออก เป็น3 องค์ประกอบ คือ

1. *องค์ประกอบด้านการรับรู้* (Cognitive Component) เป็นความรู้ความเข้าใจในการแยกแยะสิ่งเร้า ซึ่งบุคคลจะมีปฏิกิริยาตอบสนองค่อสิ่งเร้าแตกต่างกันไป เมื่อบุคคลรับเอาสิ่งเร้าภายนอกเข้ามา ก็จะนำมาพิจารณาโดยอาศัยความเข้าใจเดิมที่ตนมีอยู่แล้วสรุปออกมาเป็นความเชื่อของแต่ละบุคคล หรือสรุปรวมแล้วใช้ในการประเมินผลในสิ่งอื่นต่อไป ทัศนคติองค์ประกอบนี้จะขึ้นอยู่กับการประเมิน

2. *องค์ประกอบด้านความรู้สึก* (Affective Component) เป็นองค์ประกอบทางด้านอารมณ์ ความรู้สึก ซึ่งมีความสัมพันธ์กับสิ่งเร้า ซึ่งเป็นผลมาจากการประเมินผลในข้อ 1 แล้วเกิดความรู้สึกในทางบวกหรือทางลบ หรือเกิดความพอใจหรือไม่พอใจ ทำให้เกิดเป็นค่านิยมออกมา ซึ่งค่านิยมนี้ทำให้เกิดทัศนคติขึ้นในบุคคลผู้นั้น โดยบุคคลอาจจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม

3. *องค์ประกอบด้านพฤติกรรม* (Behavioral Component) องค์ประกอบในด้านความพร้อมหรือความโน้มเอียงที่บุคคลจะประพฤติหรือตอบสนองต่อสิ่งเร้า ถ้าบุคคลนั้นจะมีพฤติกรรมในทางถอยหนี หลีกเลี่ยง (Avoiding Contact) หรือเข้าหา แสวงหา (Seek Contact) ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเชื่อ หรือความรู้สึกของบุคคลนั้น ว่าจะมีความรู้สึกในทางบวกหรือความรู้สึกในทางลบ

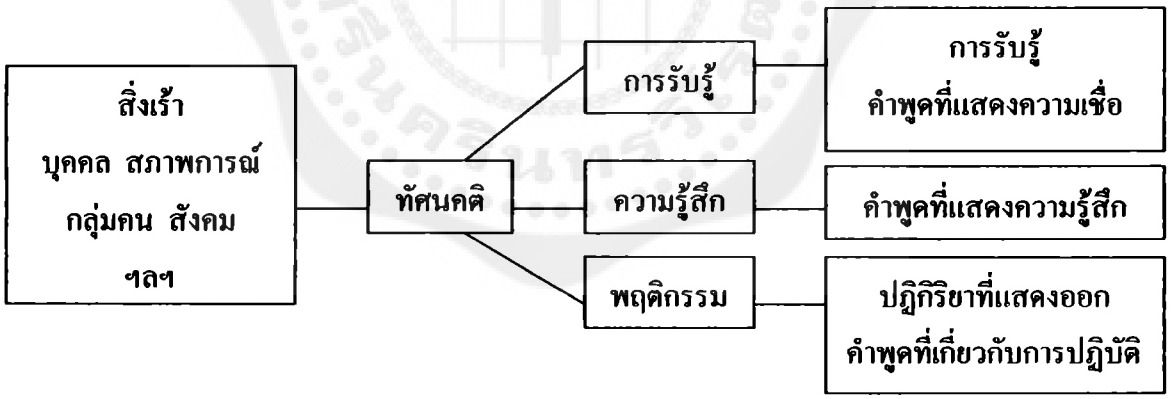

แหล่งที่มา : Harry C. Traindis, *Attitude and Attitudes Change* New York : John Wiley & Sons, Inc. ,1671, p.3.

การเกิดของทัศนคติ (ประภาเพ็ญ สุวรรณ .2520)

- *การเกิดทัศนคติทางด้าน Cognitive Component* : จากสิ่งแวดล้อมในชีวิตประจำวัน บุคคลรับและสัมผัสสิ่งต่างๆ เป็นจำนวนนับไม่ถ้วน บุคคลมักจะแบ่งกลุ่มของสิ่งที่ผ่านเข้ามาจากภายนอก เพื่อให้เกิดความง่ายในการให้ความหมาย หรือ คิดเกี่ยวกับเรื่องนั้นโดยรวมสิ่งที่เหมือนกันหรือคล้ายกันเข้าด้วยกัน เพราะสมองของบุคคลย่อมจะเป็นไปไม่ได้ที่จะรับและจำสิ่งต่างๆรอบตัวได้หมดทุกอย่าง ขบวนการการแบ่งออกเป็นหมู่เป็นพวกนี้ เรียกว่า Categorization การที่บุคคลจะมีปฏิกิริยาโต้ตอบสถานการณ์ใดๆอย่างไรนั้น บุคคลมักโต้ตอบภาวะการณ์ที่คล้ายๆกันด้วยปฏิกิริยาที่คล้ายกัน การจัดหมวดหมู่จะช่วยบุคคลในด้านการรับรู้(Perception) แต่ในทางตรงกันข้ามอาจทำให้บุคคลเข้าใจสิ่งแวดล้อมในทางที่ผิดได้ โดยที่บุคคลนั้นสรุปด้วยตนเองอย่างปราศจากข้อมูลที่ถูกต้อง การรับรู้เกี่ยวกับสิ่งเร้าต่างๆนี้ เป็นส่วนประกอบทางด้านความรู้ของทัศนคติ

- *การเกิดทัศนคติทางด้าน Affective Component* : ส่วนประกอบของทัศนคติทางด้าน Affective Component ได้แก่ ความรู้สึก หรือ อารมณ์ที่เป็นไปในด้านบวกหรือลบ ในทางสรีรวิทยาแล้ว "อารมณ์" จะเกี่ยวข้องโดยตรงกับภาวะการณ์ที่มาเร้า หลังจากบุคคลนั้น "แปลความหมาย" หรือ ให้ความหมายสิ่งเร้านั้น แล้วก็จะทำให้ทราบทิศทางของ "อารมณ์" หรือ "ความรู้สึก" ว่าเป็นไปทางด้านบวกหรือลบได้ ซึ่งก็หมายถึง Affective Component นั่นเอง

- *การเกิดทัศนคติทางด้าน Behavioral Component* : บรรทัดฐานทางสังคม (Social Norms) จะมีอิทธิพลต่อการเกิดทัศนคติทางด้าน Behavioral Component มาก บรรทัดฐานทางสังคมเป็นความคิดที่กลุ่มชนเชื่อว่า อะไรเป็นสิ่งที่ถูกต้อง อะไรเป็นสิ่งไม่ถูกต้อง บรรทัดฐานของสังคมนี้ขึ้นอยู่กับแต่ละประเทศ และจะควบคุมความประพฤติ การปฏิบัติ หรือ การแสดงออกของแต่ละบุคคล

ขบวนการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ

ขบวนการในการเปลี่ยนแปลงทัศนคตินั้นแบ่งตามขั้นตอนต่างๆ ได้ดังนี้ (สวนา พรพัฒน์กุล .2520)

1. *การตั้งใจรับทราบ* (Attention) ในการที่จะเปลี่ยนทัศนคติจะต้องให้บุคคลสนใจรับทราบ ไตร่ตรอง เชื่อ และยอมรับในสิ่งที่เราจะให้แก่เขา ดังนั้นสิ่งแรกที่จะต้องทำ คือ ทำให้เขาสนใจรับทราบ นั่นคือ ใช้หลักในเรื่องของการรับรู้และการสัมผัสมาช่วย เช่น หลักที่เกี่ยวกับการใช้สี ขนาด ความเข้ม ในการโฆษณาสินค้า โฆษณาชวนเชื่อ ได้แก่ การใช้เสียงแปลกออกไปใช้สีสันต่างๆ จากการวิจัยพบว่า สาเหตุของการสนใจรับฟังขึ้นอยู่กับ

1.1 ลักษณะของผู้สื่อความ ซึ่งได้แก่ น้ำเสียง ลีลาการพูด รูปร่าง ท่าทาง ฯลฯ ในการโฆษณาควรคำนึงถึงข้อนี้ ตัวอย่างที่ดี ได้แก่ ผู้ที่โฆษณา "แป้งของหนู"

1.2 ลักษณะของสาร ซึ่งได้แก่ เนื้อหา และข้อความในสารนั้น มีเหตุผลดี น่าเชื่อถือ นอกจากนี้ยังเกี่ยวกับ ช่องทางในการติดต่อ เช่น ออกทางวิทยุ โทรทัศน์ ใบปลิว หน้าหนังสือพิมพ์ ฯลฯ ซึ่งจะให้ผลแตกต่างกัน และเท่าที่ปรากฏ การใช้โทรทัศน์สีโฆษณาดีที่สุด

2. *การเข้าใจเนื้อความ* (Comprehension) ซึ่งได้แก่ผู้ที่จะรับทัศนคติใหม่ จะต้องเข้าใจวัตถุประสงค์ของเรา การเกิดความเข้าใจในวัตถุประสงค์นั้นย่อมขึ้นอยู่กับ

- *ลักษณะของผู้รับ* ซึ่งมีองค์ประกอบหลายอย่างที่แตกต่างออกไป เช่น ในด้านสติปัญญา การศึกษา อายุ บุคลิกภาพ ฯลฯ คุณลักษณะเหล่านี้จะช่วยให้การรับฟังทัศนคติใหม่ๆ ดีขึ้นหรือเลวลงแล้วแต่ระดับของคุณสมบัตินั้น

- *ลักษณะของสารที่ใช้* ในการเปลี่ยนทัศนคติ ลักษณะของสารก็มีส่วนช่วยเร้าความสนใจ สารที่ใช้อาจแบ่งออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

ก. ข้อเท็จจริงและอารมณ์ (Factual VS Emotional) จะใช้สารชนิดใดต้องดูที่การศึกษา ถ้าผู้รับมีการศึกษาสูง มักต้องการสารประเภทที่เป็นข้อเท็จจริง เช่น เป็นข้อมูลทางสถิติ ผลการวิจัย กราฟ และตัวเลขต่างๆ ส่วนพวกการศึกษาต่ำ มักชอบในสิ่งที่จะยั่วยุอารมณ์ทำให้เกิดความกลัว ความดีใจ ตื่นเต้น ฯลฯ

ข. ด้านเดียวหรือสองด้าน (One Sided VS Two Sided) พวกที่มีการศึกษาต่ำ หรือด้อยทางสติปัญญา ควรให้สารที่แนะนำเพียงด้านเดียว เฉพาะด้านที่ดีหรือด้านที่เลวอย่างเดียว ส่วนพวกการศึกษาสูงต้องให้ทั้งดีและเลวไปพร้อมๆ กัน เพราะเขามีสติปัญญาพอจะวิพากษ์วิจารณ์ได้ ถ้าให้ด้านเดียวจะล้มเหลว

ค. เป็นคนแรกหรือคนสุดท้าย (Primary Pecency Effect)

3. *การยอมรับ* (Acceptance) เมื่อผ่าน 2.1 และ 2.2 แล้ว ผู้ฟังอาจยอมรับ หรือมีทัศนคติตรงกันข้ามกับที่ต้องการมากขึ้น ทั้งนี้ย่อมขึ้นอยู่กับเครื่องเสริมแรง (Incentive) ซึ่งอาจได้แก่การให้เขาได้รับของหรือได้สิ่งมีคุณค่าทางจิตใจ

4. *ความถาวรของการเปลี่ยนทัศนคติ* (Retention) อาจจะได้มีการตรวจสอบดูว่าอยู่คงทนเท่าใด จากการศึกษาพบว่าเปลี่ยนทัศนคติได้ แต่ต้องใช้เวลาและการซ้ำบ่อยๆ ถ้าพบว่าทัศนคติยังไม่คงที่ควรได้ซ้ำหรือย้ำบ่อยๆ ขึ้น

5. *การกระทำ* (Action) เป็นจุดมุ่งหมายสุดยอดของขบวนการเปลี่ยนทัศนคติ แต่ทำได้ลำบากมาก เพราะเหตุว่าทัศนคตินั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของพฤติกรรม เช่น "ทัศนคติต่อการคุมกำเนิด" ถ้าเปลี่ยนทัศนคติให้เป็นไปในเชิงบวกแล้ว บางทีการกระทำของผู้รับไม่เป็นไปในแนวทางของทัศนคตินี้ ซึ่งอาจเนื่องมาจากการขาดหมอ ขาดความรู้ในเรื่องนี้ดีพอ สภาพแวดล้อมอื่นๆไม่อำนวย ฯลฯ

การวัดทัศนคติ(วัฒนา ศรีสัตย์วาจา: 2534)

ทัศนคติมิใช่สิ่งที่สังเกตได้โดยตรงแต่จะวัดได้ทางอ้อม เป็นการวัดเพื่อเปรียบเทียบทัศนคติของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล และบันทึกการเปลี่ยนแปลงภายในบุคคล วิธีวัดทัศนคติที่นำมาใช้มากและเป็นที่นิยมนั้นใช้ข้อความหรือคำพูดที่เป็นมาตรฐานโดยให้มีคำตอบที่ง่าย และชัดเจนในการสรุปความหมาย นอกจากนี้ยังต้องครอบคลุมความคิดเห็นส่วนตัวของผู้ตอบไว้ได้ทั้งหมด ข้อความที่เป็นข้อคำถามที่กำหนดโดยผู้ทำการทดลองหรือทดสอบจะต้องสื่อความหมายเดียวกันกับที่ผู้ตอบทุกคนเข้าใจ วิธีการต่าง ๆ ที่ใช้วัดทัศนคติมีดังนี้

1. มาตราเทอร์สโตนแบบช่วงเท่ากัน (Thurstone's Method of Equal Appearing Intervals) โดยเชื่อว่าทัศนคติของบุคคลสามารถแทนได้ด้วยชุดของข้อความที่มีขอบข่ายตั้งแต่เห็นด้วยอย่างมาก ถึงไม่เห็นด้วยอย่างมาก ข้อความชุดหนึ่งอาจมีตั้งแต่ 10-20 ข้อ แต่ละข้อจะมีคะแนนกำกับ คะแนนนี้คือค่าคะแนนของทัศนคติของผู้ตอบที่กาในข้อนั้นๆ คะแนนของข้อความทางชุดนี้จะกระจายไปมากที่สุดเท่าที่จะมากได้พร้อมทั้งมีช่วงห่างระหว่างคะแนนเท่าๆ กัน ธรรมชาติของการวัดที่มีความเป็นปรนัยของแบบทดสอบชนิดนี้จะช่วยให้สามารถจำแนกบุคคลออกตามความเข้มของความรู้สึกที่แตกต่างกันในประเด็นหนึ่ง ๆ

2. มาตราไลเกิร์ต(Likert Scale) เชื่อว่าความคิดเห็นหรือความรู้สึกของเราต่อประเด็นใดประเด็นหนึ่งจะมีระดับหรือความเข้มไม่เท่ากัน แบบทดสอบจึงมีลักษณะให้ผู้ถูกทดสอบตอบข้อความแต่ละข้อโดยมีระดับให้เลือกด้วยกัน 5 ระดับคือ เห็นด้วยทุกประการ เห็นด้วยเป็นส่วนใหญ่ เห็นเป็นกลาง ๆ ไม่เห็นด้วยเป็นส่วนใหญ่ ไม่เห็นด้วยโดยสิ้นเชิง ผู้ตอบสามารถเลือกกาได้ทุกข้อตามระดับความเห็นด้วยของตน

3. มาตรวัดทัศนคติโดยใช้ความหมายของคำของ ออสกูด (Osgood's Semantic Differential Scale) วิธีนี้อาศัยทฤษฎีและผลการวิจัยเกี่ยวกับการวัดความหมายของคำโดยให้บุคคลแสดงท่าทีความรู้สึกต่อคำหรือความคิดรวบยอดต่าง ๆ เพื่ออธิบายความหมายของความคิดรวบยอดนั้น

4. มาตรระยะทางสังคม (Socail Distance Scale) เป็นมาตราที่ใช้วัดทัศนคติของบุคคลที่มีต่อคนต่างกลุ่มเป็นมาตรที่ใช้วัดองค์ประกอบทางด้านแนวโน้มที่จะทำพฤติกรรมของทัศนคตินั่นเอง โดยจะใช้ข้อความทั้งหมด 7 ข้อความ แต่ละข้อความมีระดับหรือความเข้มของการยอมรับหรือปฏิเสธแตกต่างกัน และข้อความทั้ง 7 ข้อความ 7 ระดับนี้มีความสัมพันธ์กัน ผู้ตอบจะต้องเลือกว่าข้อความใดที่เขายอมรับมากที่สุด

5. มาตรกัตแมน(Guttman Scale หรือ Scalogam) มีข้อคำถามที่อยู่ในมิติเดียวกันและต่อเนื่องกัน ในการนำไปใช้จะต้องมีการตรวจสอบข้อคำถามทั้งหมดดูว่ามีความต่อเนื่องอยู่ในเกณฑ์ที่สามารถนำไปใช้ได้หรือไม่

6. มาตรวัดแบบสังคมมิติ (Sociometriy) เป็นการวัดการเลือกของคนในกลุ่มว่าจะเลือกใครในแง่ใด หรืออีกนัยหนึ่งก็คือการวัดลักษณะใดลักษณะของคนในกลุ่มนั้นเองว่าใครจะมากกว่าใคร

ทางกลุ่มผู้วิจัยใช้มาตรไลเกิร์ด ซึ่งเป็นมาตรที่เป็นที่นิยมใช้กันมากในการวัดทัศนคติ แต่ทางผู้วิจัยได้ปรับให้เหลือเพียง 4 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง ตัวอย่างงานวิจัยที่ใช้มาตราไลเกิร์ด

ทัศนคติที่มีต่อการออกกำลังกายของนักศึกษามหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี ของพงศ์มิตร โพธิ์กลาง

ทัศนคติที่มีต่ออาชีพครูของข้าราชการครูสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดกาฬสินธุ์ ของทองเหลา ฤทธิ์รุ่ง

การศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อการมีคู่ครองของเด็กวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวสมบูรณ์และครอบครัวที่แตกแยก ของบุญวดี เพชรรัตน์

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมไทย

ความหมายของวัฒนธรรมไทย

เมื่อพิจารณาจากความหมายของคำว่า “วัฒนธรรม” นั้นตรงกับคำว่า “Culture” ในภาษาอังกฤษ มีความหมายว่า การเพาะปลูกและการบำรุงให้เจริญงอกงาม

ในภาษาไทย คำว่า “วัฒนธรรม” เป็นคำสมาสระหว่างภาษาบาลีกับสันสกฤต โดยคำว่า “วัฒน” มาจากภาษาบาลี ซึ่งแปลว่า ความเจริญงอกงาม ส่วนคำว่า “ธรรม” มาจากภาษาสันสกฤต แปลว่า การกระทำหรือข้อบัญญัติ ซึ่งหากแปลตามรากศัพท์ คือ สภาพอันเป็นความเจริญงอกงาม หรือลักษณะที่แสดงความเจริญงอกงาม (สุพัตรา สุภาพ.2539:106)

พจนานุกรมฉบับบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมไว้ 4 นัย คือ

1. สิ่งที่ทำให้เจริญงอกงามแก่หมู่คณะ
2. วิถีชีวิตของหมู่คณะ
3. ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน
4. พฤติกรรมและสิ่งที่บุคคลในหมู่ ผลิตสร้างขึ้นด้วยการเรียนรู้จากกันและกัน และร่วมใช้อยู่ในหมู่ของพวกตน

พลตรีพระเจ้าวรวงศ์เธอ กรมหมื่นนราธิปพงศ์ประพันธ์ (ชัยพล สุขเอี่ยม.2542 : 11) ได้กล่าวถึงความหมายของวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรม หมายถึง ภูมิธรรมแห่งความเจริญงอกงาม ได้แก่ มรดกของสังคมซึ่งเป็นสมบัติส่วนรวม มีทั้งของที่เป็นวัตถุ ความรู้ ความเชื่อถือ ศิลปะ หรือ ศีลธรรม นิติธรรม ประเพณีและอุปนิสัย ประชาชาติทุกชาติมีสังคมมรดกคือ สมบัติที่ตกทอดมาจากชีวิตของประชาชนนั้นตามลำดับชั่วอายุคน วัฒนธรรมของแต่ละชาติย่อมมีสมบัติเฉพาะตน

พระยาอนุมานราชธน (2516 : 6) กล่าวว่า วัฒนธรรม คือสิ่งที่มนุษย์เปลี่ยนแปลงปรับปรุงผลิตหรือสร้างขึ้น เพื่อความเจริญงอกงามในวิถีชีวิตของส่วนรวม วัฒนธรรมคือวิถีแห่งชีวิตของมนุษย์ในส่วนรวมที่ถ่ายทอดกันได้ เอาอย่างกันได้

สุพัตรา สุภาพ (2537 :35) กล่าวว่า วัฒนธรรมมีความหมายครอบคลุมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือ สังคมใดสังคมหนึ่งที่ประกอบด้วยความรู้ความเชื่อ ศิลปะ ศีลธรรม กฎหมาย ประเพณี วิทยาการ และทุกสิ่งทุกอย่างที่คิดและทำในฐานะสมาชิกของสังคม

อัมพร ศรีประเสริฐสุข (2545 : 9) กล่าวว่า วัฒนธรรมเป็นมรดกทางสังคมที่ครอบคลุมทุกสิ่งทุกอย่างที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ โดยแต่ละสังคมมีวัฒนธรรมเฉพาะของตนเอง เพราะเป็นวิถีชีวิตที่แตกต่างกันของแต่ละกลุ่มสังคม

สถาพร ศรีสัจจัง (2533 : 15) ได้ให้ความหมายไว้ว่า วัฒนธรรมหมายถึงวิถีการดำเนินชีวิตของสมาชิกในสังคมหรือกลุ่มชนที่เกิดจากการเรียนรู้อันเนื่องมาจากการที่สมาชิกได้รับการสืบทอดต่อกันมาโดยกระบวนการขัดเกลาทางสังคมหรือสังคมกรณ์(Socialization) ทั้งทางตรงและทางอ้อม

นิพนธ์ สุขสวัสดิ์ (กฤติกา ลีลาพตะ.2544 : 16 ; อ้างอิงจาก นิพนธ์ สุขสวัสดิ์ .2522 : 3) ได้ให้ความหมายไว้ว่า วัฒนธรรม หมายถึง ความเจริญงอกงามที่มนุษย์ทำให้เกิดขึ้น หรือเรียกกันว่า มรดกทางสังคม เพราะวัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ได้รับมาจากบรรพบุรุษและถ่ายทอดไปให้แก่อนุชนรุ่นหลัง พระราชบัญญัติวัฒนธรรมแห่งชาติ พุทธศักราช 2485 ให้ความหมายเกี่ยวกับวัฒนธรรมไว้ดังนี้

วัฒนธรรม หมายความว่า ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม ความเป็นระเบียบเรียบร้อย ความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ และศีลธรรมอันดีของประชาชน ตามความหมายนี้ วัฒนธรรมแบ่งออกเป็น 4 ลักษณะ คือ

1. ลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม คือ
   ก. ความเจริญทางวัตถุ หมายถึง มีการกินดี มีที่อยู่อาศัยดี มีเครื่องใช้สอยดี มียารักษาโรคดี
   ข. ความงอกงามที่จิตใจ หมายถึง ความซื่อสัตย์ มีความเมตตากรุณา ความไม่เห็นแก่ตัว และไม่เบียดเบียนผู้อื่น
2. ลักษณะที่แสดงถึงความเป็นระเบียบเรียบร้อย คือ
   ก. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการแต่งกาย จรรยามารยาทในที่สาธารณสถานหรือปรากฏแก่สาธารณชน
   ข. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการปฏิบัติตน และการปฏิบัติต่อบ้านเรือน
   ค. ความเป็นระเบียบเรียบร้อยในการประพฤติตนอันเป็นทางนำมาซึ่งเกียรติของชาติไทยและพระพุทธศาสนา
3. ลักษณะที่แสดงถึงความกลมเกลียวก้าวหน้าของชาติ คือ
   ก. ความสามัคคีของหมู่คณะ
   ข. ความเจริญก้าวหน้าทางวรรณกรรม ศิลปกรรม
   ค. ความนิยมไทยอันเป็นชาติบ้านเกิดเมืองนอนของตน
4. ลักษณะที่แสดงถึงศีลธรรมอันดีของประชาชน คือ
   ก. ทำตนให้เป็นคนดี มีศาสนา
   ข. การปฏิบัติตนในหลักธรรมของศาสนา
   ค. การรักษาระเบียบประเพณีทางศาสนา

จากความหมายของวัฒนธรรมที่กล่าวมาข้างต้น อาจสรุปได้ว่า *วัฒนธรรม เป็นมรดกทางสังคมซึ่งแสดงออกถึงวิถีการดำเนินชีวิตของมนุษย์ และมีลักษณะเฉพาะของแต่ละกลุ่มสังคม*

ประเภทของวัฒนธรรม

สำหรับประเภทของวัฒนธรรมนั้น ในทางจิตวิทยาได้แบ่งวัฒนธรรมออกเป็น 2 ประเภท คือ (นวลละออ สุภาผล.2534 : 28-29)

1. วัฒนธรรมภววิสัย (Objective Culture) ได้แก่ วัฒนธรรมที่มนุษย์สร้างขึ้น เช่น เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ของมนุษย์ ภาษา การแต่งกาย การปรุงอาหาร ฯลฯ

2. วัฒนธรรมจิตวิสัย (Subjective Culture) วัฒนธรรมด้านนี้เป็นจิตลักษณะของการมองหรือการรับรู้สิ่งแวดล้อมทางสังคมของบุคคล ซึ่งรวมถึงปทัสฐาน บทบาท ค่านิยม กฎหมาย ความคาดหวังในพฤติกรรม และความเข้าใจในเหตุผลของพฤติกรรม

จากลักษณะของวัฒนธรรมทั้ง 2 ประเภทนี้ นักจิตวิทยาได้ให้ความสำคัญกับวัฒนธรรมจิตวิสัยว่ามีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของมนุษย์ โดยได้กล่าวความเกี่ยวข้องของวัฒนธรรมด้านพฤติกรรมได้ดังนี้ คือ วัฒนธรรมจิตวิสัยนั้น ทำหน้าที่สำคัญในการกำหนดแรงเสริม และทำให้บุคคลมีการจำแนกแยกแยะคำสั่งสอน คำแนะนำต่าง ๆ เพื่อปฏิบัติการ และเกิดการรับรู้ในการเลือกสำหรับเป็นแนวทางในการแสดงพฤติกรรม เป็นโครงสร้างเฉพาะของความรู้ ความเข้าใจ และลักษณะนิสัยของบุคคล รวมถึงพฤติกรรมมุ่งกระทำอันเป็นผลให้เกิดการปฏิบัติจริง ส่วนวัฒนธรรมภววิสัยนั้นจะเป็นผลจากการคิดค้นและปฏิบัติของมนุษย์ ซึ่งวัฒนธรรมทั้ง 2 ประเภทนี้มีความสำคัญต่อการดำเนินชีวิต โดยทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคล

ลักษณะของวัฒนธรรมไทย (สมศักดิ์-อรุณี และคณะ.2544)

วัฒนธรรมไทยก่อให้เกิดเอกลักษณ์ของความเป็นไทย ดังนี้

1. สถาบันพระมหากษัตริย์ และความเป็นชาติไทย
2. พระพุทธศาสนาได้อยู่คู่สังคมไทย และมีอิทธิพลอย่างมากต่อการสร้างสรรค์วัฒนธรรมทางด้านต่างๆ
3. ภาษาไทย ใช้ในการติดต่อ และสร้างความผูกพันต่อกัน
4. ลักษณะนิสัย และมารยาท คนไทยเป็นชาติที่อ่อนน้อมถ่อมตน เคารพผู้ใหญ่ เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีเมตตากรุณา มีมิตรไมตรี คุณลักษณะเหล่านี้ ทำให้คนไทยผูกมิตรกับทุกคนได้ง่าย และเป็นวัฒนธรรมที่มีอยู่คู่สังคมไทย
5. อาหารไทย และสมุนไพร อาหารไทยได้รับยกย่องว่าเป็น อาหารเพื่อสุขภาพ เพราะมีสมุนไพรผสมอยู่ด้วย มีคุณค่าทางอาหารครบถ้วน มีไขมันต่ำ มีความประณีตในการตกแต่ง จัดวางให้สวยงาม
6. อาชีพเกษตรกรรม คนไทยส่วนใหญ่ประกอบอาชีพเกษตรกรรม ก่อให้เกิดประเพณีและวัฒนธรรม เช่น พิธีแรกนาขวัญ พิธีสู่ขวัญข้าว เป็นต้น
7. ศิลปกรรมแขนงต่างๆ วัฒนธรรมได้เป็นแรงบันดาลใจให้มีการสร้างสรรค์ศิลปกรรมแขนงต่างๆ ที่มีลักษณะเฉพาะ ทั้งด้านสถาปัตยกรรม ประติมากรรม จิตรกรรม วรรณกรรม นาฏกรรม เป็นต้น

ความสำคัญของวัฒนธรรมเกี่ยวกับชาติ (กฤติกา ลีลาพตะ.2544 : 19-20)

วัฒนธรรมมีความสำคัญต่อสังคมและประเทศชาติอย่างยิ่ง โดยเฉพาะวัฒนธรรมหลักหรือวัฒนธรรมประจำชาติ เพราะวัฒนธรรมเป็นเครื่องบ่งชี้ความเจริญรุ่งเรืองของสังคม ถ้าวัฒนธรรมประจำชาติของสังคมใดถูกทำลายไปจนขาดความมีเอกลักษณ์ สังคมนั้น ๆ ก็จะเสื่อมลงและถูกดูดกลืนไปกับสังคมอื่นในที่สุด ในทางตรงกันข้ามถ้าสังคมใดสามารถรักษาเอกลักษณ์ของวัฒนธรรมของตนไว้ได้ยั่งยืน สังคมนั้นก็จะมีความเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น ลักษณะที่สำคัญของวัฒนธรรม มีดังนี้ (ทัศนี ทองสว่าง.2525 : 94)

1. เป็นเครื่องแสดงถึงความเป็นอยู่ ความเจริญและเชิดชูเกียรติของบุคคลและชาติ ชาติใดไม่มีวัฒนธรรมของตนเอง อาจจะได้รับการดูหมิ่นเหยียดหยาม
2. เป็นเครื่องแสดงถึงบุคลิกลักษณะของประเทศชาติ นับเป็นสิ่งที่เชื่อมโยงอายุของชาติ
3. เป็นเครื่องมือสำคัญในการกล่อมเกลาให้ประพฤติปฏิบัติไปตามทำนองคลองธรรม รักหมู่รักคณะ ส่งเสริมความดีงามในการกระทำ และการดำรงอยู่ของชีวิต

ประยุทธ์ ปยุตโต (2539 : 53) ได้กล่าวถึงลักษณะเด่นของวัฒนธรรม ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

1. วัฒนธรรมเป็นผลรวมของเรื่องราวและสิ่งต่าง ๆ ของมนุษย์ เช่น ปัจจัย 4 ความเชื่อ ความรู้ ทัศนะ ทัศนคติ ค่านิยม และวิทยาการต่าง ๆ
2. วัฒนธรรมเป็นพฤติกรรมที่เรียนรู้กันได้ ถ่ายทอดจากมนุษย์สู่มนุษย์
3. วัฒนธรรมเป็นผลจากการสร้างสรรค์ของมนุษย์ มีการปรับเปลี่ยนแก้ไข เพื่อให้เหมาะสมแก่สังคมนั้น ๆ
4. วัฒนธรรมเป็นวิถีชีวิตของมนุษย์ เป็นรูปแบบการดำเนินชีวิตของสังคมนั้น ๆ เช่น สังคมเกษตร อุตสาหกรรม การประมง หรือสังคมจีน สังคมไทย สังคมลาว
5. วัฒนธรรมเป็นมรดกของสังคม เมื่อมีเกิดก็ต้องมีตาย การเกิด การเปลี่ยนแปลง การสืบทอดการสิ้นสลายของวัฒนธรรมเป็นเพราะมนุษย์ และเมื่อมีการถ่ายทอดสืบต่อกันได้ วัฒนธรรมจึงเป็นมรดกของสังคม ของเชื้อชาติ และของโลก

ความสำคัญของวัฒนธรรมไทย (อัมพร ศรีประเสริฐสุข.2545 :11-12)

วัฒนธรรมไทยมีความสำคัญต่อชาติในหลายด้าน ส่งผลให้เกิดความมั่นคงของชาติไทย ซึ่งคณะกรรมการวัฒนธรรมแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ (2540 :5) ได้อัญเชิญพระราชบัญญัติในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวในรัชกาลปัจจุบัน เกี่ยวกับวัฒนธรรมว่า "การรักษาวัฒนธรรมคือการรักษาชาติ" และพระราชดำรัสของสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ที่ว่า

" ชาติไทยของเรามีความเจริญด้านศีลธรรม จรรยาและศิลปวัฒนธรรมอันครบถ้วนทุกสาขาที่สืบทอดต่อเนื่องกันแต่บรรพกาล สิ่งเหล่านี้เป็นสมบัติล้ำค่าและเป็นนิมิตรหมายสำคัญอย่างเอกที่แสดงให้เห็นถึงความเป็นชาติไทย คนไทย ซึ่งแตกต่างจากชาติอื่น จึงเป็นสิ่งที่คนไทยพึงศึกษาให้เห็นแจ้งถึงคุณค่าและพยายามถนอมรักษาไว้ด้วยความรู้ ความสามารถ และความฉลาดรอบคอบ เพื่อมิให้ต้องสูญหายหรือแปรสภาพไปในทางเสื่อม ในการนี้ทุกคนจะต้องทราบแก่ใจโดยตระหนักว่า การศึกษาและการรักษาวัฒนธรรมไทย แท้จริงก็คือการจรรโลงรักษาอิสรภาพและความเป็นไทยของชาติไทยและคนไทยแต่ละคนไว้นั่นเอง"

วัฒนธรรมเป็นเครื่องวัดและเครื่องกำหนดความเจริญ หรือความเสื่อมของสังคมและขณะเดียวกัน วัฒนธรรมยังกำหนดชีวิตความเป็นอยู่ของประชาชนในสังคม ดังนั้นวัฒนธรรมจึงมีอิทธิพลต่อความเป็นอยู่ของประชาชนและต่อความเจริญก้าวหน้าของประเทศ วัฒนธรรมคือกรอบหรือแบบแผนการดำเนินชีวิตของสังคมทำให้ทุกคนมีประเพณีที่จะต้องปฏิบัติอย่างถูกต้อง ทำให้การกระทบหรือขัดแย้งกันน้อยลง ความวุ่นวายลดลง วัฒนธรรมที่ดีช่วยให้สังคมเจริญก้าวหน้า เช่น ความมีระเบียบวินัย การขยัน ประหยัด อดทน การเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าประโยชน์ส่วนตน ฯลฯ ซึ่ง ฉรงค์ เส็งประชา (2532 :18) ได้สรุปความสำคัญของวัฒนธรรมไทยไว้ดังนี้

1. วัฒนธรรมช่วยแก้ปัญหาและสนองความต้องการต่าง ๆ ของมนุษย์
2. วัฒนธรรมเหนี่ยวรั้งสมาชิกในสังคมให้มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
3. เป็นเครื่องแสดงเอกลักษณ์ของชาติ
4. เป็นเครื่องกำหนดพฤติกรรมของคนในสังคม
5. ช่วยให้ประเทศชาติมีความเจริญรุ่งเรืองถาวร

จึงนับได้ว่าวัฒนธรรมมีความสำคัญเป็นอย่างยิ่งต่อความเป็นเอกลักษณ์ของชาติ เป็นเครื่องหมายแสดงถึงความเป็นชาติไทย และเป็นแบบแผนในการประพฤติปฏิบัติสำหรับการดำรงชีวิตเพื่อความสงบสุขของชาติ

ปัญหาวัฒนธรรมไทย

แม้ว่าชาติไทยสามารถดำรงรักษาลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรมในอดีตของตนไว้ได้ แต่ในทศวรรษที่ผ่านมานี้ การรักษาอธิปไตยทางวัฒนธรรมค่อนข้างล้มเหลว เพราะสังคมไทยได้ปล่อยปละละเลยให้กระแสวัฒนธรรมตะวันตก ทั้งในด้านการเมือง เศรษฐกิจ และวิทยาการสมัยใหม่เข้ามาครอบงำวิถีชีวิตของคนไทยมากเกินไป จนบดบังภูมิปัญญาดั้งเดิมของไทย

โดยภาพรวมแล้วการเปลี่ยนแปลงในระดับโลกนี้ ส่งผลต่อการพัฒนาสังคมและวัฒนธรรมหลายประการ ซึ่งอธิบายได้ดังนี้ (กฤติกา ลีลาพตะ.2544 : 19-20; อ้างอิงจาก มาเรียม นิลพันธุ์.2537 :8)

1. โครงสร้างทางสังคมจะซับซ้อนมากขึ้น มีการย้ายถิ่นจากชุมชนไหลบ่าเข้าสู่ชุมชนเมือง มีความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจระหว่างสังคมเมืองและสังคมชนบท โครงสร้างของครอบครัวมีขนาดเล็กลง ความสัมพันธ์ในครอบครัวเป็นไปใน ทางลบ มีความห่างเหินระหว่างพ่อแม่ลูก เพราะสตรีจะทำงานนอกบ้านมากขึ้น
2. เกิดการคล้อยตามค่านิยมและทัศนคติ มีค่านิยมยกย่องวัตถุเงินตรามากขึ้น เกิดลัทธิบริโภคนิยม เพื่อเสริมอำนาจบารมีของตนเอง มีความขัดแย้งระหว่างค่านิยมเก่ากับค่านิยมใหม่
3. บุคลิกลักษณะของคนไทยเปลี่ยนแปลงไป คนรุ่นใหม่จะมีความทะเยอทะยาน พฤติกรรมการแข่งขันสูง คนละเลยมองข้ามระเบียบวินัย เกิดการเปลี่ยนแปลงด้านวัฒนธรรม อันเป็นผลเนื่องมาจากการพัฒนาประเทศเพื่อมุ่งสู่สังคมอุตสาหกรรม ทำให้อนาคตคนไทยจะนับถือและให้ความศรัทธาในวิทยาศาสตร์ และเทคโนโลยีมากขึ้น คนรุ่นใหม่จะดูถูกวัฒนธรรมท้องถิ่นและภูมิปัญญาดั้งเดิมของชาวบ้าน

ความหมายของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

ชลธี กุลประดิษฐ์ (2527 : 9) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายถึง ทิศทางของความรู้สึกหรือท่าทีของบุคคลที่มีต่อวัฒนธรรมไทยว่าตนชอบหรือไม่ชอบวัฒนธรรมดังกล่าว

อัมพร ศรีประเสริฐสุข (2545 : 13) ได้ให้ความหมายไว้ว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายถึง ความรู้ ความเข้าใจ เกี่ยวกับวัฒนธรรมไทยในเชิงประมาณค่าว่ามีคุณหรือโทษและความรู้สึกชอบหรือไม่ชอบ พอใจหรือไม่พอใจในวัฒนธรรมไทย รวมทั้งความพร้อมในการรับวัฒนธรรมดังกล่าว

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น สรุปได้ว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายถึง *ทิศทางของความรู้สึก นึกคิด และแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตอบสนองของบุคคลต่อภาษาไทย การแต่งกายแบบไทย อาหารไทย มารยาทบทบาทหน้าที่และศีลธรรมอย่างไทย*

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

2.1 แนวความคิดและทฤษฎีการเปิดรับสื่อของผู้รับสาร (ดุษฎี พิทักษ์ชัชวาล.2547)

บุษราคัม เอี่ยมอำไพ (2540 :17) ได้สรุปถึง การเปิดรับสื่อของผู้รับสารว่า ผู้รับสารจะเลือกเปิดรับสื่อตามลักษณะ ดังต่อไปนี้

- เลือกสื่อที่สามารถจัดหามาได้ (Availability) ธรรมชาติของมนุษย์นั้น จะใช้ความพยายามเพียงระดับหนึ่งเท่านั้น อะไรที่ได้ยากมากๆ มักจะไม่ได้รับการเลือก แต่ถ้าสิ่งไหนสามารถได้มาไม่ยากนัก มักจะเลือกสิ่งนั้น
- เลือกสื่อที่สอดคล้อง (Consistency) กับความรู้ ค่านิยม ความเชื่อ และ ทัศนคติของตน
- เลือกสื่อที่ตนสะดวก (Convenience) ในปัจจุบัน ผู้รับสารสามารถ เลือกรับสื่อได้ทั้งวิทยุ โทรทัศน์ วิทยุกระจายเสียง นิตยสารและสื่อบุคคล แต่ละคนก็จะมีพฤติกรรมการรับสื่อที่แตกต่างกันไป
- เลือกสื่อตามความเคยชิน (Accustomedness) ปกติจะมีบุคคลกลุ่มหนึ่ง ในทุกสังคมที่จะไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงการรับสื่อที่ตนเคยรับอยู่ ซึ่งมักจะพบในบุคคลที่มีอายุมาก

นอกจากนี้ บุษราคัม ยังได้กล่าวถึง ความสัมพันธ์ของผู้รับสารต่อข่าวสารว่ามีอยู่ 4 อย่าง คือ

- ความต้องการข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ตน (Utilization) ผู้รับสารจะเปิดข่าวสารที่เป็นประโยชน์แก่ตนเองเป็นสำคัญ เช่น ดูละครเพื่อความบันเทิง ฟังหรืออ่านข่าวกีฬาที่ตนเองเล่น
- ความต้องการข่าวสารที่สอดคล้อง (Consistency) กับค่านิยม ความเชื่อ และทัศนคติของผู้รับสาร ผู้รับสารมักจะเปิดรับข่าวสารที่สอดคล้องกับความเชื่อ ค่านิยม หรือทัศนคติของตน
- ความต้องการข่าวสารที่สะดวกในการได้มา (Availability) ผู้รับสารนั้นจะมีข้อจำกัดในการเปิดรับข่าวสาร ถึงแม้ข่าวสารจะเป็นข่าวสารที่ให้ประโยชน์ และสอดคล้องกับตนเอง
- ความอยากรู้อยากเห็น (Curiosity) เป็นความต้องการที่อยากมีประสบการณ์ใหม่ๆ ซึ่งเป็นธรรมชาติของมนุษย์อย่างหนึ่ง และยิ่งอยู่ในสังคมปัจจุบันที่มีอะไรเปลี่ยนแปลง มีประสบการณ์ใหม่ๆ ตลอดเวลา

h # 306540

องค์ประกอบที่สำคัญของการสื่อสารที่สำคัญยิ่งประการหนึ่ง คือ ผลของการสื่อสารซึ่งเกิดหลังจากการสื่อสารทุกครั้ง มักจะเกิดผลในเรื่องต่างๆ เป็นการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงความรู้ ทัศนคติ และพฤติกรรมของผู้รับสาร ผลของการสื่อสารจะเป็นอย่างไรนั้น ขึ้นอยู่กับตัวผู้รับสารเป็นสำคัญ ซึ่งปัจจัยที่มีผลต่อองค์ประกอบในเรื่องตัวผู้รับสาร ที่สำคัญประการหนึ่งคือ กระบวนการเลือกสรร (Selective Process) ของมนุษย์ การศึกษาการเปิดรับสารที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาทางด้านต่างๆ ประกอบด้วย การเปิดรับสาร 2 ลักษณะคือ

1. การเปิดรับสารจากสื่อมวลชนโดยที่ผู้รับสารมีความคาดหวังจากสื่อมวลชนว่าการบริโภคข่าวสารจากสื่อมวลชนจะช่วยตอบสนองความต้องการของเขาได้ ซึ่งจะทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ หรือเปลี่ยนลักษณะนิสัยและพฤติกรรมบางอย่างได้ โดยที่การเลือกบริโภคสื่อมวลชนนั้น จะขึ้นอยู่กับความต้องการหรือแรงจูงใจของผู้รับสารเอง เพราะบุคคลแต่ละคนย่อมมีวัตถุประสงค์และความตั้งใจในการใช้ประโยชน์จากสื่อมวลชนที่แตกต่างกัน แคลปเปอร์ (Klapper.1960) ได้แบ่งขั้นตอนการเปิดรับสารไว้ดังนี้

การเลือกรับหรือเลือกสนใจ (Selective Exposure or Selective Attention)

กล่าวคือ ผู้รับสารมีแนวโน้มที่จะเลือกสนใจข่าวสารจากแหล่งใดแหล่งหนึ่ง โดยมักจะเลือกตามความคิดเห็น ความสนใจของตน เพื่อสนับสนุนทัศนคติเดิมที่มีอยู่ และหลีกเลี่ยงสิ่งที่ไม่สอดคล้องกับความรู้ ความเข้าใจ หรือทัศนคติที่มีอยู่เดิมแล้ว เพื่อไม่ให้เกิดภาวะทางจิตใจที่ไม่สมดุล หรือมีความไม่สบายใจที่เรียกว่า Cognitive Dissonance ฉะนั้น การลดหรือหลีกเลี่ยงภาวะดังกล่าวได้ก็ต้องแสวงหาข่าวสารหรือเลือกสรรเฉพาะข่าวที่สอดคล้องกับความคิดของตน

การเลือกรับรู้และตีความหมาย (Selective Perception and Interpretation)

หลังจากการเปิดรับข่าวสารแล้ว ผู้รับสารจะเลือกรับรู้และตีความข่าวสารที่ได้รับแตกต่างกันไปตามประสบการณ์ ทัศนคติ ความต้องการ ความหวง แรงจูงใจ สภาวะร่างกาย หรือสภาวะอารมณ์ในขณะนั้น ฉะนั้นในบางครั้งผู้รับสารอาจจะบิดเบือนข่าวสาร เพื่อให้สอดคล้องกับทัศนคติและความเชื่อของตนเองด้วย

การเลือกจำ (Selective Retention) เป็นแนวโน้มในการเลือกจดจำข่าวสารเฉพาะส่วนที่ตรงกับความสนใจ ความต้องการ ทัศนคติของตนเอง และจะลืมในส่วนที่ตนเองไม่สนใจ หรือเรื่องที่ขัดแย้ง เรื่องที่ขัดกับความคิดเห็นของตนเองได้ง่าย ดังนั้นการจดจำเนื้อหาของข่าวสารที่ได้รับ จึงเท่ากับเป็นการช่วยเสริมให้ทัศนคติหรือความเชื่อของผู้รับสารมั่นคงยิ่งขึ้นและเปลี่ยนแปลงได้ยากขึ้น

2.2 บทบาทหน้าที่ของการสื่อสารมวลชน (ชวรัตน์ เชิดชัย.2527)

ฮาโรลด์ ลาสเวลล์ นักรัฐศาสตร์ชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียงผู้หนึ่งได้เคยเขียนไว้ว่า การสื่อสารมวลชนมีบทบาทหน้าที่สำคัญอยู่ 3 ประการ คือ

1. *สังเกตการณ์สภาพแวดล้อม* (Surveillance of the Environment) ได้แก่ การเฝ้าดูแลสอดส่องเหตุการณ์ต่างๆ รวมถึงภยันตรายที่อาจมีผลกระทบต่อสมาชิกของสังคม
2. *ประสานสัมพันธ์ส่วนต่างๆ ของสังคมให้รวมตัวกันอยู่ได้* (Correlation of the Parts) ได้แก่ บทบาทหน้าที่ที่การสื่อสารเข้ามาช่วยปรับสมาชิกกลุ่มต่างๆ ให้มีความเข้าอกเข้าใจซึ่งกันและกัน และอยู่ร่วมกันในสังคมเดียวกันได้ด้วยความสงบเรียบร้อยตามสมควร
3. *ถ่ายทอดมรดกทางสังคม* (Transmission of Social Inheritance) โดยเฉพาะอย่างยิ่งทำให้เกิดการสืบทอดวัฒนธรรมไปยังอนุชนรุ่นต่อๆ ไป

ในทัศนะของ คณะกรรมาธิการแม็คไบรด์ ได้จำแนกบทบาทหน้าที่ของการสื่อสารออกเป็น 8 ประการ คือ

1. *การให้ข่าวสาร* (Information) ซึ่งหมายถึงการเก็บ การรวบรวม การประมวลและการเผยแพร่ ข่าว ข้อมูล รูปภาพ ข้อเท็จจริง และข้อคิดเห็น เพื่อจะยังผลให้เกิดความเข้าใจและมีปฏิกิริยาอย่างถูกต้องตามภาวะของบุคคล สภาพแวดล้อม ประเทศ และสังคมนานาประเทศ นอกจากนี้ยังจะช่วยนำไปสู่การตัดสินใจที่เหมาะสมด้วย
2. *การสังคมกรณ์* (Socialization) ได้แก่ การได้มาซึ่งความรู้ ความเข้าใจที่จะทำให้บุคคลดำเนินชีวิตอย่างมีประสิทธิผล ในฐานะสมาชิกของสังคม ช่วยให้เกิดความสำนึกในการอยู่ร่วมสังคมกับบุคคลอื่น ซึ่งจะนำไปสู่ความร่วมมือร่วมใจกันเพื่อผลประโยชน์ของส่วนรวม
3. *การใช้แรงจูงใจ* (Motivation) หมายถึง การส่งเสริม สนับสนุน ให้ไปสู่เป้าหมายระยะสั้นและระยะยาวของสังคม กระตุ้นให้บุคคลเกิดความมานะพยายาม และตัดสินใจเลือกแนวทางและพฤติกรรมที่จะนำไปสู่เป้าหมายที่ยินยอมพร้อมใจกันกำหนดไว้แล้ว เช่น การรณรงค์ ประชาสัมพันธ์ให้คนไทยเลื่อมใสในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์เป็นองค์พระประมุข เป็นต้น
4. *การถกเถียงอภิปราย* (Debate and Discussion) คือการแลกเปลี่ยนข้อเท็จจริงและข้อคิดเห็นระหว่างฝ่ายต่างๆในสังคมเพื่อก่อให้เกิดการตกลงยินยอมที่มีผลดีต่อส่วนรวม รวมทั้งการแสวงหาพยานหลักฐานมากระตุ้นให้สาธารณชนสนใจ

และให้ความร่วมมือในกิจกรรมของส่วนรวมไม่ว่าจะเป็นระดับท้องถิ่น ระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ

5. *การให้การศึกษา* (Education) คือการสื่อสารที่เข้ามาช่วยถ่ายทอดวิชาความรู้ ทำให้เกิดการพัฒนาสติปัญญา อุปนิสัย ทักษะและสมรรถภาพของบุคคล ตลอดทุกช่วงเวลาของชีวิต
6. *การส่งเสริมวัฒนธรรม* (Cultural Promotion) หมายถึงการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม เพื่อธำรงรักษาไว้ซึ่งมรดกที่ตกทอดมาจากบรรพบุรุษ และการพัฒนาวัฒนธรรม โดยการส่งเสริมสติปัญญาและจินตนาการของปัจเจกชน รวมทั้งกระตุ้นความต้องการและความคิดสร้างสรรค์ในทางสุนทรียภาพ
7. *การให้ความบันเทิง* (Entertainment) คือการถ่ายทอดผลงานทางการละคร ฟ้อนรำ วรรณกรรม ดนตรี การละเล่น และศิลปะต่างๆ โดยอาศัยเครื่องหมายสัญญาณ สัญลักษณ์ เสียงและภาพ ทั้งนี้เพื่อความสนุกสนานรื่นเริงและการพักผ่อนหย่อนใจ
8. *การประสานสามัคคี* (Integration) คือการให้บุคคล กลุ่ม และประชาชาติได้รับรู้ข่าวสารที่จำเป็นต่อการเพิ่มพูนความรู้และความเข้าอกเข้าใจซึ่งกันและกันในแง่ของการดำรงชีวิต ทัศนะ และความใฝ่ฝันทะเยอทะยาน

2.3 ทฤษฎีสื่อมวลชน (แสงทิพย์ อัศววิริยะกิจ.2547)

ทฤษฎีการเลียนแบบ

วิธีการเรียนรู้ของคนเรานั้น อาจจะเกิดจากการเรียนรู้โดยตรงด้วยตัวเอง และการเรียนรู้โดยการสังเกตผู้อื่น ในชีวิตจริงของมนุษย์ สัดส่วนการเรียนรู้โดยตรงจากตัวเองนั้นมีอยู่ไม่มากนักในส่วนใหญ่แล้ว การเรียนรู้ของมนุษย์เกิดจากการสังเกตสิ่งแวดล้อมรอบตัว และสื่อมวลชนก็เป็นสิ่งแวดล้อมที่สำคัญอย่างยิ่งในการให้แบบอย่างการเรียนรู้นับไม่ถ้วน ดังนั้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า การตอบสนอง การได้รับรางวัล อาจจะไม่ชัดเจนนักทั้งในเรื่องของตัวตน แม่แบบและในตัวผู้เรียนเอง แต่ทว่าการเรียนรู้ด้วยการสังเกตก็เกิดขึ้นตลอดเวลา

แบนดูรา (Bandura) ได้รวบรวมวิธีการเรียนรู้ทางสังคมจะเกิดขึ้นได้โดยผ่านตัวแทนจากสื่อมวลชนเอาไว้ 3 แบบ คือ

1. Observation Learning การที่เปิดรับสื่อทุกชนิดย่อมรู้จักแบบแผนใหม่ ๆ ของการแสดงพฤติกรรมอยู่ตลอดเวลา จากการนำเสนอของสื่อ
2. Inhibitory Effect การที่ได้เห็นตัวต้นแบบถูกลงโทษ เนื่องจ๋ากการกระทำบางอย่างจะช่วยลดแรงจูงใจของผู้เลียนแบบที่จะกระทำตามให้น้อยลง เนื่องจากผู้เรียนรู้จะรู้สึกคล้ายกับว่าตัวเองถูกลงโทษเช่นกัน มีผลการวิจัยเชิงทดลองแสดง

ให้เห็นว่าเมื่อดูหนังที่ลงโทษโดยใช้ความรุนแรงกับพฤติกรรมที่ชอบสอดรู้สอดเห็นหรือพฤติกรรมการต่อต้านทั้งหลาย ผู้ชมจะแสดงพฤติกรรมดังกล่าวในชีวิตจริงน้อยลง ซึ่งอาจมีสาเหตุมาจากบรรดาหนังต่างๆ ทั้งหลายที่ต้องลงโทษตัวร้ายในตอนจบ หรือละครโทรทัศน์ต้องมีแกนเรื่องแบบทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว

3. Disinhivditory Effect สำหรับสื่อมวลชนแบบนี้เป็นการให้แบบอย่างของตัวต้นแบบที่ได้รับรางวัลเนื่องจากกล้าแสดงพฤติกรรมที่สังคมห้ามปรามมิให้ฝ่าฝืนก็สามารถทำให้ผู้ชมเลียนแบบพฤติกรรมสวนกระแสสังคมให้มากขึ้นได้ ตัวอย่างเช่น พระเอกที่ใช้ความรุนแรงซาดิสม์ สามารถทำให้ตัวละครหญิงมารุมรัก มีการวิจัยเชิงทดลองพบว่า เมื่อนำเอาภาพยนตร์ที่มีเรื่องเกี่ยวกับความกล้าบ้าบิ่น ที่ทำพฤติกรรมตามปกติสังคมห้ามปรามมาให้กลุ่มตัวอย่างชมแล้ว จะมีผลทำให้ผู้ชมลดความกลัวหมอฟัน กลัวสัตว์เลื้อยคลาน และเพิ่มความก้าวร้าวมากขึ้น

ทฤษฎีและผลของการสื่อสารต่อปัจเจกบุคคลและวัฒนธรรม

ผลกระทบต่อปัจเจกบุคคล

ภาพเข็มฉีดยาได้ถูกนำมาใช้อธิบายกระบวนการซึ่งเป็นผลของสื่อมวลชน โดยใช้หลักของสิ่งเร้า – การตอบสนอง เป็นหลักอันสำคัญอย่างหนึ่งในการพิจารณาตามแนวความคิดนี้ ตามแบบจำลองของการเรียนรู้ ผลคือปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งต่อสิ่งเร้าอันใดอันหนึ่งซึ่งบุคคลจะสามารถคาดหมายและทำนายความสอดคล้องที่ใกล้ชิดกันระหว่างสารจากสื่อมวลชน และปฏิกิริยาของผู้รับสารเป็นประดุจยาที่ถูกฉีดเข้าไปในเส้นเลือดของกลุ่มผู้รับสาร หน่วยองค์ประกอบที่สำคัญในแบบจำลองนี้ คือ สาร (สิ่งเร้า S) ผู้รับสาร (องค์อินทรีย์ O) และผล (การตอบสนอง R) ความสัมพันธ์ระหว่างหน่วยประกอบเหล่านี้แสดงได้ดังนี้ คือ S → O → R ทฤษฎีนี้ชี้ว่า สารจากสื่อมวลชนประกอบด้วยลักษณะเชิงสิ่งเร้าบางประการ ซึ่งมีปฏิสัมพันธ์ต่อบุคลิกภาพของผู้รับสารทำให้มีตัวแปรทางด้านบุคลิกภาพแทรกเข้ามา กุญแจสำคัญของการโน้มน้าวใจอย่างมีประสิทธิผลอยู่ที่การปรับเปลี่ยนโครงสร้างเชิงจิตวิทยาภายในของปัจเจกบุคคลโดยการปรับเปลี่ยนนี้ จะทำให้เกิดการตอบสนองทางพฤติกรรมดังปรารถนา ดังนี้

สารเพื่อการโน้มน้าวจิตใจ เป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดการเปลี่ยนหรือเร่งกระบวนการเชิงจิตวิทยาที่แฝงเร้นอยู่ ตัวอย่างเช่น การก่อให้เกิดทัศนคติตื่นตัว ซึ่งอาจมีผลให้เกิดผลสัมฤทธิ์ คือ ความเปลี่ยนแปลงทิศทางของพฤติกรรมที่ปรากฏให้เห็น

ผลกระทบต่อวัฒนธรรม

ทฤษฎี "บรรทัดฐานทางวัฒนธรรม" ตามทฤษฎีนี้ว่าด้วยผลของการสื่อสาร คือ สื่อมวลชนมิได้เพียงแต่กระทำโดยตรงกับปัจเจกชนเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรม ต่อมวลความรู้ ต่อบรรทัดฐาน และค่านิยมของสังคมด้วย สื่อมวลชนทำให้เกิดแนวความคิดต่างๆ และการประเมินค่าในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งทำให้กลุ่มผู้รับสารสามารถนำเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไปเลือกใช้ตามแนวพฤติกรรมของตน

ตัวอย่างในเรื่องพฤติกรรมทางเพศของบุคคล สื่อมวลชนได้นำเสนอทัศนะโดยสะสมกันเข้า และมักจะมิได้เจตนาชี้ว่าอะไรเป็นสิ่งที่พึงยอมรับหรือไม่พึงยอมรับทัศนะเช่นนี้ ในขั้นต่อมาก็อาจจะทำให้ปัจเจกบุคคลนำเอามาผสมผสานกันเข้าไว้ให้กลายเป็นความนึกคิดของตนเอง ว่าสิ่งที่ปกติหรือสิ่งที่ถูกต้องนั้นคืออะไร อีกตัวอย่างหนึ่ง ที่แสดงให้เห็นถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนที่มีต่อทัศนคติเชิงสังคม สื่อมวลชนดูเหมือนว่าจะนำเสนอในเรื่องที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างเชื้อชาติ สื่อพยายามจะเสนอขอบเขตของสถานการณ์อย่างเดียวให้ตายตัวลงไปหรือไม่ก็นำเสนอข้อปัญหาที่ตายตัว รวมทั้งให้ความประทับใจถึงความคิดเห็นของคนส่วนใหญ่แต่เพียงอย่างเดียว ซึ่งแนวเสนอเช่นนี้ก็จะเป็นผลให้ปฏิกิริยาของปัจเจกชนที่มีต่อคำถามและเหตุการณ์ต่างๆ เป็นไปในลักษณะใดลักษณะหนึ่งโดยเฉพาะ

ด้วยผลของสื่อมวลชนตามแนวความคิดนี้ จะแสดงให้เห็นลักษณะต่างๆ อย่างใดอย่างหนึ่งหรือมากกว่าหนึ่งอย่าง ผลเหล่านี้เป็นผลระยะสั้น (กล่าวคือเกิดขึ้นโดยทันทีทันใดหรือเกิดขึ้นโดยชั่วครู่ชั่วคราว) เหตุผลเหล่านี้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติ ด้านสารสนเทศหรือด้านพฤติกรรมในตัวบุคคล ผลเหล่านั้นโดยเปรียบเทียบแล้วไม่มีสิ่งอื่นใดมาแทรกแซงโดยทั่วไปผลของการสื่อมวลชนตามที่กล่าวมานั้นจะตรงกับประเด็นแนวคิดในเรื่องการ "รณรงค์" อันหมายถึง ความพยายามเผยแพร่ให้สาธารณชนทราบ โดยมีจุดประสงค์ที่จะเผยแพร่สารสนเทศ หรือชักจูงใจ อย่างไรก็ตาม การพิจารณาถึงผลซึ่งเกี่ยวกับอิทธิพลระยะยาวโดยไม่มีการวางแผนไว้ก่อน เป็นผลโดยอ้อม และเป็นผลรวมมากกว่าที่จะเป็นผลซึ่งเกิดขึ้นได้แก่บุคคลแต่ละคนไป แต่จะเพ่งเล็งถึงกลุ่มหรือระบบของสารซึ่งมีลักษณะคล้ายคลึงกัน ส่วนใหญ่เราจะหมายถึงเรื่องราว เช่น การเรียนรู้บทบาทเชิงสังคมหรือบรรทัดฐานทางสังคม (สังคมประกิต)อย่างไม่เป็นทางการ การถ่ายทอดหรือการเสริมย้ำค่านิยมพื้นฐานทางสังคม แนวโน้มสำหรับสื่อมวลชนในอันที่จะถ่ายทอดอุดมการณ์ที่แท้จริง การก่อตัวขึ้นของบรรยากาศแห่งความคิดเห็น การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมสถาบันหรือแม้กระทั่งโครงสร้างทางสังคมในระยะยาว

ฮรรถพล โตตรสินธุ์ ได้รวบรวมแนวความคิดทฤษฎีเรื่องผลกระทบของสื่อมวลชนในรูปแบบต่างๆ เอาไว้ดังนี้

1. Social Regulation สื่อมวลชนได้ช่วยสังคมแสดงออกซึ่งระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆ ที่สังคมต้องการให้ผู้คนได้มองเห็นและยอมรับอย่างเต็มใจ เช่น บรรดาละครหรือภาพยนตร์เมื่อมีผู้ทำผิดกฎหมายก็จะมีตำรวจจับกุมผู้กระทำผิดไปขึ้นศาล
2. Status Conferral เป็นศักยภาพของสื่อในการให้การรับรองบุคคลและสถาบันว่ามีคุณสมบัติที่ดี หรือเป็นตัวแทนความคิดเห็นหรือเป็นตัวแทนของสถานีต่างๆ เช่น เมื่อเกิดเหตุการณ์ต่างๆ โทรทัศน์ก็จะเลือกนักวิชาการหรือบุคคลที่ได้รับการยอมรับมาเป็นผู้แสดงทัศนะ
3. Agenda Setting เป็นบทบาทของสื่อมวลชนในการจัดข่าวสารที่เกิดขึ้นอย่างมากมายเอาไว้ให้เป็นระเบียบ เพื่อพร้อมรับการนำเสนอนั้น สื่อมวลชนจัดวางและเรียงลำดับความสำคัญเพื่อประชาชนจะได้พูดถึง อภิปราย ถกเถียง และให้ความสนใจต่อประเด็นที่สื่อเลือกนำมาเสนอและประชาชนยังเรียนรู้กฎกติกาต่างๆ ที่อยู่ในรูปของสื่อ เช่นอะไรที่พูดถึงมากกว่าแสดงว่าสำคัญที่สุด
4. Narcotisation หมายถึง อิทธิพลทางอ้อมของสื่อมวลชนที่เข้าครอบงำชีวิตประจำวันของคน ทำให้คนใช้สื่อมาก ใช้อย่างเป็นประจำสม่ำเสมอราวกับยาเสพติด เช่น ดูโทรทัศน์ เล่นอินเตอร์เน็ต เล่นเกมกด โดยไม่สนใจพูดคุยกับผู้คน ไม่สนใจกิจกรรมนอกบ้าน ไม่ไปหาเพื่อนฝูง
5. Surveillance เป็นบทบาทของสื่อมวลชนที่คอยดูแลความเป็นไปต่างๆ ในสังคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งความเป็นไปได้ที่สื่อในทางร้ายหรือความผิดปกติ เช่น ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ การฆาตกรรม ประเภท "ตามล่าหาความจริง" เจาะข่าวคดีดัง
6. Two – Step Flow of information เป็นอิทธิพลของสื่อมวลชนที่ยังเจาะไม่ถึงตัวเป้าหมายโดยตรง เพราะต้องเผชิญหน้าด่านของมวลชน หรือเกาะเครือข่ายทางสังคม หรืออิทธิพลของสื่อจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับสื่อมวลชนในการประมือกับแหล่งข่าวสารอื่นๆ ที่มวลชนมีไว้ใกล้ตัว
7. Media Dependency เป็นอิทธิพลที่เกิดจากโครงสร้างอีกแบบหนึ่งอันจะทำให้บุคคลจำเป็นต้องพึ่งพาสื่อมวลชนมากน้อยแตกต่างกันออกไป
8. Spiral of Silence เป็นอิทธิพลของสื่อที่คล้ายกับ Agenda Setting แต่ในขณะที่ Agenda Setting เป็นอิทธิพลต่อปัจเจกบุคคล Spiral of Silence เป็นอิทธิพลที่กำหนดวาระให้แก่ระดับสังคม

2.4 ลักษณะเฉพาะของวิทยุโทรทัศน์ (ชวรัตน์ เชิดชัย. 2527)

วิทยุโทรทัศน์มีคุณลักษณะหลายประการ คือ

1. *วิทยุโทรทัศน์เป็นสื่อภาพ – เสียง* (Audio – visual medium) กล่าวคือ ข่าวสารที่ส่งออกมาจะมีทั้งภาพและเสียง บางครั้งก็รวมทั้งสีด้วยในเวลาเดียวกัน ดังนั้น โทรทัศน์จึงเป็นสื่อที่สามารถให้ใช้ประสาทสัมผัสแทบทุกอย่าง
2. *เป็นสื่อประเภทมีกำหนดเวลา* (Time – locked medium) วิทยุโทรทัศน์เป็นการสื่อข่าวสารตามกำหนดเวลา (Time) มากกว่าตามพื้นที่ (space) การเสนอข่าวสารของวิทยุ โทรทัศน์ จะเป็นไปตามเวลาที่กำหนดไว้เท่านั้น และผู้รับก็ต้องดูตามเวลาที่เสนอ ผู้รับไม่มีโอกาสเปรียบเทียบ เลือกสรรเนื้อหาของข่าวสารจากสื่อชนิดนี้ได้ในเวลาเดียวกัน และไม่มีโอกาสที่จะกลับมาทบทวนข่าวสารที่เสนอแล้วได้ใหม่ (ยกเว้นการใช้แถบภาพบันทึกไว้ ซึ่งเป็นเรื่องพิเศษ) วิทยุโทรทัศน์จึงต้องการความสนใจในการชมรายการสูงกว่าสื่ออย่างอื่นๆ
3. *จำนวนช่องจำกัด* วิทยุโทรทัศน์ต้องส่งคลื่นภาพและเสียงไปทางอากาศ การจัดตั้งสถานีจึงต้องมีการขออนุญาตเพื่อขอรับช่อง แต่ด้วยเหตุผลทางเทคนิคเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการรับภาพ จึงทำให้การแบ่งช่องโดยทั่วไปมีจำกัด
4. *การดำเนินงานซับซ้อนและค่าใช้จ่ายสูง* การดำเนินงานทั่วไป การผลิตรายการหรือข่าวสาร มีกระบวนการที่ยุ่งยากซับซ้อน แต่ละรายการต้องใช้กำลังเจ้าหน้าที่มากและอุปกรณ์ที่ใช้ในการผลิตมีราคาแพง
5. *รายได้ส่วนใหญ่มาจากโฆษณา* นอกเหนือจากการลงทุนด้วยตัวเจ้าของกิจการเองหรือได้รับเงินสนับสนุนจากรัฐบาลในการผลิตรายการเพื่อการศึกษาแล้ว รายได้จากการแพร่รายการต่างๆ ของวิทยุโทรทัศน์จะมาจากโฆษณาเท่านั้น

2.5 ประเภทของสื่อโทรทัศน์

จำแนกตามประเภทของเนื้อหารายการ (Content Classification) การจำแนกประเภทของสื่อโทรทัศน์ ตามประเภทของเนื้อหาสาระ ได้ดังนี้ (อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์.2547)

1. รายการตามแนวข่าวสารและสารคดี หรือรายการจากข่าวและเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น (News and Reality Programme หรือ Non-Fiction) เช่น รายการข่าว สารคดี การสนทนา เป็นต้น
2. รายการแนวจินตคดี หรือบันเทิง (Imaginative / Fiction Programme หรือ Entertainment programme) เช่น ละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ การ์ตูน ปกิณกะบันเทิง เป็นต้น

3. รายการแนวการมีส่วนร่วมของผู้ชมและวิทยากรรับเชิญ (Audience Oriented Programme) เช่น การอภิปราย เป็นต้น
4. รายการโฆษณา (Commercial Programme) เช่น โฆษณาสินค้า ประกาศบริการ เป็นต้น

2.6 ความสำคัญของสื่อโทรทัศน์ (นภวรรณ ตันติเวชกุล.18(1) :36-42)

จุดเริ่มต้นของแนวคิดการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรม ปัจจุบันเราพบโทรทัศน์ได้ในเกือบทุกครัวเรือน ทุกหมู่บ้าน ทุกที่ทุกชุมชนที่กระแสไฟฟ้าไปถึง เด็กไทยเกือบทั่วประเทศเติบโตขึ้นมาพร้อมโทรทัศน์ สามารถร้องเพลงประกอบโฆษณาได้ ก่อนที่จะอ่านออกเขียนได้ โทรทัศน์ได้กลายมาเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตประจำวันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ศาสตราจารย์จอร์ช เกิร์บเนอร์ (George Gerbner) ผู้ริเริ่มแนวคิดทฤษฎีการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรม ได้เขียนไว้ในงานวิจัยของเขาหลายต่อหลายชิ้นงานว่า โทรทัศน์ถือเป็นระบบการของการบอกเล่าเรื่องราว (Story Telling) ไม่ว่าจะปรากฏในรูปแบบรายการแบบใด รายการละคร โฆษณา รายการข่าว หรืออื่นๆ โทรทัศน์ได้นำมาซึ่งโลกที่มีข่าวสารและภาพลักษณ์ที่คุ้นเคยสู่ทุกบ้าน โดยการข้ามผ่านอุปสรรคแบบเดิมๆ เช่น การอ่านออกเขียนได้หรือการเดินทางใดๆ โทรทัศน์ได้กลายเป็นแหล่งอบรมบ่มนิสัยและแหล่งข้อมูลประจำวันซึ่งแสดงออกในรูปของความบันเทิงเป็นส่วนใหญ่ มุ่งสู่ประชาชนที่มีความหลากหลายแตกต่างกัน ด้วยแบบแผนที่ซ้ำไปซ้ำมาของข่าวสารที่มุ่งสู่มวลชนของโทรทัศน์ ก่อให้เกิดแนวคิดแบบกระแสหลัก (Mainstream) ของสิ่งแวดล้อมเชิงสัญลักษณ์โดยรวมของสังคม (Grebner, Gross, Morgan, and Signorielli, 1986 :18) ทั้งนี้ หากกล่าวโดยสรุปความสำคัญของโทรทัศน์ที่เกิร์บเนอร์และนักวิจัยตามแนวคิดการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรมท่านอื่นๆ ได้ แสดงความเห็นไว้ปรากฏคล้ายคลึงกัน ดังนี้

- โทรทัศน์ได้เข้ามาเป็นศูนย์กลางของชีวิตประจำวันของชาวอเมริกัน และคนทั่วโลกอย่างยากที่จะหลีกเลี่ยง
- สื่อโทรทัศน์ได้สร้างสิ่งแวดล้อมทางสัญลักษณ์ (Symbolic Environment) เกือบทั้งหมดของผู้ชม
- โทรทัศน์เป็นช่องทางหลักในการเรียนรู้สิ่งต่างๆ ในชีวิตและช่วยนำข่าวสารส่วนใหญ่ที่เกี่ยวกับประสบการณ์ในชีวิตไปสู่ผู้ชม.
- โทรทัศน์ได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรม

ในที่นี้วัฒนธรรมคือ ระบบข่าวสาร และภาพลักษณ์ที่กำกับและสร้างความสัมพันธ์ทางสังคม (Social Relations) ครั้งแล้วครั้งเล่า วัฒนธรรมแนะให้เรารู้จักบทบาททางเพศ อายุ ชนชั้น อาชีพ และวัฒนธรรม สร้างตัวแบบแห่งการยอมรับทางสังคมและตัวแบบแห่งการกบฏ วัฒนธรรมช่วยแนะให้เรารู้จักกับบุคลิกลักษณะอารมณ์ในรูปแบบต่างๆ และแนะวิธีในการปฏิบัติ

ตนในสถานการณ์ต่างๆ วัฒนธรรมถือเป็นองค์กรทางสัญลักษณ์ซึ่งอบรมบ่มเพาะแนวคิดเกี่ยวกับการปรากฏอยู่ (Existence) ความสำคัญของสิ่งต่างๆ (Priorities) ค่านิยม (Values) และความสัมพันธ์ (Relationships) ทำให้เรารู้ว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี อะไรสำคัญ อะไรคือคุณภาพ อะไรที่เราสามารถทำได้ หรืออะไรที่เราควรทำ โดยเฉพาะในโลกของสื่อมวลชน สื่อโทรทัศน์ได้มีส่วนในการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรมอย่างที่สื่อชนิดอื่นเทียบได้ยาก (Gerbner,1990:249-251) ถึงแม้ว่าสื่อโทรทัศน์จะไม่ใช่สิ่งเดียวในโลกนี้ที่อธิบายสิ่งต่างๆให้กับเรา แต่สื่อโทรทัศน์มีความพิเศษ เพราะมันสร้างความเป็นจริงทางสังคมตามแบบของมันผ่านไปสู่ชนชั้นทางสังคมทุกชนชั้น คนทุกกลุ่ม และทุกวัย ด้วยมุมมองเดียว ในเวลาเดียวกัน (Signorielli,and Morgan, 1996:114) โทรทัศน์ต่างจากสื่ออื่น ในความมุ่งมั่นด้านการผลิตข่าวสารเพื่อมวลชนและสร้างภาพลักษณ์ที่ดึงดูดใจประชาชนโดยรวม

2.7 อิทธิพลของโทรทัศน์

ฮาล์โลแรน, เจมส์ ดี (คณะนิสิตปริญญาโท เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ .2518 แปลมาจากหนังสือ "The Effect of Television" ของฮาล์โลแรน, เจมส์ ดี) ได้สรุปอิทธิพลส่วนหนึ่งของโทรทัศน์ไว้ดังนี้

1. โทรทัศน์ใช้เป็นแหล่งสำหรับการเรียนโดยสังเกตแบบบังเอิญ
2. การเรียนนี้ขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็กนำตัวเข้าไปเกี่ยวข้องกับตัวละครในโทรทัศน์ ทั้งยังขึ้นอยู่กับประโยชน์และความพึงพอใจที่เขารู้สึกจากการดูโทรทัศน์
3. เด็กเล็กๆ อายุระหว่าง 3-8 ปี จะเรียนรู้จากการสังเกตในโทรทัศน์
4. แนวความคิดแบบความเป็นจริงของโทรทัศน์ จะส่งผลให้เกิดการเรียนรู้แบบสังเกต โดยเฉพาะเด็กที่เล็กๆ เพราะเขาอยู่ในระหว่างการเรียนรู้ที่จะแยกความแตกต่างระหว่างความฝันเพื่องกับความเป็นจริง
5. เด็กส่วนมากเชื่อว่า โลกซึ่งเขาเห็นในโทรทัศน์นั้นเป็นภาพสะท้อนของโลกที่แท้จริง
6. การเรียนรู้เพื่อที่จะมีบทบาทในชีวิตของความเป็นจริงนั้น เด็กวัยรุ่นมักจะเลียนแบบมาจากโทรทัศน์
7. เด็กๆเรียนรู้จากโทรทัศน์ เพราะโทรทัศน์นั้นทำให้เด็กได้รับสิ่งต่างๆ ที่ค้นหาได้ในโลกที่เป็นอยู่เมื่อโตขึ้น
8. ยังมีข้อสนับสนุนสำหรับแนวความคิดที่ว่าจากทุกสิ่งทุกอย่างนั่นคือ การค้นคว้าได้ชี้ให้เห็นว่าโทรทัศน์นั้นส่งเสริมนิสัยก้าวร้าวของเด็ก
9. เด็กสามารถเรียนนิสัยก้าวร้าวจากสิ่งต่างๆที่เขาเห็นทางโทรทัศน์ และสามารถคงทนอยู่ติดตัวเขาตลอดเวลา
10. ภาพพจน์ของผู้ใหญ่ในโลกนี้ ซึ่งเด็กส่วนมากเลียนแบบจากรายการทางโทรทัศน์

11. โทรทัศน์มีอิทธิพลที่จะทะลุเข้าไปถึงขบวนการเรียนรู้ของเด็กๆ และสอนให้เด็กทราบถึงคุณค่าทางศีลธรรมและคุณค่าของสังคม เกี่ยวกับความรุนแรงซึ่งขัดกับปทัสถานของสังคมอันเจริญแล้ว

2.8 แนวความคิดและภาพรวมของละครโทรทัศน์ (ดุษฎี พิทักษ์ชัชวาล . 2547)

เนื่องจากข้อมูลเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ของต่างประเทศนั้น ไม่ได้มีหนังสืออ้างอิงโดยตรง ดังนั้น จึงขอเสนอเกี่ยวกับละครโทรทัศน์ที่ผลิตขึ้นในประเทศไทยเพื่อเป็นแนวทางประกอบ ซึ่งแบ่งได้ 6 ประเภทใหญ่ ดังนี้ (ปนัดดา ธนสถิตย์:2531)

1. เป็นละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบภายในตอนเดียว ใช้เวลาแสดงประมาณ 60 – 120 นาที และมักออกอากาศเป็นรายการสุดท้ายของสถานี ซึ่งเทียบได้กับละครตอนพิเศษของอเมริกา
2. เป็นละครสั้นที่สรุปเรื่องราวจบภายใน 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ เนื้อหาหลักของละครจะเป็นแนวเดียวกันตลอด และผู้แสดงชุดเดียวโดยตลอด ซึ่งเทียบได้กับ TV Series
3. เป็นละครเรื่องยาวหลายตอน ซึ่งมีเรื่องราวดำเนินติดต่อกันไปโดยใช้ผู้แสดงชุดเดียวกันตลอด อาจใช้เวลาแสดงตอนละ 30 หรือ 60 นาที ออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์, 2-3 วัน ต่อสัปดาห์ หรือ 5 วันต่อสัปดาห์ หรือเป็นประจำทุกวันในเวลาเดียวกัน เทียบกับ TV Series หรือ TV Soap Opera (Soap)
4. เป็นละครหรือภาพยนตร์โทรทัศน์ที่ผลิตเป็นเรื่องราวซึ่งมีความยาวตั้งแต่ต้นจนจบมากกว่า 3 ชั่วโมงขึ้นไป โดยแบ่งออกฉายออกอากาศติดต่อกันไปเรื่อย ๆ ในวันเวลาเดียวกัน หรือสัปดาห์ต่อไปเรื่อย ๆ จนจบเรื่อง ซึ่งเทียบได้กับละครตอนสั้นออกอากาศอย่างต่อเนื่อง(Miniseries)
5. เป็นลักษณะละคร หรือภาพยนตร์โทรทัศน์ ที่ผลิตเป็นเรื่องราวอีกแบบหนึ่ง ซึ่งแตกต่างจากทั่วๆไป คือจะเป็นเรื่องจบในตอน ผู้แสดงจะไม่เป็นชุดเดียวกันโดยตลอด เรื่องที่นำมาแต่ละตอนไม่เกี่ยวเนื่องกันเลย แต่แนวเรื่องทุกเรื่องจะเป็นไปในทำนองเดียวกัน
6. เป็นละครโทรทัศน์ประเภทละครตลกชวนหัว หรือเสียดสีสังคม ลักษณะการออกอากาศจะออกอากาศเป็นประจำทุกสัปดาห์ หรือทุกวันในเวลาเดียวกัน ละครประเภทนี้อาจจะจัดแสดงสดในห้องส่งพร้อมทั้งอัดเทปไปด้วยและมักจะแสดงต่อหน้าผู้ชมในห้องส่งนั้น ที่เรียกว่า Studio audience เนื่องจาก Sitcoms (Situation Comadies) มักจะแสดงให้ผู้ชมชมในห้องส่งด้วย ละครประเภทนี้จึงไม่ใช้ฉากมากนักอาจจะมีเพียง 2-3 คนและไม่กี่ฉากโดยแสดง 2-3 คน และเป็นคนชุดเดิมตลอด

จากแนวคิดเกี่ยวกับประเภทของละครโทรทัศน์นั้น เมื่อมาเปรียบเทียบละครเกาหลีที่นำมาฉายทางโทรทัศน์จะเป็นละครเรื่องยาวหลายตอน ซึ่งมีเรื่องราวดำเนินคิดต่อกันไปและทำการฉาย 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์ แต่อย่างไรก็ตามก็ต้องขึ้นกับการวางผังรายการนั้นๆ ด้วย ซึ่งอาจจะไม่ตายตัว เพียงแต่ว่าเป็นการจัดประเภทอย่างคร่าวๆ เพื่อให้เหมาะสมกับเวลา และความต่อเนื่องในการชมละคร

2.9 ผลของการเปิดรับข่าวสารที่มีต่อบุคคล (สินีนาฏ กำเนิดเพ็ชร์. 2547)

ผลของการมีพฤติกรรมการเปิดรับข่าวสารนั้น ย่อมก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในด้านต่างๆ ของบุคคล เมื่อพิจารณาถึงผลของการสื่อสารที่มีต่อบุคคลนั้น พบว่า เป็นเรื่องที่ได้รับความสนใจเช่นกัน โดยบลูมและคนอื่น (พรสิทธิ์ พัฒธนานุรักษ์.2540 : 425 – 432 ; อ้างอิงจาก Bloom; et al. 1956. *Taxanomy of Educational Objectives : The Classification of Education Goals.)* ได้ศึกษาเรื่องวิธีการจำแนกวัตถุประสงค์โดยการเปลี่ยนแปลงในผลของการเปิดรับข่าวสาร (การสื่อสาร) ที่มีต่อบุคคลไว้ 3 ด้าน คือ

1.<u>ผลของการสื่อสารต่อบุคคลในด้านการเปลี่ยนแปลงพุทธพิสัย</u> (Cognitive Domain) หมายถึง ผลของการสื่อสารที่ผู้ส่งสารต้องการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้รับสารเกี่ยวกับด้านความรู้ ความคิด แบ่งออกเป็น 6 ระดับ ได้แก่ 1) ความรู้ – ความจำ 2) ความเข้าใจ 3)การนำไปใช้ 4) การวิเคราะห์ 5)การสังเคราะห์ 6)การประเมินค่า

2.<u>ผลของการสื่อสารต่อบุคคลในด้านการเปลี่ยนแปลงเจตพิสัย</u> (Affective Domain) เป็นการเปลี่ยนแปลงทางพฤติกรรมภายในจิตใจ ลักษณะนิสัย คุณธรรมและค่านิยม ผลของการสื่อสารเกิดขึ้นในจิตใจอันเกี่ยวข้องผูกพันความรู้สึกนึกคิดสิ่งใดสิ่งหนึ่งมี 5 ระดับ ได้แก่

การยอมรับ (Receiving or Attending) เป็นความสามารถในการยอมรับรู้เนื้อหาของสารที่เสนอต่อสิ่งเร้าได้อย่างฉับไวโดยเต็มใจรับฟัง เกิดความสนใจ และตั้งใจที่จะให้เกิดผลในสิ่งนั้นมี 3 ลักษณะ คือ 1) การรับรู้ 2) การรู้สึกเต็มใจที่จะรับรู้ 3)การควบคุมความสนใจต่อสิ่งเร้า

การตอบสนอง (Responding) เป็นการตอบสนองต่อผลของการสื่อสารด้วยความยินยอม ความเต็มใจ และความพอใจ

การสร้างค่านิยม (Valuation) เป็นพฤติกรรมของผู้รับสารที่ตระหนักและสำนึกต่อคุณค่าความสำคัญหรือคุณธรรมของเนื้อหาสาระในสารที่สื่อออกไปจนได้รับความชื่นชอบหรือกำหนดให้เป็นค่านิยมหรือแนวคิดที่ผูกพันในการปฏิบัติตามแบ่งเป็น 3 ลักษณะ คือ 1) การยอมรับในค่านิยม เป็นความรู้สึกที่ยอมรับผลของเนื้อหาสาระที่ถูกกำหนดเป็นค่านิยมไว้แล้ว 2) ความรู้สึกชื่นชอบหรือพอใจในค่านิยมนั้น เป็นความรู้สึกร่วมที่ผู้รับสารเกิดขึ้นและเห็นด้วยกับค่านิยมที่เป็นผล

ของการสื่อสารนั้น 3) ความยึดมั่นในค่านิยม เป็นความผูกพันที่ผู้รับสารยึดมั่นในสาระของผลของการสื่อสารอย่างเหนียวแน่น

การจัดรูปแบบ (Organization) มีการเข้าถึงแนวคิดหรือมโนคติของคุณค่าในผลของการสื่อสารที่บังเกิดกับผู้รับสาร โดยนำค่านิยมนั้นมาจัดเป็นรูปแบบของระบบคุณค่าขึ้นแบ่งเป็น 2 ลักษณะ คือ 1) แนวคิดเกี่ยวกับค่านิยมได้ก่อรูปแบบในมโนคติเกี่ยวกับค่านิยมให้เกิดขึ้นหลังจากรับสารแล้ว 2) การจัดรูปแบบของค่านิยมโดยผู้รับสารเมื่อก่อมโนคติแล้วก็จัดค่านิยมให้เป็นรูปแบบของตน

การปฏิบัติเป็นนิสัย (Characterization) เมื่อความรู้สึกต่างๆ ที่เกิดขึ้นอันเป็นผลจากการสื่อสารได้ก่อรูปขึ้นมาในจิตใจ สิ่งที่ตามมา คือ ผู้รับสารจะแสดงพฤติกรรมที่เป็นนิสัยในลักษณะนั้นออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นบุคลิกประจำตัว มี 2 ลักษณะ คือ 1) การสรุปรวมถึงกลุ่มค่านิยม ผลในลักษณะนี้ยังไม่ก่อรูปถึงขั้นกำหนดบุคลิกที่เป็นนิสัยพอจะดูออกว่าผู้รับสารจะมีบุคลิกไปในแนวใด 2) การมีลักษณะนิสัย ซึ่งผลในขั้นนี้ ถึงขั้นหล่อหลอมให้สามารถพิจารณาได้ว่าผู้รับสารมีบุคลิกลักษณะอย่างไร

3. <u>ผลของการสื่อสารต่อบุคคลในด้านการเปลี่ยนแปลงทักษพิสัย</u> (Psychomotor Domain) หมายถึง ผลของการสื่อสารที่มุ่งเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมทางด้านการปฏิบัติที่เกี่ยวข้องกับระบบการทำงานของอวัยวะต่างๆ เพื่อพัฒนาทักษะและความชำนาญในตัวผู้รับสารแบ่งเป็น 5 ระดับ คือ 1) การเลียนแบบ 2) การลงมือทำตามแบบ 3) การทำได้อย่างถูกต้อง 4) การทำอย่างต่อเนื่อง 5) การทำได้โดยธรรมชาติ

นอกจากนี้ ผลของการเปิดรับข่าวสารยังสอดคล้องกับทฤษฎีว่าด้วยลำดับขั้นตอนการเกิดผลของสื่อ (Hierachy of Media Effect) ของแมคไกว์ (ปาริชาติ สถาปิตานนท์ สโรบล. 2543 : 305 ; อ้างอิงจาก McGuire : 1981. *Theoretical Foundations of Campaigns.)* โดยสามารถเขียนแสดงภาพประกอบ 2 ลำดับขั้นตอนการเกิดผลของสื่อ ดังนี้

ภาพประกอบ 2 ลำดับขั้นตอนการเกิดผลของสื่อ

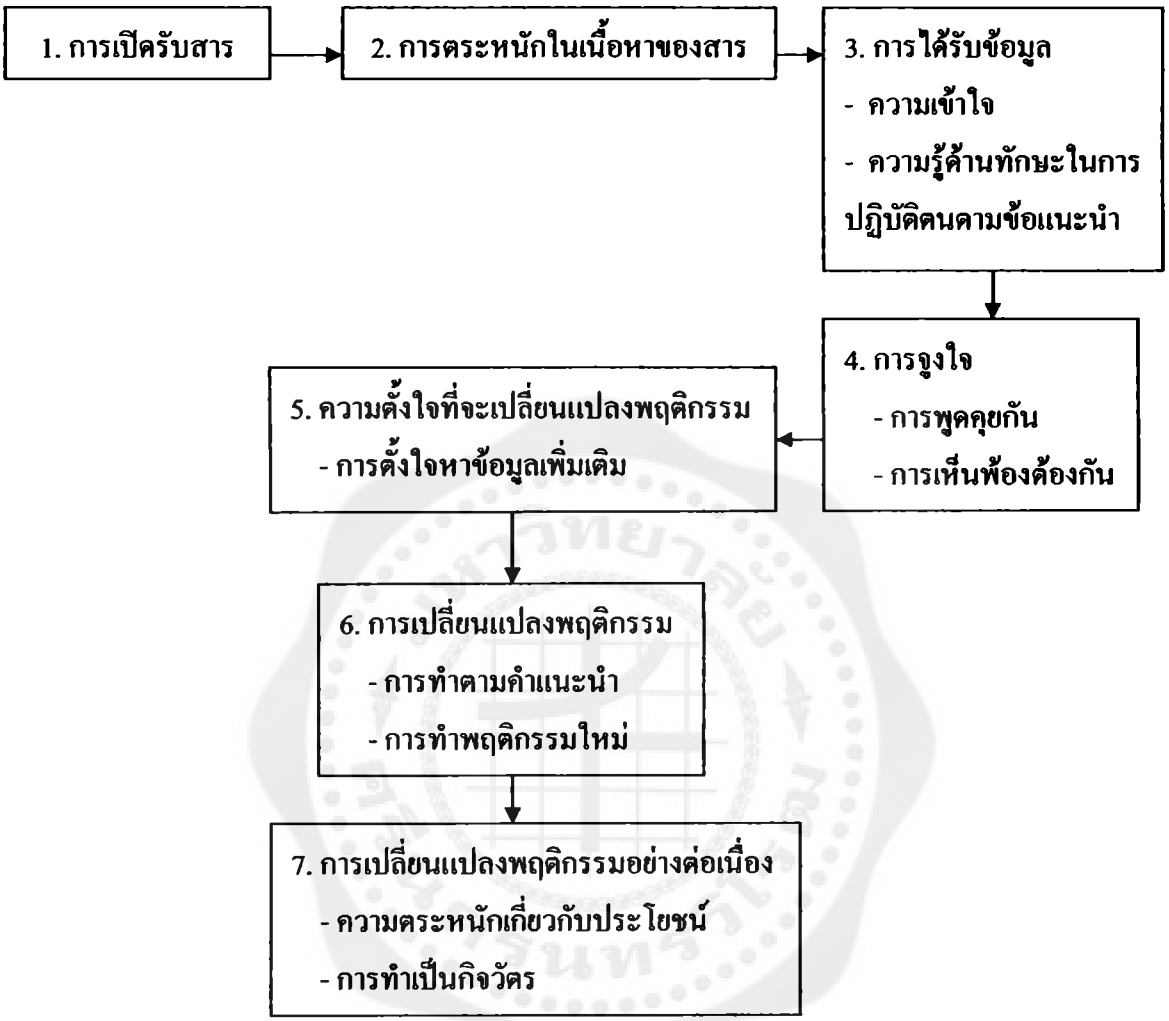

จากการศึกษาเอกสารดังที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยจึงสรุปได้ว่า *การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อโดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคลนั่นเอง*

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยนั้น พบว่า ยังไม่มีผู้ทำการวิจัยมาก่อนดังนั้นผู้วิจัยจึงรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและใกล้เคียงกับตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

- ชลธี กุลประดิษฐ์ (2527) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมไทยกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเมืองพัทยา โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาจำนวน 282 คน พบว่า ทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมไทยมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวทางสังคมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อัมพร ศรีประเสริฐ (2545) ได้ทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์ โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นวัยรุ่นทั่วไปจำนวน 150 คน และวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์จำนวน 178 คน พบว่า เอกลักษณ์แห่งตน และสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยมีความสัมพันธ์กันเชิงบวก ทั้งในกลุ่มวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

ดุษฎี พิทักษ์ชัชวาล (2547.) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานครพบว่า

1. ผู้ชมส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 15-25 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรีหรือเทียบเท่า มีรายได้ต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท อาชีพส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษาหรือพนักงานเอกชน
2. สื่อที่ทำให้ผู้ชมรู้จักละครโทรทัศน์เกาหลีหรือโฆษณาทางโทรทัศน์ ผู้ชมส่วนใหญ่จะชมละครในช่วงวันศุกร์–วันอาทิตย์ เวลา 21.30-22.30 น. ทางสถานีโทรทัศน์ไอทีวี ความถี่ที่พบส่วนใหญ่จะชม สองครั้งต่อสัปดาห์ ชมครั้งละ 46-60 นาทีต่อครั้ง และติดตามชมเป็นแฟนละครเป็นเวลา 1-4 เดือน

3. พฤติกรรมการชมละครเกาหลีทางสถานีโทรทัศน์ของผู้ชมพบว่า ผู้ชมส่วนใหญ่จะชมกับสมาชิกในครอบครัว ชมละครเกาหลีโดยชมเรื่องเดียวตลอดจนจบเรื่องและตั้งใจชมละครพอสมควร
4. ปัจจัยด้านเนื้อหาของละครเกาหลีพบว่า ส่วนใหญ่ผู้ชมจะชื่นชอบละครเกาหลีประเภทละครชีวิตรัก และเป็นละครเรื่องยาวหลายตอนจบ
5. ปัจจัยด้านองค์ประกอบของละครที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมพบว่า มีระดับอิทธิพลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากโดยองค์ประกอบที่มีผลต่อผู้ชมในการชมละครมากที่สุดคือ บทละคร-เนื้อเรื่อง ตัวละคร พระเอก นางเอก
6. ปัจจัยด้านการรับรู้ประโยชน์ที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมพบว่า มีระดับอิทธิพลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับมากโดยการรับรู้ประโยชน์ที่มีผลต่อผู้ชมในการชมละครมากที่สุดคือ เรื่องมุมมองความรัก การดำเนินชีวิต และการใช้ชีวิตในครอบครัว เรื่องศิลปวัฒนธรรม ประเพณี
7. ปัจจัยด้านการจูงใจที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมพบว่า มีระดับอิทธิพลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดยการจูงใจที่มีผลต่อผู้ชมในการชมละครมากที่สุดคือ เพื่อความเพลิดเพลินบันเทิง
8. ปัจจัยด้านการส่งเสริมการตลาดที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมพบว่า มีระดับอิทธิพลโดยเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง โดย การส่งเสริมการตลาดมีผลต่อผู้ชมในการชมละครมากที่สุดคือ การโปรโมต และรายการแนะนำหนังท้ายรายการละคร และการฉายละครตัวอย่างทางโรงภาพยนตร์ก่อนฉายจริงทางโทรทัศน์

ดวงจิตต์ กลำพากร (2538) ได้ศึกษาการใช้สื่อมวลชนด้านโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จาก 8 สถาบัน ผลการวิจัยเป็นดังนี้

1. ผลของการชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม พบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเลียนแบบหรือเอาอย่างวิธีพูดของผู้มาออกรายการเป็นบางครั้ง เคยเลียนแบบหรือเอาอย่างการแต่งกายบ่อย ๆ รายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการแสดงกิริยาท่าทางและมารยาทของตัวเองมาก หลังจากชมรายการแสดงต่าง ๆ แล้วไม่มีความสนใจในอาชีพนักแสดง การชมรายการต่างๆ มีผลต่อความทันสมัยเป็นอย่างมาก และการชมโทรทัศน์เป็นประจำของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีผลต่อการเรียนเลย
2. ความคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ควรมีรายการสารคดีเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม เทคโนโลยี สารคดีท่องเที่ยว และ รายการที่ทันสมัย ก้าวทันโลกและต่างประเทศให้มากขึ้น ควรปลูกฝังเรื่องวัฒนธรรมประเพณีในรายการเด็กให้มากขึ้น ควรลดโฆษณาลง ผู้ดำเนินรายการควรปรับปรุงคำพูดและการแต่งกาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรเพศ ตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษาของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยกับตัวแปรเพศ

ชลธี กุลประดิษฐ์ (2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตเมืองพัทยา จำนวน 282 คน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนชาย

อัมพร ศรีประเสริฐสุข (2545 : 13) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์ โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น วัยรุ่นทั่วไปจำนวน 150 คน และวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์จำนวน 178 คน พบว่าวัยรุ่นหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่าวัยรุ่นชาย

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยกับตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสาขาวิชาที่ศึกษา ไม่พบงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยกับตัวแปรระดับชั้นที่ศึกษา

จากการศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ยังไม่มีผู้ทำการวิจัยมาก่อนดังนั้นผู้วิจัยจึงรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้องและใกล้เคียงกับตัวแปรที่ศึกษาดังนี้

ภัทธิรา รอดสการ(2548.) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นกลาง และชั้นสูงจำนวน 184 คน จากการศึกษาพบว่า ระดับชั้นสูงปีที่ 2 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรีของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูงวิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นสูงปีที่ 2 มีเจตคติทางบวกต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรีทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับชั้นสูงปีที่ 2 ได้รับการฝึกฝน ฝึกซ้อมการแสดงทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติ ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของการเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จึงมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำความรู้ที่ได้ไปเผยแพร่ให้กับผู้อื่นและเมื่อมีประสบการณ์มากพอยังสามารถนำไปประกอบอาชีพให้กับตนเองได้ จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นสูงปีที่ 2 เห็นความสำคัญคุณประโยชน์ของการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัลนิภา พัดเปีย (2539.)กล่าวว่า นิสิตที่เข้าเรียนก่อนหลังย่อมมีประสบการณ์แตกต่างกันออกไป วุฒิภาวะที่เพิ่มขึ้นตามชั้นปีที่ศึกษาอาจมีส่วนทำให้เจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเปลี่ยนไป

บทที่ 3
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่มีต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นที่ศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลป ซึ่งเป็นการวิจัยเชิงสำรวจ วิธีดำเนินการวิจัยในครั้งนี้ ประกอบด้วยขั้นตอนการดำเนินการวิจัย ประชากร และกลุ่มตัวอย่าง ตัวแปร เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา การเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ ดังมีรายละเอียดแต่ละหัวข้อต่อไปนี้

ขั้นตอนการดำเนินการวิจัย

1. การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,725 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2549 ซึ่งได้มาจากการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จำนวน 369 คน โดยมีการแบ่งดังต่อไปนี้

ชั้นที่ 1 แบ่งนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ออกเป็น 3 กลุ่ม ตามระดับชั้นที่ศึกษา คือ ระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง

ชั้นที่ 2 แบ่งนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ออกเป็น 4 กลุ่ม ตามประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา คือ นาฏศิลป์ไทย ดุริยางค์ไทย นาฏศิลป์สากล และดุริยางค์สากล

ชั้นที่ 3 แบ่งนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ออกเป็น 2 กลุ่ม ตามเพศชายและเพศหญิง

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยแบบสอบถาม จำนวน 2 ฉบับ ได้แก่

1. แบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี
2. แบบสอบถามทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับลักษณะของเครื่องมือ เกณฑ์การให้คะแนน คุณภาพของเครื่องมือ และตัวอย่างเครื่องมือดังนี้

1. **แบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี** ผู้วิจัยสร้างขึ้นเองตามตัวแปรที่ศึกษาแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

   ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว ได้แก่

   - เพศ
   - ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา
   - ระดับชั้นที่ศึกษา

   ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี ประกอบด้วย 19 ข้อคำถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ ดังนี้

   1. ศึกษารายละเอียดจากหนังสือ วารสารที่เกี่ยวข้องกับการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี
   2. สร้างแบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ
   3. นำแบบสอบถามไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 7 ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้
   4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 20 ข้อ นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สุพรรณบุรี จำนวน 50 คน
   5. นำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟ่า(Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) แล้วเลือกตัดข้อคำถามที่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นมีค่าลดลงออก 1 ข้อ จึงได้แบบสอบถามจำนวน 19 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .908

1.1 ลักษณะของแบบสอบถามเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ มีสเกลจาก 0 -4 โดยเรียงจากมากไปน้อย กำหนดให้ผู้ตอบวงกลมล้อมรอบตัวเลขที่คิดว่าตรงกับตัวเองมากที่สุด

<u>ตัวอย่างแบบสอบถาม</u>

(0) ฉันชมละครโทรทัศน์เกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย

เป็นประจำ 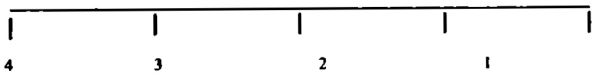 ไม่เคยเลย

(00) ฉันแต่งกายตามนักแสดงเกาหลีจากที่เห็นในละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์

จริงที่สุด 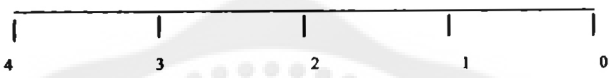 ไม่จริงเลย

1.2 เกณฑ์การให้คะแนน ให้คะแนนเท่ากับค่าของตัวเลขที่ผู้ตอบเลือก

1.3 การตีความหมายคะแนน โดยใช้ค่าเฉลี่ย(Mean) เป็นเกณฑ์ในการแบ่งกลุ่ม ได้ดังนี้
ผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่า มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก
ผู้ที่ได้คะแนนต่ำ แสดงว่า มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย

2. **แบบสอบถามทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย** ประกอบด้วย 23 ข้อคำถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษารายละเอียดจากหนังสือ วารสาร ที่เกี่ยวข้องกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย
2. สร้างแบบสอบถามทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ โดยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามของ อัมพร ศรีประเสริฐสุข (2545.) ซึ่งทำการศึกษากับวัยรุ่นชายหญิงที่มีอายุระหว่าง 13-18 ปี โดยแบ่งออกเป็น วัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์ จำนวน 328 คน
3. นำแบบสอบถามไปหาความเที่ยงตรงเชิงประจักษ์โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 2 กลุ่มคือ กลุ่มที่ 2 และกลุ่มที่ 7 ตรวจสอบความเหมาะสมของเนื้อหา และภาษาที่ใช้ให้สอดคล้องกับนิยามปฏิบัติการ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขก่อนนำไปทดลองใช้
4. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้วจำนวน 30 ข้อ นำไปทดลองกับกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป สุพรรณบุรี จำนวน 50 คน
5. นำมาคำนวณหาค่าความเชื่อมั่นโดยวิธีคำนวณสัมประสิทธิ์แอลฟ่า(Alpha Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) แล้วเลือกตัดข้อคำถามที่ทำให้ค่าความเชื่อมั่นมีค่าลดลง จึงได้แบบสอบถามจำนวน 23 ข้อ ได้ค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ 809

ลักษณะของแบบวัดเป็นมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ คือ จริงที่สุด จริง ไม่ค่อยจริง ไม่จริง โดยมีทั้งคำถามเชิงบวกและคำถามเชิงลบ

ตัวอย่าง

	จริงที่สุด	จริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง
(0) ฉันคิดว่าการมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติแสดงถึงความเป็นเอกราชของประเทศ				
(00) ฉันคิดว่าการแต่งการแบบไทยแสดงให้เห็นถึงเอกลักษณ์ของคนไทย				

เกณฑ์การให้คะแนน

ข้อความทางบวก		ข้อความทางลบ	
ตอบ จริงที่สุด	ได้ 3 คะแนน	ตอบ จริงที่สุด	ได้ 0 คะแนน
ตอบ จริง	ได้ 2 คะแนน	ตอบ จริง	ได้ 1 คะแนน
ตอบ ไม่ค่อยจริง	ได้ 1 คะแนน	ตอบ ไม่ค่อยจริง	ได้ 2 คะแนน
ตอบ ไม่จริง	ได้ 0 คะแนน	ตอบ ไม่จริง	ได้ 3 คะแนน

การตีความหมายคะแนน

ผู้ที่ได้คะแนนสูง แสดงว่า มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่าผู้ที่ได้คะแนนต่ำ

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรโรฒ ประสานมิตร ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ เพื่อนำไปขออนุญาตและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแบบสอบถาม จำนวน 380 ชุด และใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 24 มกราคม ถึงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2550
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ใช้ค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป
2. ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย
3. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (Two-way Anova) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามเพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับ ตัวแปรเพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ระดับชั้นที่ศึกษา

ส่วนที่ 1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนก เพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา

ตัวแปร	จำนวน (N)	ร้อยละ
เพศ		
ชาย	181	49.1
หญิง	188	50.9
ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา		
นาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย	320	86.7
นาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล	49	13.3
ระดับชั้นที่ศึกษา		
ระดับชั้นต้น	210	56.9
ระดับชั้นกลาง	129	35.0
ระดับชั้นสูง	30	8.1

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่า นักเรียนเพศชายมีจำนวน 181 คน คิดเป็นร้อยละ 49.1 และนักเรียนเพศหญิงมีจำนวน 188 คน คิดเป็นร้อยละ 50.9

นักเรียนสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีจำนวน 320 คน คิดเป็นร้อยละ 86.7 นักเรียนสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล มีจำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 13.3

นักเรียนระดับชั้นต้น มีจำนวน 210 คน คิดเป็นร้อยละ 56.9 นักเรียนระดับชั้นกลาง มีจำนวน 129 คน คิดเป็นร้อยละ 35.0 และนักเรียนระดับชั้นสูง มีจำนวน 30 คน คิดเป็นร้อยละ 8.1

ตาราง 2 จำนวนและร้อยละของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตาม การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	จำนวน (N)	ร้อยละ
มาก	160	43.4
น้อย	209	56.6

จากตาราง 2 ใช้ค่าเฉลี่ย(Mean) เท่ากับ 1.18 เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย จะเห็นได้ว่า นักเรียนที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก มีจำนวน 160 คน คิดเป็นร้อยละ 43.4 คน และนักเรียนที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย มีจำนวน 209 คน คิดเป็นร้อยละ 56.6

ส่วนที่ 2 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามเพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

	การเปิดรับสื่อฯมาก		การเปิดรับสื่อฯน้อย		รวม	
	M	S.D.	M	S.D.	M	S.D.
เพศชาย	2.277	.268	2.308	.292	2.299	.285
เพศหญิง	2.342	.255	2.376	.277	2.358	.263
สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย	2.335	.262	2.352	.280	2.344	.272
สาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล	2.283	.246	2.183	.307	2.234	.279
ระดับชั้นต้น	2.272	.275	2.292	.303	2.283	.291
ระดับชั้นกลาง	2.392	.213	2.353	.244	2.372	.229
ระดับชั้นสูง	2.395	.291	2.515	.288	2.471	.279
รวม	2.327	.259	2.332	.288	2.329	.276

จากตาราง 3 จะเห็นได้ว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากจำแนกตามตัวแปรเพศ มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็น นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศชาย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.277 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศหญิง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.342 ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย จำแนกตามตัวแปรเพศ มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็น นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศชาย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.308 และนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศหญิง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.376 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามเพศมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็นเพศชาย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.999 และเพศหญิงมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.358

กลุ่มตัวอย่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากจำแนกตามตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.335 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก สาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.283 ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อยจำแนกตามตัวแปรสาขาวิชาที่ศึกษา มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็น นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.352 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย สาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.183 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษามีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็นสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.344 และนาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากลมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.234

กลุ่มตัวอย่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากจำแนกตามตัวแปรระดับชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ระดับชั้นต้น มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.272 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ระดับชั้นกลาง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.392 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ระดับชั้นสูง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.395 ส่วนกลุ่มตัวอย่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อยจำแนกตามระดับชั้นเรียน มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็นนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ระดับชั้นต้น มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.292 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ระดับชั้นกลาง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.353 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ระดับชั้นสูง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.515 กลุ่มตัวอย่างจำแนกตามระดับชั้นเรียนมีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแบ่งเป็นนักเรียนระดับชั้นต้น มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.283 นักเรียนระดับชั้นกลาง มีค่าเฉลี่ยท์ศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.372 และนักเรียนระดับชั้นสูง มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.471

นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.327 นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย มีค่าเฉลี่ยทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยเท่ากับ 2.332 และค่าเฉลี่ยรวมทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยมีค่าเท่ากับ 2.329

ส่วนที่ 3 ผลการวิเคราะห์ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับ ตัวแปรเพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ระดับชั้นที่ศึกษา

ตาราง 4 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับเพศชายและเพศหญิง ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
เพศ	1	.382	.382	5.056*
การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	1	.070	.070	.929
เพศ*การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	1	.000	.000	.001
ส่วนที่เหลือ(Error)	365	27.584	.076	

หมายเหตุ

df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
SS	แทน	Sum of Square
MS	แทน	Mean of Square
F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน F – distribution

จากตาราง 4 การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิงไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป เพศชายและเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากผลการศึกษาข้อมูลจะเห็นได้ว่าไม่ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 1 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิง และข้อที่ 2 ที่ว่านักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน และเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่าเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน

ภาพประกอบ 3

กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และ ภาพยนตร์เกาหลี กับ ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปจำแนกตามตัวแปรเพศ

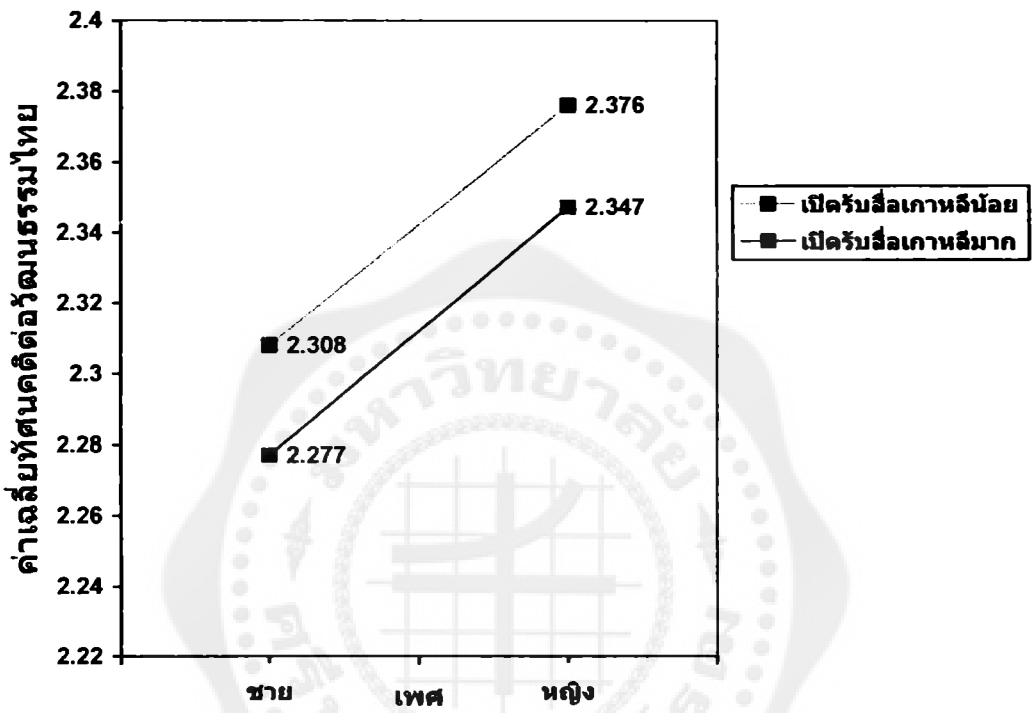

จากภาพประกอบที่ 3 จะเห็นได้ว่า

1. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศหญิงมีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศชาย
2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศชาย
3. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศหญิงมีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศชาย
4. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศชาย

ภาพประกอบ 4

กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับ ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามตามตัวแปรเพศ

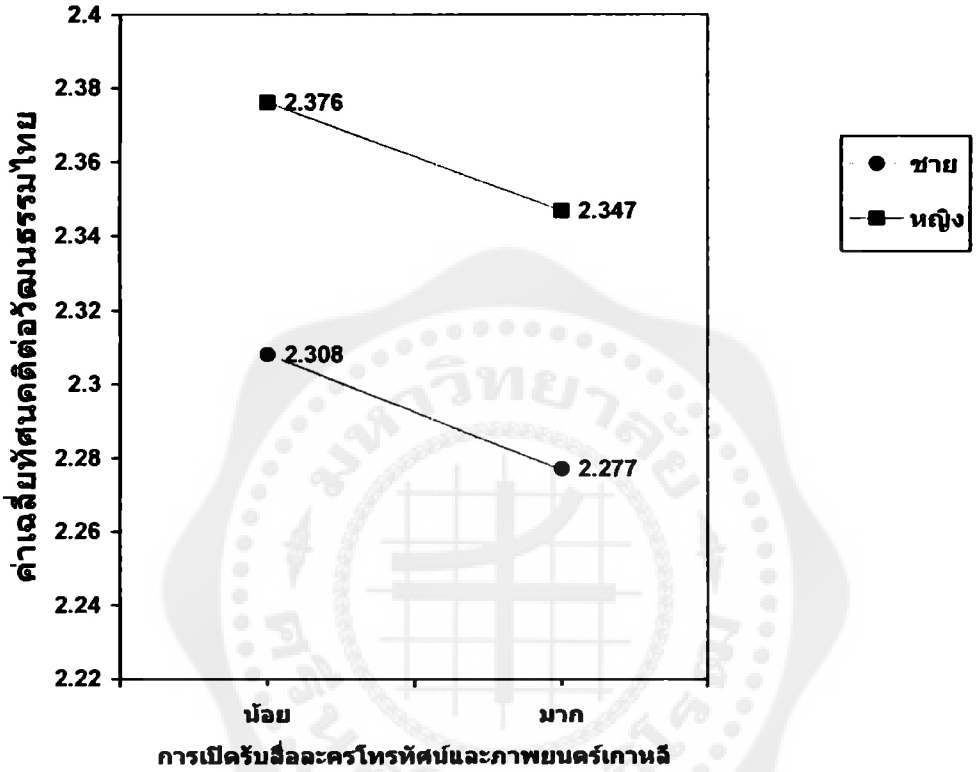

จากภาพประกอบ 4 จะเห็นได้ว่า

1. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศหญิงมีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศหญิง
2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศหญิง
3. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศชายมีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศชาย

4. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย เพศชายมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก เพศชาย

ตาราง 5 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา	1	.511	.511	6.830**
การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	1	.074	.074	.987
ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา*การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	1	.146	.146	1.952
ส่วนที่เหลือ(Error)	365	27.318	.075	

หมายเหตุ			
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
	SS	แทน	Sum of Square
	MS	แทน	Mean of Square
	F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน F – distribution

จากตาราง 5 การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกันไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปกับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการศึกษาข้อมูลจะเห็นได้ว่าไม่ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 3 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับสาขาวิชานาฏศิลป์ไทย ดุริยางค์ไทย นาฏศิลป์สากล และดุริยางค์สากล และข้อที่ 4 ที่ว่านักเรียนที่มีการการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน และเป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่าสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากลมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน

ภาพประกอบ 5

กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

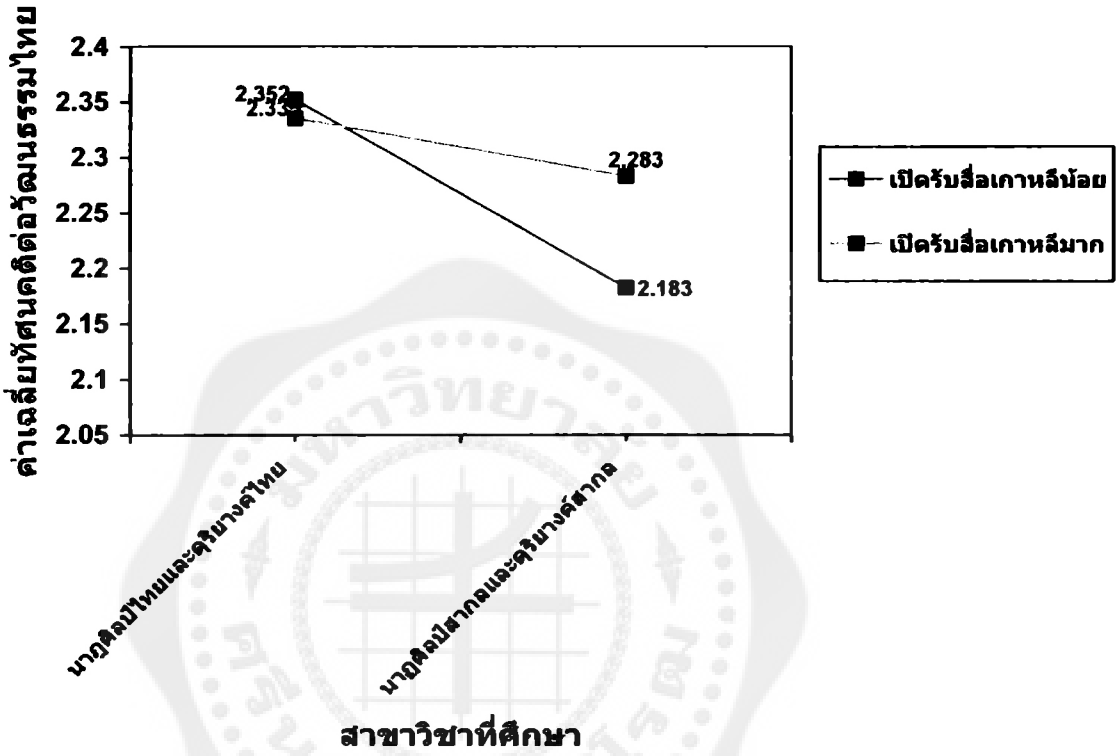

จากภาพประกอบ 5 จะเห็นได้ว่า

1. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย
2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยดุริยางค์ไทย
3. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยต่ำกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล

4. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยต่ำกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล

ภาพประกอบ 6

กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับ ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามสาขาวิชาที่ศึกษา

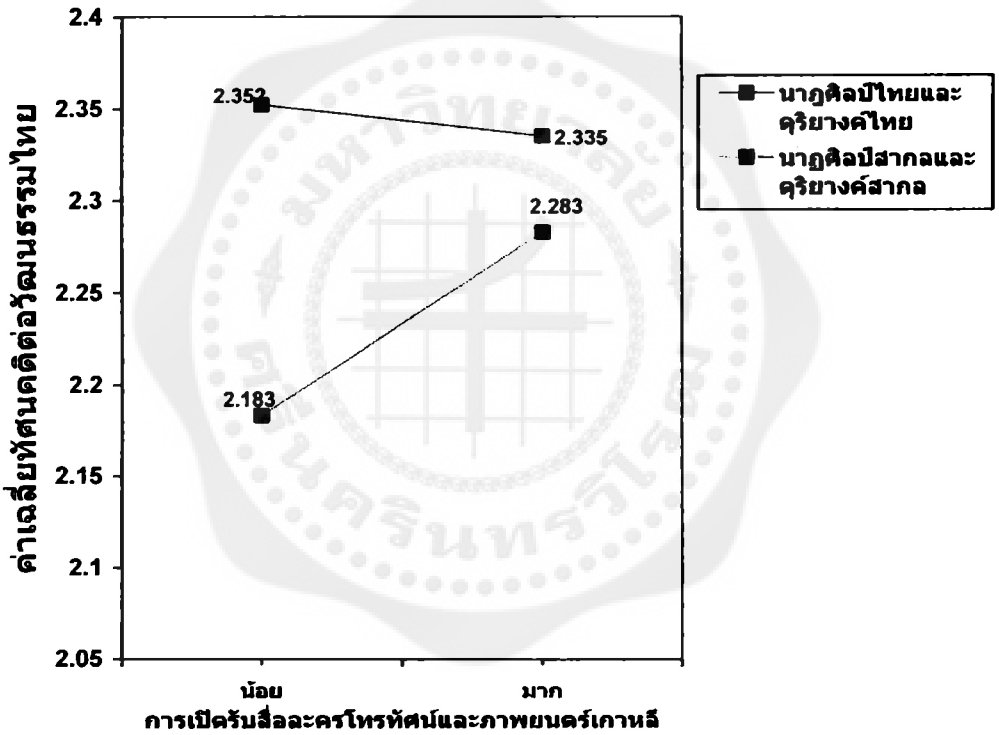

จากภาพประกอบ 6 จะเห็นได้ว่า

1. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่า นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล

2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่า นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล
3. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่า นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล
4. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่า นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล

ตาราง 6 ปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับระดับชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูงที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระดับชั้นที่ศึกษา	2	1.135	.568	7.761**
การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	1	.052	.052	.709
ระดับชั้นที่ศึกษา*การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	2	.162	.081	1.109
ส่วนที่เหลือ(Error)	363	26.546	.073	

หมายเหตุ			
	df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ
	SS	แทน	Sum of Square
	MS	แทน	Mean of Square
	F	แทน	ค่าสถิติที่พิจารณาใน F – distribution

จากตาราง 6 การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับระดับชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูงไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ที่มีระดับชั้นวิชาที่ศึกษาที่แตกต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากผลการศึกษาข้อมูลจะเห็นได้ว่าไม่ตรงตามสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่ามีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูง และข้อที่ 6 ที่ว่าการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน แต่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่าระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน

ภาพประกอบ 7

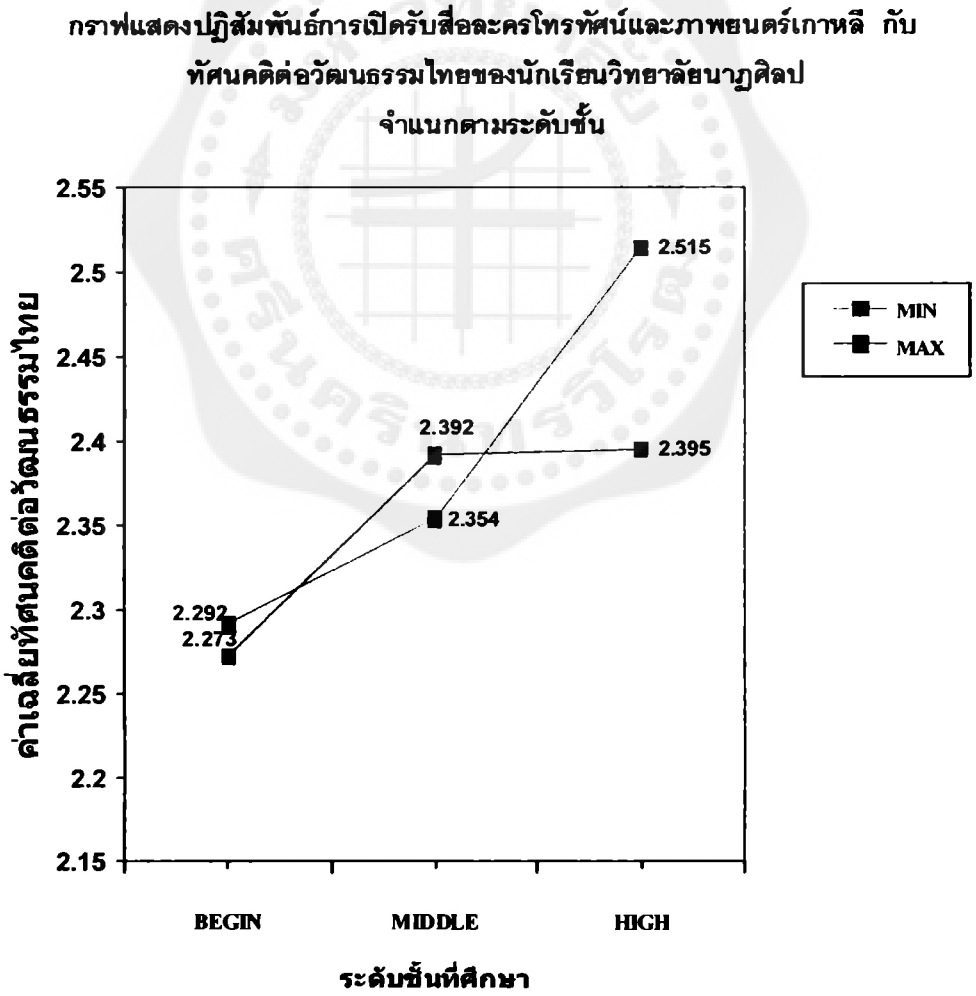

จากภาพประกอบ 7 จะเห็นได้ว่า

1. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต้น มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต้น
2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต้น มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นต้น
3. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลาง มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยต่ำกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลาง
4. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลาง มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยต่ำกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลาง
5. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูง มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูง
6. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูง มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาก ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูง

ภาพประกอบ 8

กราฟแสดงปฏิสัมพันธ์การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี กับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป จำแนกตามระดับชั้น

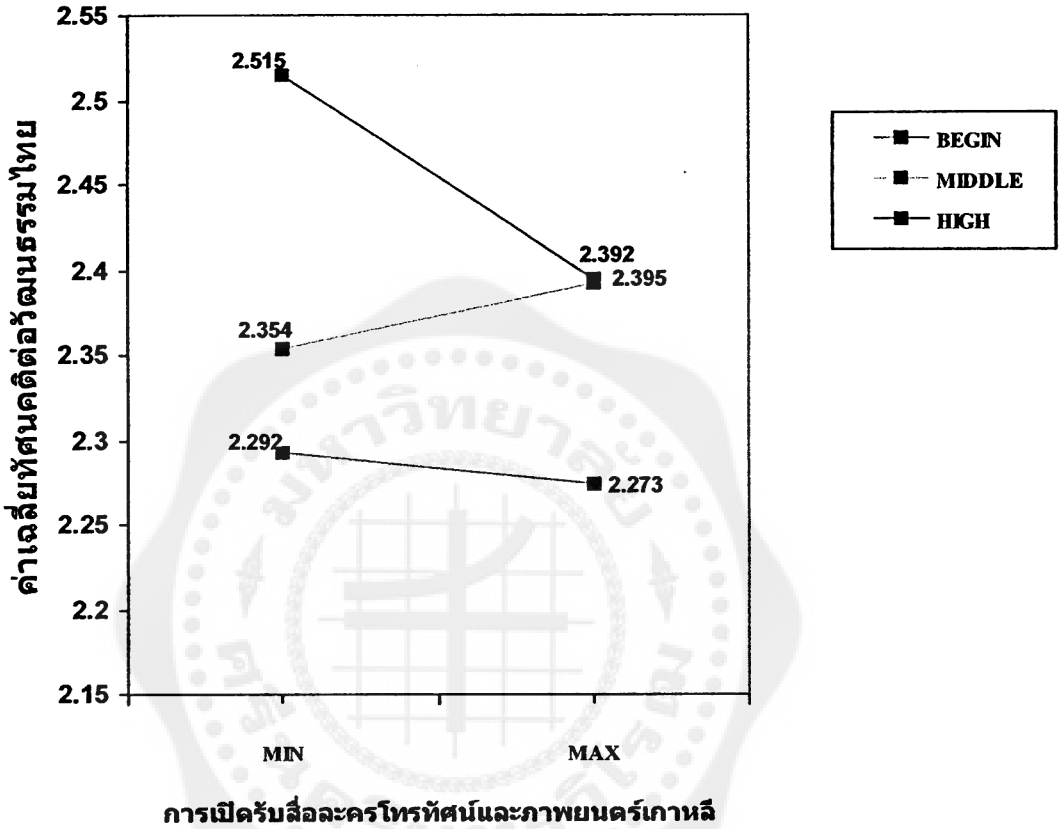

จากภาพประกอบ 8 จะเห็นได้ว่า

1. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูง มีคะแนนค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่า นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลาง และระดับชั้นต้น
2. นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีน้อย ที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลาง และระดับชั้นต้น

บทที่ 5
สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาอิทธิพลของสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี ที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับเพศ ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป
2. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป
3. เพื่อศึกษาปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีกับระดับชั้นที่ศึกษา ที่มีผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

สมมติฐานในการวิจัย

จากการรวบรวมเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเรื่องการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาไว้ดังต่อไปนี้ คือ

1. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิง
2. นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิง มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน
3. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากล และดุริยางค์สากล
4. นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน
5. มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง

6. นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน

การดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ ปีการศึกษา 2549 จำนวน 1,725 คน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ได้มาจากการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จำนวน 369 คน

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากภาควิชาจิตวิทยา มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ถึงผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ เพื่อนำไปขออนุญาตและขอความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามจากนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ
2. ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลจากกลุ่มตัวอย่างโดยการแจกแบบสอบถาม จำนวน 380 ชุด และใช้ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล ตั้งแต่วันที่ 24 มกราคม ถึงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2550
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามที่สมบูรณ์มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติโดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูป SPSS (Statistical Package for the Social Science)

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ใช้ค่าร้อยละ วิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้นของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป
2. ใช้ค่าเฉลี่ย (Mean) เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย
3. ใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวน 2 ทาง (Two-way Anova) เพื่อเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป

สรุปผลการวิจัย

1. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศที่แตกต่างกัน ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย
2. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนเพศชายและเพศหญิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับประเภทของสาขาวิชาที่แตกต่างกันไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย
4. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน คือ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01
5. การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากน้อยกับระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน ไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย
6. ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน คือ ระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

อภิปรายผล

ในการศึกษาครั้งนี้เพื่อศึกษาอิทธิพลของสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี ที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

เปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย โดยจำแนกตาม เพศ ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา และระดับชั้นที่ศึกษา

เพศ

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิง จากการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศที่แตกต่างกันไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายความว่า การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับ เพศชายและเพศหญิง ไม่ร่วมกันส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 1 ข้างต้น

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับเพศชายและเพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน จากการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2 และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป เพศชายและเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 2

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีไม่มีอิทธิพลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่สอดคล้องการวิจัยของศาสตราจารย์จอร์ช เกิร์บเนอร์และนักวิจัยตามแนวคิดการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรมท่านอื่นๆ (นภวรรณ ตันติเวชกุล. 18(1) :36-42 : อ้างอิงมาจาก Grebner, Gross, Morgan, and Signorielli, 1986 :18) ซึ่งได้แสดงความเห็นไว้ว่า โทรทัศน์เป็นส่วนหนึ่งของการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรม ทำให้เรารู้ว่าสิ่งไหนดี สิ่งไหนไม่ดี อะไรสำคัญ อะไรคือคุณภาพ อะไรที่เราสามารถทำได้ หรืออะไรที่เราควรทำ และไม่สอดคล้องกับทฤษฎี "บรรทัดฐานทางวัฒนธรรม" (แสงทิพย์ อัศววิริยะกิจ.2547) ตามทฤษฎีนี้ว่าด้วยผลของการสื่อสาร คือ สื่อมวลชนมิได้เพียงแต่กระทำโดยตรงกับปัจเจกชนเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลต่อวัฒนธรรม ต่อมวลความรู้ ต่อบรรทัดฐาน และค่านิยมของสังคมด้วย สื่อมวลชนทำให้เกิดแนวความคิดต่างๆ และการประเมินค่าในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งทำให้กลุ่มผู้รับสารสามารถนำเอาสิ่งทั้งหลายเหล่านั้นไปเลือกใช้ตามแนวพฤติกรรมของตน ผลระยะสั้น(กล่าวคือเกิดขึ้นโดยทันทีทันใดหรือเกิดขึ้นโดยชั่วคราว)ของสื่อมวลชนตามแนวความคิดนี้ จะเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงด้านทัศนคติ ด้านสารสนเทศหรือด้านพฤติกรรมในตัวบุคคล และไม่สอดคล้องกับบลูมและคนอื่น ได้ศึกษาเรื่องวิธีการจำแนกวัตถุประสงค์โดย์การเปลี่ยนแปลงในผลของการเปิดรับข่าวสาร (การสื่อสาร) ที่มีต่อบุคคลไว้ 3 ด้าน (สินีนาฏ กำเนิดเพ็ชร์. 2547) ซึ่งจากการศึกษา

เอกสารดังกล่าว ผู้วิจัยได้สรุปว่า การเปิดรับข่าวสารผ่านสื่อโดยเฉพาะสื่อโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงทัศนคติของบุคคล

อย่างไรก็ตามผลการศึกษาครั้งนี้สอดคล้องกับดวงจิตต์ กลำพากร (2538) ได้ศึกษาการใช้สื่อมวลชนด้านโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา จากการศึกษาพบว่า ในด้านผลของการชมรายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์ต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เคยเลียนแบบหรือเอาอย่างวิธีพูดของผู้มาออกรายการเป็นบางครั้ง เคยเลียนแบบหรือเอาอย่างการแต่งกายบ่อย ๆ รายการต่าง ๆ ทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการแสดงกิริยาท่าทางและมารยาทของตัวเองมาก หลังจากชมรายการแสดงต่าง ๆ แล้วไม่มีความสนใจในอาชีพนักแสดง การชมรายการต่าง ๆ มีผลต่อความทันสมัยเป็นอย่างมาก และการชมโทรทัศน์เป็นประจำของกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ไม่มีผลต่อการเรียนเลย นอกจากนั้นกลุ่มตัวอย่างยังเสนอความคิดเห็นอื่น ๆ เกี่ยวกับรายการโทรทัศน์ว่าควรมีรายการสารคดีเกี่ยวกับศิลปวัฒนธรรม เทคโนโลยี สารคดีท่องเที่ยว และ รายการที่ทันสมัย ก้าวทันโลกและต่างประเทศให้มากขึ้น ควรปลูกฝังเรื่องวัฒนธรรมประเพณีในรายการเด็กให้มากขึ้น ควรลดโฆษณาลง ผู้ดำเนินรายการควรปรับปรุงคำพูดและการแต่งกาย ซึ่งสรุปได้ว่าการชมรายการโทรทัศน์มีผลให้เกิดพฤติกรรมเลียนแบบแต่ไม่มีผลให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทัศนคติ และเป็นไปในทำนองเดียวกันกับผลการวิจัยของกิตติมา จันทร์นิล (2538) ได้ศึกษาการใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมในการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง อย่างละ 30 คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมมีค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อม

กล่าวได้ว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยต่างก็ได้รับการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยอย่างเข้มแข็ง ผ่านทางการจัดการเรียนการสอนในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติอันเป็นไปตามเป้าหมายของวิทยาลัยนาฏศิลปที่มุ่งอนุรักษ์ พัฒนาเผยแพร่และสืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมไทย รวมทั้งเพื่อเป็นศูนย์กลางในการอนุรักษ์สืบสาน และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาไทย ให้คงอยู่เป็นมรดกของชาติสืบไป(วิทยาลัยนาฏศิลป ,2550) เป็นผลให้นักเรียนมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยที่ดี มั่นคงและเปลี่ยนแปลงได้ยาก

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป เพศชายและเพศหญิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการวิจัยครั้งนี้สอดคล้องกับ ชลธี กุลประดิษฐ์ (2527) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา ในเขตเมืองพัทยา จำนวน 282 คน จากการศึกษาพบว่า นักเรียนหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนชาย และสอดคล้องกับ อิมพร ศรีประเสริฐสุข (2545 : 13) ได้ศึกษา

ความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์ โดยกลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็น วัยรุ่นทั่วไปจำนวน 150 คน และวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์จำนวน 178 คน พบว่า วัยรุ่นหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่าวัยรุ่นชาย

กล่าวได้ว่าการที่นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป เพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป เพศชาย ถึงแม้ว่าจะศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลปเหมือนกันก็ตาม แต่เนื่องจากในสังคมไทย เพศหญิงจะได้รับการอบรมสั่งสอนให้อยู่ในกรอบของประเพณีและวัฒนธรรมมากกว่าเพศชาย จึงมีพื้นฐานทางวัฒนธรรมไทยสูงกว่า

ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย และสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล จากการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกันไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายความว่า การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน ไม่ร่วมกันส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 3 ข้างต้น

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน จากการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4 และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 4

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษาแตกต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลการวิจัยครั้งนี้พบว่า นักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล

กล่าวได้ว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทยมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล นั้นเป็นเพราะนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์ไทยและ

ดุริยางค์ไทยได้รับการจัดการเรียนการสอนทั้งในภาคทฤษฎีและภาคปฏิบัติที่มีเนื้อหาสาระของความเป็นไทยมากกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในสาขาวิชานาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล แม้ว่าจะศึกษาอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลปซึ่งมีการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยอย่างเข้มแข็งเหมือนกันก็ตาม

ระดับชั้นที่ศึกษา

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 มีปฏิสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับระดับชั้นต้น ระดับชั้นกลาง และระดับชั้นสูง จากการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกันไม่มีปฏิสัมพันธ์ร่วมกันในการส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย หมายความว่า การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย กับระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกันไม่ร่วมกันส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 5 ข้างต้น

จากสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 นักเรียนที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อยกับระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน จากการวิจัยพบว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6 และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตามสมมติฐานข้อที่ 6

ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกันแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลางและระดับชั้นต้น ตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับผลวิจัยของภัทธิรา รอดสการ (2548.) ได้ศึกษาองค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูง วิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับชั้นกลาง และชั้นสูงจำนวน 184 คน จากการศึกษาพบว่า ระดับชั้นสูงปีที่ 2 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรีของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูงวิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่านักเรียนระดับชั้นสูงปีที่ 2 มีเจตคติทางบวกต่อการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรีทั้งนี้เพราะนักเรียนระดับชั้นสูงปีที่ 2 ได้รับการฝึกฝน ฝึกซ้อมการแสดงทั้งทางด้านทฤษฎีและปฏิบัติ ซึ่งเป็นระดับสูงสุดของการเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จึงมีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำความรู้ที่ได้ไปเผยแพร่ให้กับผู้อื่นและเมื่อมีประสบการณ์มากพอยังสามารถนำไปประกอบอาชีพ

ให้กับตนเองได้ จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นสูงปีที่ 2 เห็นความสำคัญคุณประโยชน์ของการแสดงเผยแพร่นาฏศิลป์ดนตรี สอดคล้องกับผลการวิจัยของ วัลนิภา พัดเปีย (2539.)กล่าวว่า นิสิตที่เข้าเรียนก่อนหลังย่อมมีประสบการณ์แตกต่างกันออกไป วุฒิภาวะที่เพิ่มขึ้นตามชั้นปีที่ศึกษาอาจมีส่วนทำให้เจตคติที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งเปลี่ยนไป

กล่าวได้ว่า การที่ระดับชั้นเรียนของนักเรียนมีการส่งผลให้ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวิทยาลัยนาฏศิลปแตกต่างกันก็เพราะว่านักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นสูงมีระยะเวลาในการเรียนและใช้ชีวิตอยู่ในวิทยาลัย ซึ่งมีบรรยากาศของความเป็นไทยมากกว่านักเรียนที่ศึกษาอยู่ในระดับชั้นกลางและระดับชั้นต้น ตามลำดับ ทำให้นักเรียนได้ซึมซับความเป็นไทยมากขึ้นเรื่อยๆ และเป็นผลให้มีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยที่มั่นคงมากขึ้นด้วย

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะที่ได้รับจากการวิจัย

1. จากการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เรียนอยู่ในวิทยาลัยนาฏศิลปไม่ว่าจะมีการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากหรือน้อย ยังคงมีทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทยไม่เปลี่ยนแปลง ดังนั้นโรงเรียนทั่วประเทศจึงควรมีหลักสูตรที่เป็นการปลูกฝังทัศนคติที่ดีต่อวัฒนธรรมไทยให้มากขึ้น
2. ควรมีการจัดกิจกรรมส่งเสริมวัฒนธรรมไทยให้เด็กได้แสดงออกถึงวัฒนธรรมไทย เพื่อให้เด็กได้ลงมือทำและซึมซับวัฒนธรรมไทยอย่างลึกซึ้ง
3. ผู้วิจัยควรไปเก็บข้อมูลด้วยตัวเอง เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ถูกต้องครบถ้วน

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย ระหว่างนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์กับกลุ่มตัวอย่างอีกกลุ่มคือ กลุ่มนักเรียนโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรทั่วไป เพื่อเป็นการชี้ให้เห็นถึงประโยชน์ของการปลูกฝังวัฒนธรรมไทยชัดเจนมากขึ้น
2. ควรศึกษาเปรียบเทียบอิทธิพลของสื่อจากประเทศอื่น ๆ เช่น ญี่ปุ่น อังกฤษ ฝรั่งเศส เป็นต้น เพื่อดูว่าสื่อจากประเทศอื่น ๆ นั้นสามารถวัดความแตกต่างของทัศนคติของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป ที่เปิดรับสื่อมากและน้อย จากประเทศนั้น ๆ ได้หรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

กฤติกา ลีลาพตะ. (2544). *การศึกษาความนิยมไทยและแนวทางในการเสริมสร้างความนิยมไทยของนิสิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.* ปริญญานิพนธ์ กศ.บ. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

กิตติมา จันทร์นิล. (2538). *การใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมในการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี :* หน่วยศึกษานิเทศน์ สปจ.เพชรบุรี , หน่วยศึกษานิเทศก์ สปช.. [ออนไลน์] สืบค้นวันที่ 7 มีนาคม 2550.

กาญจนา แก้วเทพ. (2545). *เมื่อสื่อส่องและสร้างวัฒนธรรม.* กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือจุฬาฯ.

คณะนิสิตปริญญาโท เทคโนโลยีทางการศึกษา. (2518). *อิทธิพลของโทรทัศน์.* แปลจากหนังสือ "The Effect of Television" ของ ฮาล์โลแรน เจมส์ ดี : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

จิราจารีย์ ชัยมุกสิก และสุกรี แมนชัยนิมิตร. (2549, กุมภาพันธ์). *"เกาหลีฟีเวอร์ ซีรี่ย์ละครฮิตติดจอตู้".* Positioning. หน้า 64-67.

ชลธี กุลประดิษฐ์. (2527). *ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติที่มีต่อวัฒนธรรมไทยกับการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาในเขตเมืองพัทยา.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ชวรัตน์ เชิดชัย. (2527). *ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับการสื่อสารมวลชน.* กรุงเทพฯ : คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ชัยพล สุขเอี่ยม. (2542). *ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและความคิดเห็นที่มีต่อวีดีทัศน์เรื่อง การรณรงค์วัฒนธรรมไทยของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 สถาบันราชภัฏพระนคร.* วิทยานิพนธ์ ศษ.ม. (เทคโนโลยีการศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ดวงจิตต์ กลำพากร. (2538). *การศึกษาการใช้สื่อมวลชนด้านโทรทัศน์ของนักศึกษาระดับอุดมศึกษา ในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา.* ปริญญานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต : สำนักวิทยบริการ สถาบันราชภัฏพระนครศรีอยุธยา . [ออนไลน์] สืบค้นวันที่ 7 มกราคม 2550.

ดุษฎี พิทักษ์ชัชวาล. (2547). *ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมการชมละครโทรทัศน์เกาหลีของผู้ชมในเขตกรุงเทพมหานคร.* สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

นภวรรณ ดันดิเวชกุล. (2543,มกราคม – มีนาคม). *"การวิเคราะห์อิทธิพลของภาพยนตร์โฆษณาทางโทรทัศน์ตามแนวทฤษฎีการอบรมบ่มนิสัยทางวัฒนธรรมต่อเยาวชนในสถานศึกษา".* วารสารนิเทศศาสตร์. 18(1) :36 – 56.

นวลละออ สุภาผล. (2534). *ผลการฝึกทักษะในการรับวัฒนธรรมที่มีต่อคุณลักษณะของนักเรียนนายร้อยตำรวจ*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ค. (พัฒนศึกษาศาสตร์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

ประภาเพ็ญ สุวรรณ. (2520). *ทัศนคติ การวัด การเปลี่ยนแปลงและพฤติกรรมอนามัย*. ปริญญานิพนธ์ วท.บ. (พยาบาล) กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหิดล.

ผู้สื่อข่าวพิเศษ. (2549,กุมภาพันธ์). *"ทำไมต้องหนังเกาหลี"*. Positioning. หน้า 78-79.

ภัทธิรา รอดสการ. (2548). *องค์ประกอบที่มีอิทธิพลต่อเจตคติต่อการแสดงเผยแพร่ นาฏศิลป์ดนตรี ของนักเรียนระดับชั้นกลางและชั้นสูงวิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย จังหวัดสุโขทัย*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา).กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

วิทยาลัยนาฏศิลป. (2550). *ประวัติวิทยาลัยนาฏศิลป ปรัชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจ*. [ออนไลน์] เข้าถึงได้จาก www.cda.bpi.ac.th สืบค้นวันที่ 18 ธันวาคม 2549.

วิภา อุตมฉันท์. (2544). *ผลกระทบของสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์ข้ามพรมแดนระหว่างไทย-ลาว*. กรุงเทพ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สถาพร ศรีสัจจัง. (2533). *การประสมประสานทางสังคม - วัฒนธรรมไทยพุทธและไทยมุสลิมที่ปรากฏในการเล่นหล้อแหงของอำเภอกันตัง จังหวัดตรัง*. ปริญญานิพนธ์ ศศ.ม. (ไทยคดีศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สมควร กวียะ. (2545). *การสื่อสารมวลชน*. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.

สมศักดิ์-อรุณีและคณะ. (2544). *สังคมศึกษา ศาสนาและวัฒนธรรมสมบูรณ์แบบ 6* : กรุงเทพฯ สำนักพิมพ์วัฒนาพานิช.

สวนา พรพัฒน์กุล. (2520). *จิตวิทยาทั่วไป*. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สินีนาฏ กำเนิดเพ็ชร์. (2547). *อิทธิพลของพฤติกรรมการเปิดรับเนื้อหาด้านวัตถุนิยมจากรายการแข่งขันชิงรางวัลผ่านสื่อโทรทัศน์ที่มีต่อค่านิยมด้านวัตถุของวัยรุ่น*. วท.ม. (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

สุพัตรา สุภาพ. (2539). *สังคมวิทยา*. กรุงเทพฯ : ไทยวัฒนาพานิช.

แสงทิพ อัศววิริยะกิจ. (2547). *พฤติกรรมการคุกคามทางเพศผู้อื่นของนักเรียนชายที่ได้รับสื่อที่แฝงการแสดงออกทางเพศและมีจิตลักษณะควบคุมตนเองแตกต่างกัน* : กรณีศึกษาของนักเรียนชายโรงเรียนในจังหวัดนนทบุรี. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อัมพร ศรีประเสริฐสุข. (2545). *ความสัมพันธ์ระหว่างเอกลักษณ์แห่งตนและสัมพันธภาพในครอบครัวกับทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของวัยรุ่นทั่วไปและวัยรุ่นเซ็นเตอร์พอยท์.* ปริญญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาพัฒนาการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อิสริยา คมกริชวรากุล. (2547). *ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้สื่อกับทัศนคติของพนักงานที่มีต่อการปรับเปลี่ยนการบริหารงานจากระบบรัฐวิสาหกิจเข้าสู่การบริหารงานระบบเชิงธุรกิจ ศึกษาเฉพาะกรณีของฝ่ายธุรกิจระบบส่งการไฟฟ้าฝ่ายผลิตแห่งประเทศไทย.* สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. (2547). *สื่อสารมวลชนเบื้องต้น สื่อมวลชน วัฒนธรรมและสังคม.* กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

นาย รัฐพล	เอี่ยมโภคลาภ
น.ส. ชญานัสถ์	ฤทธิมโนมัย
น.ส. พิจักษณา	รัตนนาคินทร์
นาย สุมินทร์	รุ่งเพ็ชรวิภาวดี
น.ส. ธัญธร	พฤฒปภพ
น.ส. ธนิดา	ทองมีเหลือ
นาย กริส	จุฑานันท์
นาย ภัคธร	วิศิษฏ์วิริยะชัย
นาย ณิธีย์	หล่อเลิศวิทย์
นาย ระพีวัฒน์	เลิศวุฒิสกุล

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความร่วมมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย

ที่ ศธ 0519.6.02/53/49

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

14 ธันวาคม 2549

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป์

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายชื่อนิสิต

เนื่องด้วยนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งขณะนี้กำลังศึกษารายวิชา วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ โดยมี อาจารย์ ดร.เรวดี ทรงเที่ยง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา มีความประสงค์จะทำการเก็บข้อมูลเพื่อนำเสนอรายงานวิจัย เรื่อง **"การศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป์"** ในการนี้ ได้พิจารณาเห็นว่านักเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป์ เป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถนำไปประกอบการทำวิจัยได้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการอนุญาตให้นิสิตวิชาเอกจิตวิทยา จำนวน 6 คน เข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่าง พร้อมทั้งขอใช้สถานที่ในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าว ในช่วงเดือนธันวาคม 2549 – มกราคม 2550 และหากท่านมีข้อเสนอแนะหรือข้อสงสัยประการใด กรุณาติดต่อกับ นางสาวกรรณิกา รวยพร ที่หมายเลขโทรศัพท์ 08 9022 0043

ภาควิชาจิตวิทยา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการอำนวยความสะดวกให้แก่นิสิตในเรื่องดังกล่าวข้างต้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประณต เค้าฉิม)
หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
โทร. 02-260-1770 ต่อ 6237
โทรสาร 02-260-1770 ต่อ 6237

ที่ ศธ 0519.6.02/13/50

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
สุขุมวิท 23 เขตวัฒนา กรุงเทพฯ 10110

5 มกราคม 2550

เรื่อง ขอความอนุเคราะห์เก็บข้อมูลประกอบการทำวิจัย

เรียน ผู้อำนวยการวิทยาลัยนาฏศิลป (ผ่านรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการ)

สิ่งที่ส่งมาด้วย รายชื่อนิสิต

เนื่องด้วยนิสิตระดับปริญญาตรี ชั้นปีที่ 4 วิชาเอกจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ซึ่งขณะนี้กำลังศึกษารายวิชา วิธีการวิจัยในจิตวิทยาพัฒนาการ โดยมี อ.ดร.เรวดี ทรงเที่ยง เป็นอาจารย์ที่ปรึกษา มีความประสงค์จะทำการเก็บข้อมูลเพื่อนำเสนอรายงานวิจัย เรื่อง **"การศึกษาอิทธิพลของการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีที่ส่งผลต่อทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป"** ในการนี้ ได้พิจารณาเห็นว่านักเรียนในวิทยาลัยนาฏศิลป เป็นแหล่งข้อมูลที่สามารถนำไปประกอบการทำวิจัยได้เป็นอย่างดี จึงใคร่ขอความอนุเคราะห์จากท่านในการขอทราบข้อมูลและรายละเอียดเกี่ยวกับจำนวนของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปเพื่อใช้ในการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง และให้นิสิตวิชาเอกจิตวิทยาจำนวน 6 คน เข้าไปเก็บรวบรวมข้อมูล พร้อมทั้งขอใช้สถานที่ในการดำเนินกิจกรรมดังกล่าวในช่วงเดือนมกราคม – กุมภาพันธ์ 2550 และหากท่านมีข้อเสนอแนะใด ๆ กรุณาติดต่อกับนางสาวกรรณิกา รวยพร ที่หมายเลขโทรศัพท์ 08 9022 0043

ภาควิชาจิตวิทยา หวังเป็นอย่างยิ่งว่าจะได้รับความอนุเคราะห์จากท่านในการอำนวยความสะดวกให้แก่นิสิตในเรื่องดังกล่าวข้างต้นด้วย จักขอบพระคุณยิ่ง

ขอแสดงความนับถือ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประณต เค้าฉิม)
หัวหน้าภาควิชาจิตวิทยา

ภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์
โทร. 02-260-1770 ต่อ 6237
โทรสาร 02-260-1770 ต่อ 6237

รายชื่อนิสิตภาควิชาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มศว
ที่เข้าร่วมเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบการทำวิจัย
ณ วิทยาลัยนาฏศิลป

1. นางสาวกรรณิกา รวยพร
2. นางสาวธนิดา อาจหาญ
3. นางสาวธิดารัตน์ อธิมุตติกุล
4. นางสาวพรพรรณ เพียรธุระกิจ
5. นางสาวภัทริน พันมชน
6. นางสาวอุษานาฏ สัตยาภินันท์

ภาคผนวก ค

เครื่องมือที่ใช้ในงานวิจัย ตารางความเชื่อมั่น และผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับชั้นที่ศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

ตอนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลส่วนตัว

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ( ) ให้ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด

1. เพศ
   ( ) ชาย
   ( ) หญิง

2. สาขาวิชาที่ศึกษา
   ( ) สาขานาฏศิลป์ไทย
   ( ) สาขาดุริยางค์ไทย
   ( ) สาขานาฏศิลป์สากล
   ( ) สาขาดุริยางค์สากล

3. ระดับชั้นที่ศึกษา
   ( ) ระดับชั้นต้น
   ( ) ระดับชั้นกลาง
   ( ) ระดับชั้นสูง

ตอนที่ 2 แบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้ และ ***วงกลม*** O ตัวเลขที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด

1. ฉันดูละครโทรทัศน์เกาหลีที่ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ในประเทศไทย

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

2. ฉันดูภาพยนตร์เกาหลีที่เข้าฉายในโรงภาพยนตร์

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

3. ฉันซื้อ VCD / DVD ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาเก็บไว้

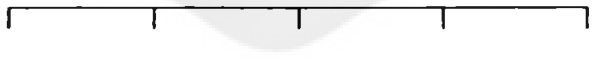

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

4. ฉันเช่า / ยืม VCD หรือ DVD ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาดู

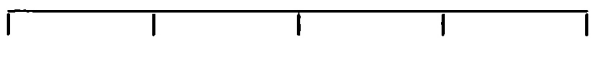

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

5. ฉันซื้อเทป ที่รือ CD เพลงประกอบละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมาฟัง

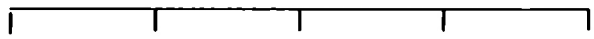

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

6. ฉันซื้อเรื่องย่อละครโทรทัศน์เกาหลีมาอ่าน

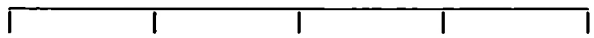

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

7. ฉันซื้อนิยาย / การ์ตูน เรื่องเดียวกับละครโทรทัศน์เกาหลีมาอ่าน

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

8. ฉันซื้อสินค้าที่เกี่ยวข้องกับละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี เช่น โปสเตอร์ แมกเน็ท เป็นต้น

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

9. ฉันติดตามหาข่าวสารข้อมูลของละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีจากสื่อต่างๆ เช่น อินเตอร์เน็ต นิตยสาร เป็นต้น

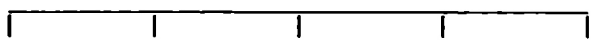

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

10. ฉันเข้าร่วมกิจกรรมที่เกี่ยวกับการประชาสัมพันธ์ละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

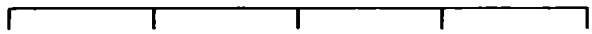

เป็นประจำ 4 3 2 1 0 ไม่เคยเลย

11. ฉันอยากทำทรงผมตามแบบดาราเกาหลี

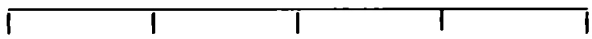

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

12. ฉันแต่งกายตามนักแสดงเกาหลีจากที่เห็นในละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

13. เมื่อฉันดูละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เกาหลีแล้ว ทำให้ฉันอยากจะไปเที่ยวประเทศเกาหลี

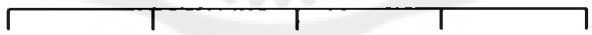

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

14. ฉันอยากจะไปเที่ยวในสถานที่ถ่ายทำและสถานที่ที่ปรากฏในละครหรือภาพยนตร์เกาหลี

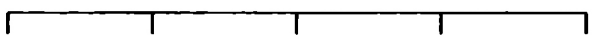

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

15. เมื่อฉันดูละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เกาหลีแล้ว ทำให้ฉันอยากรับประทานอาหารเกาหลีมากขึ้น

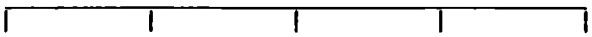

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

16. เมื่อฉันดูละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เกาหลีแล้ว ฉันอยากเรียนทำอาหารเกาหลี

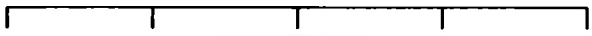

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

17. เสียงเรียกโทรศัพท์มือถือของฉันเป็นเพลงประกอบละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เกาหลี

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

18. เมื่อฉันดูละครโทรทัศน์หรือภาพยนตร์เกาหลีแล้ว ทำให้ฉันอยากเรียนภาษาเกาหลี

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

19. ฉันติดตามข่าวสารเกี่ยวกับแวดวงบันเทิงของเกาหลี

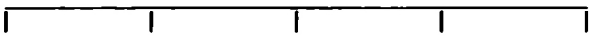

จริงที่สุด 4 3 2 1 0 ไม่จริงเลย

แบบวัดทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

คำชี้แจง โปรดพิจารณาข้อความต่อไปนี้และทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงของตัวท่านมากที่สุด

ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง
1. เมื่อต้องเดินไปทางเดียวกับพระสงฆ์ ฉันจะหลีกทางให้ท่านเดินก่อน				
2. ฉันไม่ชอบคนที่พูดไทยคำอังกฤษคำ				
3. ฉันคิดว่าการมีภาษาไทยเป็นภาษาประจำชาติแสดงถึงความเป็นชาติไทย				
4. ฉันคิดว่าคนไทยควรพูด อ่าน และเขียนภาษาไทยให้ถูกต้องและชัดเจน				
5. ฉันคิดว่าควรมีการส่งเสริมให้สวมเครื่องแต่งกายแบบไทยในบางโอกาส เช่น ใส่ชุดผ้าไหมไทยทุกวันศุกร์				
6. ฉันคิดว่าควรให้ขนมไทยเป็นของขวัญแทนขนมเค้กในเทศกาลต่างๆ				
7. ฉันชอบที่จะรับประทานอาหารไทยมากกว่าอาหารต่างชาติ				
8. ฉันคิดว่าผู้หญิงไทยควรมีความสำรวม ไม่พูดจาหยาบคาย ไม่หัวเราะเสียงดัง หรือส่งเสียงเอะอะโวยวาย				
9. ฉันคิดว่าการเข้าร่วมในงานประเพณีของไทยก่อให้เกิดความสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของคนในชาติ				
10. ฉันรดน้ำดำหัวผู้ใหญ่ในวันสงกรานต์				
11. ฉันเห็นด้วยว่าการทำดีละเว้นความชั่วทำให้สังคมไทยสงบสุข				
12. ฉันคิดว่าการแสดงความรักในที่สาธารณะไม่ใช่เรื่องเสียหายในสังคมไทย				

ข้อคำถาม	จริงที่สุด	จริง	ไม่ค่อยจริง	ไม่จริง
13. ฉันรู้สึกว่าการมีกิริยามารยาทแบบไทยก่อให้เกิดความประทับใจแก่ผู้พบเห็น				
14. ฉันยืนตรงเมื่อได้ยินเสียงเพลงชาติไทยและเพลงสรรเสริญพระบารมี				
15. ฉันภูมิใจที่อาหารไทยมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักในระดับสากล				
16. ฉันคับแค้นใจเมื่อมีคนลบหลู่ศาสนา เช่น ขโมยศาสนวัตถุไปขาย การพูดจาดูหมิ่นศาสนา เป็นต้น				
17. ฉันไม่ชอบเข้าวัด ฟังเทศน์ ฟังธรรม				
18. ฉันซาบซึ้งในพระมหากรุณาธิคุณของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ				
19. ฉันประทับใจความประณีตบรรจงในการปรุง / การตกแต่งอาหารไทย เช่น การแกะสลัก สีสันของอาหาร เป็นต้น				
20. ฉันไม่ชอบแฟชั่นการแต่งกาย แบบเน้นโชว์สัดส่วน เช่น สายเดี่ยว เกาะอก เอวลอย กระโปรงสั้น เป็นต้น				
20. ฉันน้อมตัวเมื่อเดินผ่านผู้ใหญ่				
22. ฉันไม่เข้าร่วมงานประเพณีท้องถิ่นบางอย่าง เช่น บุญบั้งไฟ แห่นางแมว เพราะเป็นเรื่องล้าสมัย				
23. ฉันจะดูแลรักษาสมบัติของชาติ เช่น โบราณสถาน โบราณวัตถุ				

ตารางความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

ตาราง 7 ตารางความเชื่อมั่นรายข้อ

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
k1	24.98	194.714	.667	.902
k2	26.84	197.117	.490	.905
k3	26.54	191.315	.562	.903
k4	26.54	193.029	.565	.904
k5	26.68	187.651	.650	.901
k6	26.52	183.683	.788	.897
k7	25.92	192.402	.446	.907
k8	26.46	188.498	.667	.901
k9	26.22	185.604	.674	.900
k10	27.16	199.158	.556	.905
k11	25.68	196.875	.363	.909
k12	26.54	200.009	.308	.910
k14	25.36	184.888	.645	.901
k15	25.22	189.196	.611	.902
k16	25.98	189.693	.510	.905
k17	26.02	193.040	.460	.906
k18	26.40	190.490	.461	.907
k19	26.14	183.266	.644	.901
k20	26.32	187.896	.701	.900

ตาราง 8 ตารางความเชื่อมั่นทั้งฉบับ

Cronbach's Alpha	N of Items
.908	19

จากตาราง 8 จะเห็นว่าค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .908

ตารางความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย

ตาราง 9 ตารางความเชื่อมั่นรายข้อ

	Scale Mean if Item Deleted	Scale Variance if Item Deleted	Corrected Item-Total Correlation	Cronbach's Alpha if Item Deleted
A2	53.41	41.663	.298	.804
A3	54.31	41.300	.219	.810
A4	53.00	42.750	.392	.804
A6	53.16	41.389	.477	.799
A9	53.98	39.187	.422	.798
A10	53.69	38.634	.447	.797
A11	53.59	39.830	.373	.801
A12	53.43	39.958	.444	.797
A13	53.49	40.797	.367	.801
A14	53.27	40.907	.390	.800
A16	53.27	39.616	.611	.791
A18	53.55	40.961	.267	.807
A19	53.12	39.943	.642	.791
A21	53.35	40.690	.305	.805
A22	53.16	41.348	.484	.799
A23	53.27	42.491	.217	.807
A24	53.76	42.022	.153	.814
A25	53.04	41.748	.466	.800
A26	53.31	42.342	.233	.807
A27	53.98	39.229	.418	.798
A28	53.39	41.826	.332	.803
A29	53.94	38.725	.435	.797
A30	53.76	41.772	.240	.807

ตาราง 10 ตารางความเชื่อมั่นทั้งฉบับ

Cronbach's Alpha	N of Items
.809	23

จากตาราง 10 จะเห็นว่าค่าความเชื่อมั่นทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .809

ผลการเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี เพศ สาขาวิชาที่ศึกษา ระดับชั้นที่ศึกษา

ตาราง 11 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

การเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี	n	M	S.D.	t
มาก	160	2.3266	.25977	- .193
น้อย	209	2.3322	.28796	

จากตาราง 11 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี เมื่อใช้ค่าเฉลี่ย(Mean) เท่ากับ 1.18 เพื่อแบ่งกลุ่มนักเรียนที่เปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลีมากและน้อย ไม่พบว่า ทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ เมื่อจำแนกตามตัวแปรการเปิดรับสื่อละครโทรทัศน์และภาพยนตร์เกาหลี

ตาราง 12 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรเพศ

เพศ	n	M	S.D.	T
ชาย	181	2.2995	.2854	-2.077*
หญิง	188	2.3589	.2636	

*p < .05

จากตาราง 12 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรเพศ พบว่านักเรียนเพศหญิงมีทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยสูงกว่านักเรียนเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 13 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา

ประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา	n	M	S.D.	T
นาฏศิลป์ไทยและดุริยางค์ไทย	320	2.3444	.2727	2.625**
นาฏศิลป์สากลและดุริยางค์สากล	49	2.2343	.2795	

**p < .01

จากตาราง 13 การเปรียบเทียบทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา พบว่าทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกตามตัวแปรประเภทของสาขาวิชาที่ศึกษา

ตาราง 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นที่ศึกษา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ภายในกลุ่ม	366	26.712	.073	8.692**
ระหว่างกลุ่ม	2	1.269	.634	
รวม	368	27.980		

**p < .01

จากตาราง 14 การวิเคราะห์ความแปรปรวนของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทย จำแนกตามตัวแปรระดับชั้นที่ศึกษา พบว่าทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลป มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อจำแนกตามตัวแปรระดับชั้นที่ศึกษาที่ศึกษา

ตาราง 15 การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน

M	ระดับชั้นต้น = 2.28	ระดับชั้นกลาง = 2.37	ระดับชั้นสูง = 2.47
ระดับชั้นต้น = 2.28	-	- .088*	- .187*
ระดับชั้นกลาง = 2.37		-	- .099
ระดับชั้นสูง = 2.47			-

จากตาราง 15 การเปรียบเทียบรายคู่ระหว่างค่าเฉลี่ยของทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนวิทยาลัยนาฏศิลปที่มีระดับชั้นที่ศึกษาแตกต่างกัน พบว่าทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนในระดับชั้นต้นกับนักเรียนในระดับชั้นกลางมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และทัศนคติต่อวัฒนธรรมไทยของนักเรียนในระดับชั้นต้นกับนักเรียนในระดับชั้นสูงมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ภาคผนวก ง
เอกสารและงานวิจัยอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีผลต่อทัศนคติ พฤติกรรม และวัฒนธรรม

❖ Innis และ Mcl uhan (กาญจนา แก้วเทพ.2545 : อ้างอิงจาก Innis และ Mcl uhan) ได้สำรวจว่า เมื่อคนเราเปลี่ยนประสบการณ์จากการสื่อสารในรูปแบบของการพูดคุยมาเป็นการอ่านหนังสือ และการดูโทรทัศน์ จะส่งผลกระทบทางวัฒนธรรมดังนี้คือ

- คนอ่านหนังสือจะมีลักษณะแยกตัวอย่างโดดเดี่ยว ทั้งนี้เพราะกิจกรรมการอ่านหนังสือจะต้องการความเป็นส่วนตัว ต้องอ่านคนเดียวเป็นส่วนใหญ่
- การอ่านหนังสือ ทำให้ผู้อ่านยังคงรักษาระยะห่างระหว่างตัวเองกับเรื่องที่กำลังอ่าน ทั้งนี้เพราะรูปแบบการอ่านหนังสือนั้น ผู้อ่านจะเป็นผู้ควบคุมการสื่อสาร (ถ้ารู้สึกเมื่อยตา หรือไม่พอใจ ก็หยุดอ่านได้) ทำให้เรื่องราวในสื่อมีอำนาจโน้มน้าวผู้อ่านได้น้อยกว่า (เมื่อเทียบกับภาพยนตร์ที่ผู้อ่านควบคุมการสื่อสารได้น้อยมาก หรือโทรทัศน์ที่ยังมีเสรีภาพมากกว่า) เพราะเมื่อใดที่ผู้อ่านรู้สึกว่า "in" เข้าไปในสาร ก็มีสิทธิจะถอยห่างออกมาใช้สติพิจารณาไตร่ตรองได้ทุกเวลา
- การอ่านจะส่งเสริมวิธีคิดแบบมีเหตุมีผล เนื่องจากการอ่านมีช่วงเวลาให้หยุดคิด
- การอ่านจะส่งเสริมให้คนมีทัศนคติแบบปัจเจกบุคคล เป็นอิสระทางความคิด เป็นตัวของตัวเอง อันเป็นผลลัพธ์จาก "วิธีการ" ที่คนสัมผัสกับรูปแบบการสื่อสารดังกล่าว

ในทางตรงกันข้ามเมื่อนำมาเปรียบเทียบกับสื่อโทรทัศน์แล้ว จะเห็นได้ว่าประสบการณ์ของผู้รับสารที่สัมผัสกับสื่อโทรทัศน์จะเป็นดังนี้

- มีลักษณะนำเอาตัวเองเข้าไปผูกพันกับเรื่องราวสูงมาก เพราะลักษณะที่มีทั้งภาพและเสียง รวมทั้งมุมกล้องและระยะห่าง เช่น การถ่าย close-up
- ช่วงเวลาดูโทรทัศน์จะมีลักษณะต่อเนื่อง ทำให้ไม่มีเวลาหยุดคิด
- จากลักษณะที่เน้นอารมณ์ทำให้ผู้ชมโทรทัศน์มีประสบการณ์ที่ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล

❖ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับอิทธิพลของโทรทัศน์ที่มีต่อทัศนคติและพฤติกรรม พบรายงานการวิจัย เรื่องผลกระทบของสัญญาณวิทยุและโทรทัศน์ข้ามพรมแดนระหว่างไทย-ลาว ของวิภา อุตมฉันท์ (2544.) โดยมีรายละเอียดที่เกี่ยวข้องดังนี้

<u>ทัศนคติ พฤติกรรมและการเลือกจดจำสื่อโทรทัศน์ไทยของคนลาว</u>

ดร.ลินดา เรนิก-สมิธ นักธรณีวิทยาในโครงการช่วยเหลือของสหประชาชาติที่ให้กับลาว เคยใช้ชีวิตอยู่ในลาวระหว่างปี 1992-1996 และกลับมาอีกครั้งในฐานะนักท่องเที่ยวได้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่า โทรทัศน์ไทยมีอิทธิพลต่อคนลาวมากเพราะเพื่อนๆของเธอที่เป็นคนลาว ล้วนแต่ดูโทรทัศน์ไทย... ดร.ลินดา พูดถึงพฤติกรรมการดูโทรทัศน์ไทยของคนลาวว่า "ในอเมริกาคนจะเปิดเครื่องรับโทรทัศน์ไว้เป็นเพื่อนแก้เหงา ขณะทำงานอย่างอื่นไปด้วย แต่ที่นี่ผู้คนเปิดทีวีแล้วนั่งดูอย่างเอาจริงเอาจัง... รายการทุกอย่างโดยเฉพาะโฆษณาจึงน่าจะมีผลต่อคนลาวที่ดูทีวีด้วยความตั้งอกตั้งใจเป็นพิเศษ (ดร.ลินดา สมิธ,สัมภาษณ์วันที่ 26 มิถุนายน 2542)

ขณะทำการวิจัยภาคสนามในประเทศลาวผู้วิจัยมักสังเกตพฤติกรรมการเปิดรับโทรทัศน์ของประชาชนตามบ้านและร้านค้าต่างๆ ในตลาดพบว่า เครื่องรับที่เปิดอยู่ประมาณร้อยละ 80 ขึ้นไปเป็นภาพจากโทรทัศน์ไทย เช่น ในร้านขายเบียร์ซึ่งมีอยู่ทั่วไปเปิดโทรทัศน์ไว้บริการลูกค้าที่มาดื่มเบียร์ ผู้วิจัยได้คุยกับชายหนุ่ม อายุประมาณ 30 ปี ทราบว่า เขามักเลือกเวลาดื่มเบียร์ให้ตรงกับรายการข่าวของไอทีวี และดูด้วยความตั้งใจเพราะชอบข่าวโทรทัศน์ของไทย ติดตามและรู้เรื่องราวเกี่ยวกับประเทศไทยจากข่าว

ผู้วิจัยได้มีโอกาสสังเกต และพูดคุยกับชาวลาวพบว่า แต่ละวัยมีความสนใจสื่อโทรทัศน์ของไทยไม่เหมือนกัน ในวัยรุ่น ผู้วิจัยได้ไปสัมภาษณ์กลุ่มนักเรียนหญิงระดับมัธยมปลาย 17-18 ปี ตัวแทนวัยรุ่นหญิงกลุ่มนี้ให้ข้อมูลกับผู้วิจัยว่าปกติพวกเธอดูโทรทัศน์ในช่วงค่ำ ตั้งแต่ 19.00 น. เป็นต้นไป ประเภทรายการที่ชอบได้แก่ เกมโชว์ ละคร มิวสิควีดีโอ โฆษณาและข่าว พวกเธอยังแสดงความเห็นโทรทัศน์ของลาวอีกว่า มีแต่ภาพยนตร์เก่าๆ ส่วนใหญ่เป็นภาพยนตร์อินเดียออกอากาศซ้ำซาก วัยรุ่นชอบดูภาพยนตร์ประเภทอื่นมากกว่า จึงอยากให้โทรทัศน์ของลาวนำภาพยนตร์ใหม่ ๆ จากที่อื่นมาฉายออกอากาศบ้าง พวกเธอไม่เข้าใจว่าเหตุใดโรงภาพยนตร์จึงไม่นำภาพยนตร์มาฉาย นานๆครั้งโรงภาพยนตร์โอเดียนจะนำภาพยนตร์จากไทยมาฉายสักครั้ง เมื่อไม่นานมานี้ มีภาพยนตร์ไทยเข้ามาฉาย คนดูแน่นโรงวัยรุ่นลาวส่วนใหญ่เมื่อมีโอกาสข้ามไปซื้อของที่หนองคาย จึงแวะดูภาพยนตร์ด้วย

<u>วิธีวิทยาในการศึกษาผลกระทบของสื่อข้ามวัฒนธรรม</u>

นักวิชาการที่ศึกษาสื่อมวลชนในมิตินานาชาติ (International) ข้ามชาติ (Cross – National) หรือข้ามวัฒนธรรม (Cross – culture) สนใจจะดูว่าสารผ่านสื่อ (Mediated Massage) จากประเทศหนึ่งส่งผลต่อผู้รับในอีกประเทศหนึ่งอย่างไร ทุกวันนี้สารผ่านสื่อเกือบทั้งหมด อาทิ เพลง ภาพยนตร์ นิตยสาร หนังสือ รายการโทรทัศน์ ฯลฯ ไหลเวียนอยู่ระดับนานาชาติ หรือข้ามชาติ ในลักษณะที่เป็นการไหลแบบทางเดียว คือ จากประเทศพัฒนาสู่ประเทศกำลังพัฒนา ทำให้ประเทศกำลังพัฒนาถูกครอบงำด้วยวัฒนธรรมต่างชาติที่ติดมากับสารเหล่านั้น นี่คือรากฐานทางความคิดของทฤษฎี ว่าด้วยเรื่อง "จักรวรรดินิยมทางสื่อ" หรือ "จักรวรรดินิยมทางวัฒนธรรม ซึ่งเป็นประเด็นความสนใจร่วมกันของนักวิชาการด้านการสื่อสารระหว่างประเทศ

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจดู*ผลกระทบของสื่อไทยต่อวัฒนธรรมและระบบค่านิยมโดยรวมของสังคมลาว* และใช้วิธีการเก็บข้อมูลโดยการสัมภาษณ์เจาะลึกจากกลุ่มตัวอย่างให้มากที่สุด ประสานกับการสังเกต (Observation)

<u>ลัทธิบริโภคนิยมแพร่หลาย</u>

การรุกรานทางวัฒนธรรมในความหมายที่ครอบคลุมหมายถึง การแสดงออกที่ชี้ให้เห็นว่าระบบสัญลักษณ์ร่วมของสังคมเกิดการเปลี่ยนแปลง บิดเบน หรือบูดเบี้ยวไปจากเดิม ระบบสัญลักษณ์มีหลากหลายโครงสร้าง เช่น รสนิยม ระบบค่านิยม ความชอบ ทัศนคติต่อสังคม ทัศนคติต่อชีวิต ทัศนคติต่อมนุษย์ด้วยกัน ฯลฯ สังคมที่ถูกรุกรานทางวัฒนธรรมจึงหมายถึง สังคมที่ถูกอิทธิพลจากภายนอกเข้ามาบีบคั้นให้คนในสังคมเปลี่ยนแปลงความคิด ความเชื่อ ความรู้สึกที่เคยมีมาก่อน แง่มุมที่นักวิชาการด้านสื่อมวลชนแนววิพากษ์วิเคราะห์ว่าเป็นการเปลี่ยนแปลงในเชิงสัญลักษณ์ที่เกิดจากโฆษณา โดยเฉพาะโฆษณาผ่านสื่อโทรทัศน์ โทรทัศน์นั้นมีประสิทธิภาพก็เนื่องมาจากธรรมชาติของสื่อโทรทัศน์เป็นสื่อภาพมีความสามารถในการนำเสนอทุกอย่างให้ดูเป็นธรรมชาติเหมือนจริงมากที่สุด ผู้ชมโทรทัศน์น้อยคนนักที่จะตระหนักว่าภาพที่ชมในโทรทัศน์ไม่ใช่ของจริง จึงถูกมายาภาพของโทรทัศน์หลอกลวงได้ง่าย

<u>การอภิปรายผล</u>

"ลาวมีปัญหาวัยรุ่นมากในระยะ 7 – 8 ปีมานี้ มาจากการดูโทรทัศน์ของไทย"
รองบรรณาธิการหนังสือพิมพ์แม่หญิงลาว

"ทางฝ่ายลาวก็มีคนนิยมไทย นิยมเพลงไทย นิยมนุ่งถือแบบไทย พวกเด็กน้อยลาว ก็มักเบ่งโทรทัศน์ไทย ก็มักเว้าครับผม ร้องเพลงชาติไทยตามโทรทัศน์" ปาฐกถาของท่านสีซะน๊ะ สีสาน อดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแถลงข่าวในการอภิปรายผลเพื่อสรุปภาพรวมของงานวิจัยครั้งนี้ จะใช้หลักวิธีการวิเคราะห์และสังเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดเข้าด้วยกัน

การครอบงำของสื่อไทยมีผลต่อลาวอย่างไร

Conteras (1976) ในหนังสือเรื่อง Cross – Culture Broadcasting สรุปว่าสื่อกระจายเสียงต่างวัฒนธรรมจะส่งผลต่อประเทศผู้รับอย่างน้อย 4 ด้านคือ

ผลต่อวัฒนธรรม (Culture effects)

ผลต่อภาษา (Linguistic effects)

ผลต่อจิตวิทยา (Psychological effects)

ผลต่อการเมือง (Political effects)

(ในที่นี้ทางกลุ่มผู้วิจัยจะขอกล่าวถึงเฉพาะผลต่อวัฒนธรรม)

ผลต่อวัฒนธรรม

"ลาวกับไทยมีขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรมที่คล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ วัฒนธรรมของไทย ลาวพอรับได้ แต่หากเป็นวัฒนธรรมของประเทศอื่น ๆ ลาวไม่ประสงค์จะรับ" (ท่านวันทะลม,การสัมมนาสื่อมวลชนไทยลาว,2540,23)

"ละครโทรทัศน์ของไทยดูแล้วเกินจริง การแต่งกายไม่ถูกกับวัฒนธรรมไทยทั้งของไทยเองและของลาว เพราะเป็นของต่างประเทศ ไทย-ลาวเป็นวัฒนธรรมเดียวกัน แต่เมื่อดูจากละครเห็นได้ว่าวัฒนธรรมของไทยได้เปลี่ยนไปแล้ว" (ท่านสีพัน,สัมภาษณ์ วันที่ 26 กรกฎาคม 2542)

คำพูดของผู้นำลาวที่ยกมานี้เป็นสิ่งเตือนสติที่สำหรับคนไทยที่มักหลงคิดด้วยความเข้าใจผิด ๆ ว่า "วัฒนธรรมไทยที่แสดงออกผ่านโทรทัศน์ไทย" (Television culture) คือ "วัฒนธรรมไทย" สื่อไทยกำลังนำ "ความเป็นไทย" ไป "ครอบ" ให้กับลาว คนไทยไม่น้อยเมื่อพูดถึงอิทธิพลของโทรทัศน์ไทยในลาว จะแสดงความพออกพอใจว่าสื่อไทยไป "ล้างสมอง" คนลาว ทำให้คนลาวซึมซับวัฒนธรรมไทยและชื่นชอบความเป็นไทยตามที่เห็นในสื่อ ไทยกับลาวมีวัฒนธรรมที่เกือบเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คำพูดของลาวจึงเป็นกระจกส่องที่เที่ยงตรงให้กับไทย ว่าวัฒนธรรมในประเทศไทยทุกวันนี้ไม่ใช่วัฒนธรรมไทยอีกต่อไป แต่เป็นวัฒนธรรมเบี่ยงเบนที่รับอิทธิพลมาจากต่างชาติ และนี่คือข้อรังเกียจที่แท้จริงของลาวต่อสื่อไทย

ดังนั้น ในการวิเคราะห์ผลกระทบของโทรทัศน์ไทยต่อวัฒนธรรมลาว จึงต้องสลัดทิ้งความเข้าใจผิด ซึ่งเกือบจะเป็นที่ยอมรับกันทั่วไปว่าสื่อไทยกำลังทำให้ลาวสูญเสียความเป็นลาวแปรเปลี่ยนกลายเป็นไทยมากขึ้นเรื่อย ๆ การวิเคราะห์จะตรงประเด็นมากกว่าถ้าจะเริ่มต้นจากความเป็นจริงว่า **สื่อไทยกำลังนำวัฒนธรรมตะวันตกเข้าไปทำลายวัฒนธรรมลาวเหมือนอย่างที่เคยทำลายวัฒนธรรมตัวเองมาแล้วอย่างไร**

สื่อไทยเป็นส่วนหนึ่งของกระแสทุนนิยมโลก จึงทำหน้าที่แพร่กระจายวัฒนธรรมบริโภคให้กับผู้รับสารอย่างกระตือรือร้น วัฒนธรรมตะวันตกที่เข้าไปในลาวจึงไปพร้อมกับรายการโฆษณาทางโทรทัศน์และรายการประเภทบันเทิงเบาสมองต่าง ๆ ที่มีจุดดึงดูดผู้ชมมากที่สุดและ

กว้างขวางที่สุด วัฒนธรรมบริโภคนิยมเมื่อเกิดขึ้นแล้วย่อมไปนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในระบบค่านิยมต่าง ๆ ทั้งต่อสังคมและต่อวิถีการดำเนินชีวิตของปัจเจกบุคคล โดยมีกลุ่มเสียงที่สำคัญคือกลุ่มวัยรุ่น วัยรุ่นลาวกำลังทำตามอย่างวัยรุ่นไทย สังคมลาวกำลังเปลี่ยนแปลงแต่ปัญหาก็คือเศรษฐกิจของลาวไม่ได้เปลี่ยนแปลงตามในอัตราความเร็วที่เท่ากัน โทรทัศน์เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดความต้องการวัตถุอย่างไม่รู้จักจบสิ้น ขณะที่ความสามารถในการตอบสนองความต้องการ แม้แต่ในขั้นพื้นฐานของประชาชนลาว ก็ยังไม่ทั่วถึง สื่อของไทยได้สร้างสิ่งที่เรียกว่า "จิตสำนึกเทียม" (False Consciousness) (Frederick,1993,136) ให้กับวัยรุ่นลาว ทำให้วัยรุ่นลาวหลงเดินตามและเลียนแบบวัยรุ่นไทยอย่างหลับหูหลับตา

สังคมของลาวที่เห็นอยู่วันนี้ยังจะเปลี่ยนแปลงต่อไปอีกไม่หยุดในวันหน้า สื่อไทยที่ข้ามไปถึงชาวลาวอย่างท่วมท้นตลอดเวลาทุกวัน มีอิทธิพลอย่างแน่นอนต่อวัฒนธรรมที่เบี่ยงเบนของลาว ต่อวิถีชีวิตที่ตกต่ำของวัยรุ่นและต่อการเผยแพรลัทธิบริโภคสินค้าแบบทุนนิยมที่ไม่รู้จักพอเข้าไปแทนที่เศรษฐกิจ "คุ้มตัวเอง" แบบพอกินพอใช้ของลาว แต่ทั้งหมดนี้ "จะโทษสื่ออย่างเดียวไม่ได้เพราะคนเรามีการรับรู้ที่กว้างขวางจากหลายทาง ที่แล้วมาจะว่าลาวรับประเพณีวัฒนธรรมได้ดีกว่าไทยหรือไม่ คงเป็นเพราะยังไม่ถึงเวลา" (พระอาจารย์บัวคำ,สัมภาษณ์ วันที่ 23 มิถุนายน 2542) ภูมิธรรมที่แสดงโดยพระอาจารย์บัวคำนี้ ผู้วิจัยเห็นว่าเหมาะสมอย่างยิ่งในการประเมินบทบาทที่เป็นจริงของสื่อไทยต่อการเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมและสังคมในลาว

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับวิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพฯ

ประวัติวิทยาลัยนาฏศิลป

วิทยาลัยนาฏศิลป เดิมมีชื่อว่า " โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์" เปิดสอนครั้งแรกเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม พ. ศ.2477 นับเป็นสถาบันของชาติแห่งแรกที่ให้การศึกษา ทั้งวิชาสามัญและวิชาศิลป์ ขึ้นอยู่กับกรมศิลปากร กระทรวงศึกษาธิการ ผู้ก่อตั้งโรงเรียนนี้คือ พลตรีหลวงวิจิตรวาทการ อธิบดีคนแรกของกรมศิลปากร ต่อมาเมื่อ พ.ศ.2478 ทางการมีความประสงค์ที่จะให้วิชาศิลปทางโขน-ละคร และดนตรี มารวมอยู่ในสังกัดเดียวกัน จึงได้โอนครูอาจารย์ทางนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์กับศิลปินประจำราชสำนักของพระมหากษัตริย์ รวมทั้งเครื่องดนตรี เครื่องโขน เครื่องละครของหลวงบางส่วนจากกระทรวงวัง ให้มาสังกัดกรมศิลปากร กรมศิลปากรจึงได้แก้ไขปรับปรุงการศึกษาของโรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ให้กว้างขวางยิ่งขึ้น ในวันที่ 2 พฤษภาคม พ.ศ.2478 ได้มีคำสั่งตั้งโรงเรียนศิลปากร สอนวิชาช่างปั้น ช่างเขียน และช่างรักขึ้นอยู่กับกรมศิลปากร และให้โรงเรียนนาฏดุริยางคศาสตร์ไปรวมเป็นแผนกหนึ่งของโรงเรียน ศิลปากร เรียกชื่อเฉพาะแผนกนี้ว่า "โรงเรียนศิลปากรแผนกนาฏดุริยางค์" ให้การศึกษาวิชาศิลปทางดนตรี ปี่พาทย์ และละครแต่ยังไม่มีโขน ต่อมาวันที่ 24 สิงหาคม พ.ศ.2485 ได้ยุบกองโรงเรียนและให้ " แผนกช่าง" ของโรงเรียนศิลปากรไปขึ้นอยู่กับมหาวิทยาลัยศิลปากร และโอนกรมศิลปากรไปสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรี

ตั้งแต่วันที่ 28 เมษายน พ.ศ.2485 กรมศิลปากรปรับปรุงกองดุริยางคศิลป์ เปลี่ยนชื่อใหม่เป็นกองการสังคีต และโอนแผนกนาฏดุริยางค์จากโรงเรียนศิลปากรขึ้นกับกองการสังคีต เปลี่ยนเป็น "โรงเรียนสังคีตศิลป" ขึ้นอยู่กับแผนกนาฏศิลป แต่เนื่องจากอุปสรรคและสงครามโลกครั้งที่ 2 รวมทั้งราชการได้คืนสถานที่ไปใช้ราชการอย่างอื่น ระหว่าง พ.ศ.2485-2487 การศึกษาของโรงเรียนสังคีตศิลปจึงหยุดชะงักไปชั่วระยะหนึ่ง

พ.ศ.2488 หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 นายกรัฐมนตรีบัญชาให้แก้ไขปรับปรุงการศึกษาของโรงเรียนสังคีตศิลปใหม่และเปลี่ยนชื่อเป็น " โรงเรียนนาฏศิลป" มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ

1. เพื่อเป็นสถานศึกษานาฏศิลปและดุริยางคศิลป์ของทางราชการ
2. เพื่อบำรุงรักษาและเผยแพร่นาฏศิลปและดุริยางคศิลป์ประจำชาติไทย
3. เพื่อให้ศิลปทางดนตรีและโขน – ละคร ภายในประเทศมีฐานะเป็นที่ยกย่อง

เมื่อเปิดโรงเรียนนาฏศิลป ปี พ.ศ.2488 มีนักเรียนเก่าเหลืออยู่ในโรงเรียนสังคีตศิลป 33 คน เป็นนักเรียนหญิงทั้งสิ้น จึงเปิดรับสมัครนักเรียนชายเข้าฝึกหัดโขน จำนวน 60 คน นับแต่นั้นมาโรงเรียนนาฏศิลปก็ขยายการศึกษาทั้งนาฏดุริยางคศิลป์ไทยและสากล กองการสังคีตมาขึ้นกับกองศิลปศึกษา และได้รับการยกฐานะให้เป็น " วิทยาลัยนาฏศิลป" เมื่อวันที่ 1 มกราคม พ. ศ.2515

ในปีการศึกษา 2519 ได้ขยายการศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี โดยสมทบกับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในคณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ รับศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยนาฏศิลปในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ได้รับปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.)

ปัจจุบันกรมศิลปากรมีวิทยาลัยนาฏศิลปในสังกัดรวม 12 แห่ง ดังนี้

1. วิทยาลัยนาฏศิลป กรุงเทพ
2. วิทยาลัยนาฏศิลป เชียงใหม่
3. วิทยาลัยนาฏศิลป สุโขทัย
4. วิทยาลัยนาฏศิลป ร้อยเอ็ด
5. วิทยาลัยนาฏศิลป กาฬสินธุ์
6. วิทยาลัยนาฏศิลป นครราชสีมา
7. วิทยาลัยนาฏศิลป อ่างทอง
8. วิทยาลัยนาฏศิลป ลพบุรี
9. วิทยาลัยนาฏศิลป สุพรรณบุรี
10. วิทยาลัยนาฏศิลป นครศรีธรรมราช
11. วิทยาลัยนาฏศิลป จันทบุรี
12. วิทยาลัยนาฏศิลป พัทลุง

ในปีการศึกษา 2541 กรมศิลปากรได้จัดตั้ง "สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์" ขึ้น โดยจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทั้งไทยและสากล รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา

ปรัชญา

"สาธุโข สิปฺปี นาม อปี ยาทิสกีทิส์" ขึ้นชื่อว่าศิลปะแม้เช่นใด เช่นหนึ่ง ก็ยังประโยชน์ให้สำเร็จได้ (สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้า โปรดกระหม่อมพระราชทานในโอกาสครบรอบ 60 ปี วิทยาลัยนาฏศิลป เมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม 2537)

ปณิธาน

วิทยาลัยนาฏศิลป เป็นสถานศึกษาที่มุ่งผลิต นักเรียน นักศึกษา สู่ความเป็นเลิศด้านนาฏศิลป์และดุริยางค์ศิลป์ ผสมผสานกับวิทยาการที่เป็นสากลให้เกิดความงอกงามทางสติปัญญา สามารถพัฒนาตนเองให้เพรียบพร้อมด้วยวิชาการ จริยธรรม และคุณธรรม

วิสัยทัศน์

วิทยาลัยนาฏศิลป มีความเป็นเลิศทางด้านนาฏศิลป์ และดนตรีเพื่อปวงชนสู่สากลด้วยคุณภาพ

พันธกิจ

จัดการศึกษาด้านนาฏศิลป์และดนตรีระดับพื้นฐาน จนถึงระดับอุดมศึกษาอย่างมีคุณภาพ สร้างพัฒนาและเผยแพร่งานวิจัยด้านนาฏศิลป์และดนตรีมีคุณค่าสู่สังคม ให้บริการทางวิชาการด้านนาฏศิลป์ และดนตรี กับองค์กรภาครัฐ เอกชน และบุคคลทั่วไป อนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม และรักษาสิ่งแวดล้อม เป็นแหล่งรวมองค์ความรู้ด้านนาฏศิลป์ และดนตรีทั้งแบบราชสำนักและพื้นบ้านอันเกิดจากภูมิปัญญาท้องถิ่น

วิทยาลัยนาฏศิลปเป็นสถาบันศึกษาในสังกัดกรมศิลปากร ที่มุ่งผลิตครูและบุคลากรสายอาชีพ ในด้านนาฏศิลป์ คนตรี มีการจัดการเรียนการสอนอันประกอบด้วยการศึกษาวิชาสามัญและศิลปะตามหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ โดยจัดการศึกษาเป็น 3 ระดับ คือ ระดับนาฏศิลป์ชั้นต้น ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง และระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง (วิทยาลัยนาฏศิลป.2550)

ระดับนาฏศิลป์ชั้นต้น	รับผู้สำเร็จการศึกษาในชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เข้าศึกษาตามหลักสูตร 3 ปี ได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นต้น
ระดับนาฏศิลป์ชั้นกลาง	รับนักเรียนต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ชั้นต้นปีที่ 3 และนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น(ม.3) เข้าศึกษาตามหลักสูตร 3 ปี ได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นกลาง

ระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง รับนักเรียนต่อเนื่องจากระดับนาฏศิลป์ชั้นกลางเข้าศึกษาต่อ 2 ปี ได้รับประกาศนียบัตรนาฏศิลป์ชั้นสูง หรือเทียบเท่าอนุปริญญา

ในปีการศึกษา 2519 ได้ขยายการศึกษาจนถึงระดับปริญญาตรี โดยสมทบกับสถาบันเทคโนโลยีราชมงคล ในคณะนาฏศิลป์และดุริยางค์ รับศึกษาที่สำเร็จการศึกษาจากวิทยาลัยนาฏศิลป์ในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ได้รับปริญญาศึกษาศาสตรบัณฑิต (ศษ.บ.) ต่อมาในปีการศึกษา 2541 กรมศิลปากรได้จัดตั้ง "สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์" ขึ้น โดยจัดการศึกษาในระดับปริญญาตรีด้านช่างศิลป์ นาฏศิลป์ ดุริยางคศิลป์ ทั้งไทยและสากล รับนักศึกษาที่สำเร็จการศึกษาในระดับนาฏศิลป์ชั้นสูง เข้าศึกษาต่ออีก 2 ปี ในคณะศิลปนาฏดุริยางค์ และคณะศิลปศึกษา

การเรียนการสอนประกอบด้วยการเรียนสายสามัญ และสายศิลปะ ตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการ สายศิลปะมีสาขาที่เปิดสอน 4 สาขา ได้แก่ สาขาวิชานาฏศิลป์ไทย สาขาวิชาดุริยางค์ไทย สาขาวิชานาฏศิลป์สากลและสาขาวิชาดุริยางค์สากล

มีวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งวิทยาลัย ดังนี้

1. เพื่อจัดการศึกษาที่มีคุณภาพแก่นักเรียน นักศึกษา ที่สำเร็จการศึกษาจากสถานศึกษา มีความรู้ ความสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างเป็นสุข
2. เพื่อผลิตศิลปินครู ทางด้านนาฏศิลป์ และดุริยางคศิลป์
3. เพื่ออนุรักษ์ พัฒนา เผยแพร่และสืบทอดศิลปะและวัฒนธรรมไทย
4. เพื่อพัฒนาวิชาการด้านนาฏศิลป์และดนตรีให้ไปสู่มาตรฐานสากล
5. เพื่อเป็นแหล่งวิชาการให้บริการความรู้ทางด้านนาฏศิลป์และดุริยางคศิลป์
6. เพื่อเป็นศูนย์กลางในการอนุรักษ์สืบสาน และเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยและภูมิปัญญาไทย ให้คงอยู่เป็นมรดกของชาติสืบไป

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปลูกฝังค่านิยม

ผลการวิจัยของกิตติมา จันทร์นิล(2538) ได้ศึกษาการใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมในการสอนสิ่งแวดล้อมศึกษาของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาจังหวัดเพชรบุรี ซึ่งเป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง กลุ่มตัวอย่างแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มทดลอง อย่างละ 30 คน ผลการทดลองพบว่านักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่เรียนโดยใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมมีค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อมสูงกว่านักเรียนที่ไม่ใช้หลักสูตรท้องถิ่นปลูกฝังค่านิยมด้านสิ่งแวดล้อม

ประวัติผู้วิจัย

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	กรรณิกา รวยพร
เกิดวันที่	6 มีนาคม พ.ศ. 2528
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	26 หมู่ 2 ต.คลองเกลือ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120
การศึกษา	พ.ศ. 2542 จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนอัมพรไพศาล
	พ.ศ. 2545 จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนอัมพรไพศาล
	พ.ศ. 2546 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ธนิดา อาจหาญ
เกิดวันที่	25 พฤษภาคม พ.ศ. 2527
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	604/264 หมู่ที่ 1 ซอยเพชรเกษม 92/1 แขวงบางแคเหนือ เขตบางแค กรุงเทพฯ 10160
การศึกษา	พ.ศ. 2541 จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสิริรัตนาธร พ.ศ. 2544 จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสิริรัตนาธร พ.ศ. 2546 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ธิดารัตน์ อธิมุตติกุล
เกิดวันที่	27 สิงหาคม พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	5/1175 หมู่บ้านประชาชื่น ซ.10 ต.บางตลาด อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120
การศึกษา	พ.ศ. 2540 จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนหอวัง
	พ.ศ. 2544 จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนหอวัง
	พ.ศ. 2546 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	พรพรรณ เพียรธุระกิจ
เกิดวันที่	20 สิงหาคม พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	1284 ซ.สุขุมวิท50 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10260
การศึกษา	พ.ศ. 2541 จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
	พ.ศ. 2544 จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสายน้ำผึ้ง
	พ.ศ. 2546 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	ภัทริน พนมชน
เกิดวันที่	1 พฤษภาคม พ.ศ. 2528
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	1/ 37-38 ถ.ราษฎร์อุทิศ เทศบาลเมืองอรัญประเทศ จ.สระแก้ว 27120
การศึกษา	พ.ศ. 2542 จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสำเร็จวิทยา
	พ.ศ. 2545 จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสุรนารีวิทยาคม
	พ.ศ. 2546 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ	อุษานาฏ สัตยาภินันท์
เกิดวันที่	9 กันยายน พ.ศ. 2526
สถานที่เกิด	กรุงเทพฯ
ที่อยู่ปัจจุบัน	789/80 ถ.พหลโยธิน ต.ปากเพรียว อ.เมือง จ.สระบุรี 18000

การศึกษา

พ.ศ. 2541 จบมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม

พ.ศ. 2544 จบมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนสระบุรีวิทยาคม

พ.ศ. 2546 ศึกษาต่อระดับปริญญาตรี สาขาจิตวิทยา คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ